JAMES PATTERSON

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

JAMES PATTERSON

DE-A V-AŢI ASCUNSELEA

rao international publishing company

JAMES PATTERSON
Hide and Seek
©1996 by James Patterson

Traducere din limba engleză
IONELA CHIRILĂ

septembrie 2009

Pentru Carole Anne,
Isabel Anne şi Mary Ellen –
stăpânele invenţiei

PROLOG

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

CAPITOLUL 1

Zăceam înghesuită, fără să mă mişc, în spaţiul jos şi îngust de sub veranda din faţa casei noastre de undeva din apropiere de West Point. Faţa îmi era strâns lipită de pământul îngheţat şi acoperit de frunze uscate şi de mărăcini care mă zgâriau. Ştiam că aveam să mor în curând şi că acelaşi lucru avea să i se întâmple şi fetiţei mele. Îmi veneau în minte versurile unui cântec de Crosby, Stills şi Nash *„Our home is a very, very, very fine house“*[1].

— Nu plânge, te implor… te rog nu mai plânge, i-am şoptit fetiţei mele la ureche.

Nu aveam cum să ies – nu exista scăpare de unde eram, cel puţin nu cărând copilul după mine. Analizasem în detaliu fiecare posibilitate de scăpare care îmi trecuse prin cap. Niciuna nu era bună.

Phillip avea să ne ucidă de îndată ce ne-ar fi găsit ascunzătoarea. Nu aveam să-i permit aşa ceva. Numai că nu ştiam ce aş fi putut face să îl împiedic. Acopeream uşor cu mâna gura lui Jennie.

— Să nu scoţi niciun sunet, scumpa mea. Te iubesc. Să nu scoţi nici măcar un sunet.

Îl puteam auzi pe Phillip deasupra noastră dezlănţuindu-şi furia prin casă. Prin casa noastră. Umbla nebun de la etaj la etaj, răscolind camerele, răsturnând mobila. Turbat de furie. Complet nebun. Mai rău decât înainte. De data asta putea fi vorba de cocaină, dar de fapt era vorba despre viaţa aceea pe care Phillip nu o mai putea tolera.

— Maggie, haide… ieşiţi din ascunzătoare… Jennie şi Maggie… nu e decât tati. Tati o să vă găsească oriunde v-aţi ascuns, urla Phillip întruna până când răguşise. Ieşiţi odată, Maggie… jocul s-a terminat. Maggie, îţi poruncesc să ieşi odată dracului de unde eşti, ticăloasă

[1] Casa noastră e foarte, foarte, foarte frumoasă, (n.tr.)

neascultătoare ce eşti!

Zăceam tremurând sub veranda veche şi joasă. Dinţii îmi clănţăneau din nou. „Aşa ceva nu mi se poate întâmpla. Este de neimaginat.“ Îmi ţineam cu blândeţe fetiţa, care se scăpase pe ea.

— Nu trebuie să plângi, draga mea. Te rog să nu plângi. Eşti o fetiţă atât de cuminte. Te iubesc atât de mult.

Jennie încuviinţă uitându-se fix în ochii mei. Îmi doream atât de mult ca tot ce mi se întâmpla să nu fie decât un coşmar. Să dispară. Dar nu era un vis urât. Era la fel de real ca infarctul mamei mele când aveam treisprezece ani şi eram singură acasă. Dar acum era mult mai rău ca atunci.

Îmi puteam auzi soţul, *soţul meu,* bocănind în sus şi în jos pe scări. Încă urla… urla întruna de mai bine de o oră. Bătea cu pumnii în pereţi. „Domnul căpitan Phillip Bradford. Profesor de matematică la academie. Ofiţer şi gentleman.“ Asta credea toată lumea, asta voiau toţi să vadă, asta era ceea ce am crezut şi eu.

O oră se transformă în două.

Apoi în trei ore, în întunericul beznă, în spaţiu strâmt şi îngheţat, în iadul acesta de nesuportat.

Slavă Domnului, Jennie adormi. Am strâns-o la piept, încercând să o încălzesc. Şi eu voiam să dorm, să renunţ să mai lupt, dar ştiam că nu am cum să fac asta, că nu am voie să fac asta. Era foarte devreme. Una dintre orele de nebunie ale lui Phillip. Să tot fi fost trei dimineaţa. Poate patru.

Am auzit uşa din faţă trântindu-se cu forţa unui tunet în noapte. Zgomote puternice de paşi explodau pe verandă, chiar deasupra capului meu.

Jennie se trezi.

— Şşşş, i-am şoptit, şşşş.

— Maggie! Ştiu că eşti acolo. Ştiu foarte bine. Nu sunt prost. Nu ai unde să fugi.

— Tati… tati! ţipă Jennie, aşa cum o făcuse de atâtea ori în siguranţa leagănului ei.

O lanternă străfulgera dintr-odată sub verandă. Mă orbi

o lumină puternică, terifiantă. Lanterna trimitea către ochii mei mii de aşchii de lumină.

— Cu-cu! Iată-vă! Iată-le pe Maggie şi pe Jennie. Iată şi fetele mele dragi, urlă Phillip triumfător.

Vocea îi era răguşită şi aspră, de nerecunoscut. Aproape că începeam să mă conving că nebunul acesta nu era soţul meu. Şi cum ar fi putut să fie?

Din pistolul lui ţâşniră două împuşcături asurzitoare. Trase exact înspre noi. Dorise să ne ucidă fie pe mine, fie pe Jennie, fie, poate, pe amândouă.

Dar aveam şi eu o surpriză pentru Phillip. Măcar de data asta.

„Cu-cu şi ţie!“

Am ripostat şi eu tot cu focuri de armă.

CAPITOLUL 2

Câteodată mă simt ca şi cum aş purta o teribilă literă stacojie – un stigmat – numai că litera mea e C, de la *criminală.* Sunt foarte conştientă că sentimentul acesta nu mă va părăsi niciodată în totalitate şi asta mi se părea cumplit de nedrept. *Este* nedrept. Este inuman şi indecent.

Amintirile sunt trunchiate şi haotice, dar finalmente atât de intense şi terifiante încât îmi sunt gravate în creier. Le voi purta cu mine întotdeauna.

Vă voi spune absolut totul, nu voi cruţa pe nimeni, mai ales pe mine. Ştiu că vreţi să auziţi ce am de zis. Ştiu că acesta e „marele articol“. Eu ştiu ce înseamnă să fii subiect de ştiri. Voi aveţi măcar habar? Vă puteţi imagina subiect de ştiri, să fiţi un text pe care îl citeşte şi îl comentează toată lumea?

Ziarele locale din Newburgh, Cornwall, Middletown au numit prima scrie de împuşcături cea mai cumplită „tragedie de familie“ din istoria West Pointului. La vremea aceea, mi se părea că toate i se întâmplau altcuiva, nu mie. Nu mie şi lui Jennie şi nici măcar lui Phillip, oricât de mult

va fi meritat.

Cu toate acestea, doisprezece ani mai târziu, după ce timpul şi propria-mi capacitate de negare au adumbrit şi mai mult întâmplările şi mi-au anesteziat sentimentele, *o a doua serie de împuşcături* m-a forţat să rememorez West Pointul în toată oribila-i intensitate.

Mă confrunt obsesiv cu întrebările care mi se zbat în creier: „Să fiu oare o criminală?“

„Mi-am ucis nu unul, ci ambii soţi?“

Nu mai ştiu. Nu ştiu! Oricât de nebuneşte ar suna, pur şi simplu nu mai ştiu.

E din ce în ce mai frig aici – câteodată pare la fel de frig ca în ajunul Crăciunului în care a murit Phillip. Nu mi-a rămas decât să zac în celula asta, în chinuri şi angoase, şi să aştept ca procesul să înceapă.

Am hotărât să pun totul pe hârtie. Scriu pentru mine – dar scriu şi pentru voi în acelaşi timp. Vă voi spune totul.

Când veţi fi citit asta, veţi decide. Aşa funcţionează sistemul nostru, nu-i aşa? Un juriu format din egali.

Şi încă ceva, am încredere în voi. Sunt o persoană încrezătoare. Probabil că acesta este şi motivul pentru care mă aflu acum aici, în toată încurcătura asta teribilă.

CARTEA ÎNTÂI

SUB O ZODIE NENOROCOASĂ

CAPITOLUL 1

Începutul iernii, 1984

Zăpadă iar. Încă un Crăciun. La aproape un an de la moartea lui Phillip – sau, cum ar zice alţii, de la *crimă.*

Stau pe bancheta din spate a taxiului galben, în timp ce acesta îşi croieşte anevoie drum prin zloata pe de străzile din New York. Încerc să îmi transpun mintea într-o stare de calm, dar ea nu pare dispusă să facă asta pentru mine. Mi-am promis că nu are să-mi fie frică – dar îmi era cumplit de frică.

Dincolo de parbrizul taxiului, brăzdat de şiroaie de apă, până şi Moş Crăciunii de la Armata Salvării arătau nefericiţi. Nimeni sănătos la cap sau raţional nu ar fi ieşit astăzi la plimbare, iar cei care o făcuseră totuşi nu şi-ar fi scos mâinile din buzunare ca să facă o donaţie. Agenţii de circulaţie arătau ca nişte oameni de zăpadă abandonaţi. Până şi porumbeii dispăruseră de la fiecare fereastră şi de pe fiecare acoperiş.

Am aruncat o privire asupra propriei reflexii în geamul maşinii. Păr blond şi foarte lung, de cele mai multe ori cam rebel, dar, mă gândeam, cel mai bun atribut fizic de care dispuneam. Pistrui pe care nicio cantitate însemnată de machiaj nu i-ar putea acoperi vreodată. Nas nu foarte bine proporţionat. Ochi căprui care şi-au recăpătat măcar o parte din strălucirea lor aproape uitată. Gura mică, buze groase – făcute, aşa cum zicea Phillip în glumă, în zilele noastre fericite, pentru felaţie.

Gândul la el m-a făcut să mă cutremur. Ideea de sex mă face şi acum să simt teamă, ba chiar mai mult de atât.

A trecut un an de la teribilele evenimente din West Point. Recuperarea mea a fost un proces îndelungat, şi fizic, şi mental, şi nici pe departe terminat. Piciorul încă mă durea, iar creierul nu îmi funcţiona cu claritatea cu

care mă mândream cândva. Mă speriau şi cele mai mici zgomote. Pe străzi vedeam pericole nocturne acolo unde nu existau. Dacă înainte îmi puteam stăpâni sentimentele, acum nu mi le mai puteam controla. Plângeam fără motiv. Mă irita amabilitatea vreunui vecin, eram suspicioasă faţă de prietenii mei şi mă speriau străinii. Erau momente când mă uram pe mine însămi.

S-au făcut, desigur, cercetări, dar nu a existat un proces. Dacă Jennie nu ar fi fost atât de crunt bătută, dacă aş fi fost numai eu aceea cu părul năclăit de sânge şi cu piciorul rănit, probabil că m-ar fi trimis în închisoare de prima dată. Dar faptul că fetiţa mea de trei ani fusese şi ea rănită a făcut declaraţia noastră de legitimă apărare mult mai credibilă.

Niciun procuror nu voia cazul, iar academia militară era mai mult decât fericită că totul se muşamalizase.

Era un fapt general cunoscut că „ofiţerii nu îşi atacă nevestele şi copiii. Nevestele şi copiii nici nu existau la West Point. Noi nu suntem decât obiecte decorative“.

Aşa că mi-am luat tălpăşiţa şi m-am mutat în New York City unde am închiriat un apartament cu două dormitoare. Era o clădire posomorâtă, din gresie feruginoasă, cu două etaje, fără lift, pe West Street Seventy-fifth. Am găsit o şcoală cu program prelungit pentru Jennie. Începeam să ne continuăm încet-încet vieţile.

Însă nu găsisem ceea ce voiam cel mai mult: să pun punct durerii mele şi s-o iau de la capăt.

Aveam douăzeci şi cinci de ani. Purtam litera *C.* Luasem viaţa cuiva, chiar dacă fusesem în legitimă apărare.

„Dacă nu e curaj, nu e nimic“, mă îmbărbătam singură. În ziua aceea, funcţionam, cu siguranţă, pe bază de curaj pur. Urmăream un vis de care ţinusem cu dinţii şi pe care îl preţuisem de mai bine de doisprezece ani.

Poate că astăzi va începe viaţa mea cea nouă. Dar, oare, urmăream ce trebuia? Eram oare pregătită pentru asta? Sau eram pe cale să comit o greşeală teribil de jenantă?

Strângeam servieta pe care o aveam pe genunchi, doldora cu cântece pe care le scrisesem de-a lungul anului

trecut. Cântecele – muzică şi versuri – erau modalitatea prin care îmi exteriorizam durerea şi îmi exprimam speranţele pe care le nutream pentru viitor.

De fapt, scriu cântece de la zece sau unsprezece ani. Mai mult în minte şi câteodată pe hârtie. Melodiile păreau a fi singurul lucru pe care oamenii îl apreciau la mine şi singurul lucru pe care îl făceam bine.

Să fi fost bune de ceva? Mă gândeam că poate sunt, numai că Jennie şi o veveriţă pe nume Smooch erau singurele care le ascultaseră vreodată şi, deşi eram dornică de laude, ştiam bine că nu trebuia să iau de bune părerea unui copil de patru ani şi a unei veveriţe.

Totuşi, curând voi avea un alt ascultător. Eram în drum spre o audiţie la Barry Kahn, marele Barry Kahn, cantautorul care încântase America în urmă cu un deceniu şi care acum era unul dintre cei mai importanţi producători de discuri din lume.

Bany Kahn voia să audă cântecele mele.

Sau cel puţin aşa mi-a spus.

CAPITOLUL 2

Am împietrit.

Apoi situaţia s-a înrăutăţit.

— Ai întârziat, mi-a spus. Acestea erau primele lui cuvinte către mine. Lucrez după un program cât se poate de încărcat.

— E din cauza zăpezii, i-am răspuns. Mi-a luat o veşnicie să găsesc un taxi şi, când l-am găsit, nu a făcut decât să derapeze. Se poate să fie din cauză că eram agitată şi i-am cerut şoferului să conducă mai repede, numai că el a condus mai încet, şi…

„Doamne, mă gândeam. Parcă eşti un papagal cretin. Vino-ţi în fire, Polly. În momentul ăsta!“

Kahn era neclintit. Părea a fi un mare ticălos.

— Trebuia să fi plecat mai devreme. Zilele mele sunt

pline, îmi fac planuri dinainte. Aşa ar trebui să faci şi tu. Vrei nişte cafea?

Întrebarea, gestul subit de politeţe m-a luat prin surprindere.

— Da, vă rog.

Şi-a sunat secretara.

— Zahăr, frişcă?

Am dat din cap în semn că da. Secretara îşi făcuse apariţia.

— Cafea pentru doamna Bradford, Lynn. Cu de toate. Danezã?

Am scuturat din cap.

— Pentru mine, nimic, a hotărât, cu vocea plină de acea profundă, uşor răguşită vibraţie care îi făcea muzica atât de specială.

Cu o simplă mişcare de mână, i-a făcut semn lui Lynn să plece, apoi s-a aşezat la birou, stând cu ochii închişi, ca şi cum ar fi avut o eternitate la dispoziţie. Nu puteam să nu mă gândesc: „Cine dracu' mai e şi ăsta?“

Avea vreo patruzeci şi ceva de ani, bănuiam, cu părul castaniu şi un început de chelie, nasul lung, gura subţire şi cu barba mereu nerasă. O faţă comună şi bonomă (fanii care îl considerau „sexy“ erau atraşi de sufletul lui, nu de cum arată), însă ridurile trădau zbucium, iar calmul ei trăda seninătate. La prima noastră întâlnire era îmbrăcat lejer, în pantaloni de flanel gri şi o cămaşă albastră descheiată la gât, evident scumpe, dar purtate fără pedanterie. Barry Kahn părea a fi mai degrabă simpatic şi inofensiv.

„E necăsătorit şi locuieşte singur“, am dedus. Nu eram interesată de el în felul acela, dar asta nu m-a împiedicat să remarc. Am un simţ al observaţiei foarte bine dezvoltat, întotdeauna observ chestii, mai ales la oameni.

Lynn s-a întors cu cafeaua mea într-o ceaşcă de porţelan, iar eu am luat-o, vărsând din ea peste încheietura mâinii. Nu mă simţeam deloc în largul meu. Eram penibilă. Sau, mă rog, cel puţin atunci.

Împietrită! Ca butucul – care nu se mişcă niciodată.

Barry s-a ridicat să mă ajute, dar am făcut semn cu mâna că nu era nevoie.

— Sunt OK.

„Sunt stăpână pe mine. Mă simt foarte bine. Nu lua în seamă litera stacojie.“

Barry s-a reaşezat.

— Dar ştiu că scrii scrisori, nu glumă, a început.

Bănuiesc că era un compliment.

Pe vremea când eram în spital şi-mi reveneam încet, dar sigur, am început să compun cântec după cântec, plănuind să îi scriu o singură scrisoare, în care să îi spun cât de mult îl admiram şi că speram să obţin o audiţie într-o bună zi. Dar acea singură scrisoare a dus la încă una şi până în aprilie scriam aproape în fiecare săptămână scrisori din străfundurile sufletului meu unei persoane pe care nu o întâlnisem niciodată în viaţa mea. Ooooh, Doamne!

Da, ştiu, e ciudat, dar exact asta am făcut. În plus, nu puteam să schimb ce făcusem.

Nu mi-a răspuns la niciuna dintre ele şi nici măcar nu eram sigură că citise vreuna. Ştiu numai că nu mi-au fost trimise înapoi nedesfăcute. Dar am continuat să le scriu. De fapt, scrisorile m-au ajutat să merg mai departe. Vorbeam cu cineva, chiar dacă acel cineva nu îmi răspundea.

Într-un fel, cred că scrisorile m-au ajutat să-mi revin. Treptat, m-am simţit din ce în ce mai puternică, am început să cred că într-o bună zi voi fi din nou bine. Ştiam că Jennie va fi bine sau cel puţin pe cât de bine se putea având în vedere că la trei ani fusese martora unui măcel cumplit, în propria casă.

Surorile mele au venit din nordul New Yorkului şi au avut grijă de ea în ture. La spital, Jennie avea voie să mă viziteze de câte ori puteau ele să o aducă. Era fascinată de scaunul cu rotile şi de patul electric. Şi, mai ales, mă încânta ori de câte ori venea să mă îmbrăţişeze şi să mă roage:

— Cântă-mi un cântec, mami. Ba nu, compune-mi un cântec nou şi apoi cântă-l.

Cântam des pentru Jennie. Cântam pentru amândouă. Scriam un cântec nou în fiecare zi.

Apoi, ceva nemaipomenit s-a întâmplat. O minune. O scrisoare a sosit la Spitalul West Point.

Dragă Maggie,

Bine, bine, ai câştigat. Nu am nici cea mai vagă idee de ce îţi răspund, dar bănuiesc că sunt uşor de convins, deşi nu îmi place s-o recunosc şi, dacă spui cuiva chestia asta, totul se sfârşeşte.

De fapt, scrisorile tale m-au mişcat. Primesc foarte multe scrisori; pe cele mai multe secretara mea le aruncă fără să mi le arate. Iar pe cele pe care mi le dă totuşi, le arunc eu.

Dar tu – tu eşti altfel. Îmi aduci aminte că mai sunt oameni adevăraţi, nu doar baracude care nu vor decât să îmi între în studio. Simt că am ajuns să te cunosc cât de cât şi asta spune multe despre ce ai scris până acum.

M-au impresionat câteva dintre versurile pe care mi le-ai trimis. Chestii de amator – îţi trebuie o educaţie muzicală serioasă – dar foarte puternice, pentru că transmit ceva. Nimic din toate astea nu înseamnă că: a) educaţia muzicală o să îţi ajute la ceva, sau b) ai putea să compui muzică din care să te întreţii, dar, OK, OK. Am să îţi acord acea jumătate de oră pe care o soliciţi ca să „înţeleg, o dată pentru totdeauna, dacă am talent la compus muzică sau nu“.

Când ieşi din spital, sun-o pe secretara mea, Lynn Needham, pentru a stabili o întâlnire. Iar, între timp, te rog, nu-mi mai trimite nicio scrisoare. Mi-ai răpit şi aşa destul timp. Nu-mi mai scrie mie. Scrie mai multe cântece!

CAPITOLUL 3

Se semnase „Barry“, şi acum, iată-mă! Şi el se uita la mine şi eu mă simţeam cumplit de nelalocul meu, una dintre „baracudele“ despre care se plângea. Cu siguranţă, nu m-am îmbrăcat prea pretenţios – nu era stilul meu oricum. Mi-am pus o ie albă, un body roz, o fustă lungă, neagră şi pantofi cu talpă joasă.

Dar măcar eram aici. Îmi valorificam şansa care mi se oferea.

Încercam din răsputeri să nu gândesc negativ… dar astfel de lucruri, lucruri cu adevărat bune, nu li se întâmplau unora ca mine. Pur şi simplu *nu* se întâmplau.

— Îţi şi cânţi melodiile sau doar le scrii? m-a întrebat.

— Le şi cânt, sau cel puţin sper că ceea ce fac eu se poate chema cântat.

„Încetează să îţi mai ceri scuze, Maggie. Nu ai de ce să te scuzi, pentru nimic în lume.“

— Ai cântat vreodată profesionist?

— Am cântat prin cluburi, în West Point, Newburgh, backing vocal. Soţului meu nu îi plăcea când făceam asta.

— Da, cred că nu prea-i plăcea.

— Zicea că mă expun. Nu putea să sufere ca alţi bărbaţi să se uite la mine. „L-am împuşcat de trei ori.“

— Dar acum ai fi dispusă să încerci? Să cânţi în public? Ai putea să faci asta?

Inima mi-a luat-o la galop numai la gândul acesta.

— Da, aş putea.

Părea cel mai adevărat lucru pe care l-aş fi putut spune.

— Un răspuns bun.

A făcut un semn cu mâna spre pianul Steinway negru, strălucitor şi frumos din capătul celălalt al biroului.

— Însă primul tău test va fi unul privat. Ai adus ceva cu tine?

Am luat servieta.

— O grămadă. Vrei să asculţi balade? Blues?

A clipit.

— Nu, Maggie. Doar un cântec. Eşti la o audiţie, nu dai un concert.

„Un cântec?“ mă gândeam. Inima mi se făcuse cât un purice.

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce cântec să aleg. *„Un* cântec?“ Adusesem pe puţin douăzeci, şi acum mă simţeam stânjenită şi confuză, ca şi cum aş fi stat goală în faţa lui.

„Hai, mişcă-te. Tipul nu e decât un om ca oricare altul. Numai că nu se poartă ca atare. Ai cântat melodiile astea

de o mie de ori până acum.“

— Continuă, mi-a spus, uitându-se la ceas. Te rog, Maggie.

Am tras adânc aer în piept şi m-am aşezat la pian. Sunt teribil de înaltă şi foarte conştientă de acest lucru, şi de aceea, în genere, prefer să stau jos. De pe scaun puteam să văd, de la fereastra lui, haosul mut al Broadwayului.

Lemn împietrit.

„OK, m-am gândit. Eşti chiar aici, în audiţie la Barry Kahn. Acum, dă-l pe spate. Poţi… să… o… faci.“

— Cântecul acesta se numeşte *Femeia din lună.* Este despre… o femeie care face curăţenie, noaptea, în clădirile unui orăşel de provincie. Despre cum priveşte luna de la o anumită fereastră în timp ce munceşte. Despre ce visează cât e noaptea de lungă, în birourile pe care le spală.

M-am uitat înspre Barry Kahn. Chiar eram în biroul lui. Eu eram „femeia din lună“.

Stătea rezemat pe spate, cu picioarele pe sertarul de jos al biroului, cu degetele împletite, cu ochii închişi. N-a scos niciun cuvânt.

Din punct de vedere melodic *Femeia din lună* semăna cu cântecul lui Kahn, *Lumina vremurilor noastre.* Am început să cânt, cu o voce nesigură, moale, care dintr-odată îmi părea falsă şi comună. În timp ce cântam, simţeam că îl pierd.

Am terminat. Linişte. Într-un final am îndrăznit să mă uit la el. Nu s-a mişcat de unde era, nu şi-a schimbat poziţia. Într-un sfârşit mi-a zis „mulţumesc“.

Am aşteptat. Dar mai mult de atât nu am mai auzit de la Barry Kahn.

Am pus partitura înapoi în servietă.

— Niciun fel de critică? am întrebat, temându-mă de răspunsul lui, dar aşteptând în acelaşi timp să aud ceva mai mult decât „mulţumesc“.

A ridicat din umeri.

— Cum pot să-mi critic propriul copil? E muzica mea, mi-a spus, nu a ta. Vocea mea imitată de a ta. Nu mă interesează.

Simţeam că faţa mi se face roşie ca racul. Mă simţeam foarte umilită, dar în acelaşi timp şi furioasă.

— Mă gândeam că poate vei fi mulţumit. Am scris piesa asta în onoarea ta.

Tot ce voiam să fac era să ies din cameră, dar mă forţam să rămân.

— OK, bine, sunt onorat. Dar credeam că eşti aici ca să cânţi din melodiile *tale.* Dacă voiam să aud ecouri, mă duceam să cânt în metrou. Toate cântecele tale sună ca ale mele?

„Nu, fir-ai tu să fii! Nu sunt ca ale nimănui!“

— Vrei să spui, dacă nu am ceva original?

— Păi, eu asta caut, originalitate. Originalitatea e un început bun.

Am început să răsfoiesc prin partituri. Degetele îmi erau amorţite şi nesigure. O fanfară întreagă îmi mărşăluia prin creier.

— Eşti dispus să mai asculţi încă unul?

S-a ridicat. A început să scuture din cap, încercând să mă împiedice să continui.

— Serios, Maggie. Nu cred că…

— Am unul. Multe, de fapt. Ale mele, nu ale dumitale.

Mi-am promis că nu mă voi simţi jenată.

A suspinat, renunţând deja să mă mai ia în seamă.

— De vreme ce tot eşti aici… *încă* un cântec. Numai unul, Maggie.

Am smuls din servietă *Trista albăstriţă.* Semăna puţin cu unul dintre cântecele mai vechi ale lui Carole King. Poate că nu era destul de original. „Prea preţios. Prea gândit. Tot un rahat.“ Zgomotul din capul meu a devenit un muget puternic, precum cel al unui metrou apropiindu-se de staţie. Mă simţeam de parcă eram pe cale de a fi călcată de unul.

Am îndesat *Trista albăstriţă* înapoi în servietă şi am ales altul – *Căderea din cer.* Aceasta era într-adevăr o alegere mult mai bună. Îl scrisesem de curând, de când venisem în New York.

„Un cântec.“

Simţeam ochii lui Barry Kahn aţintiţi asupra mea, îi simţeam nerăbdarea crescând. Se făcuse foarte cald în cameră. Nu puteam să mă uit la el. Numai la partitura pentru *Căderea din cer.*

Melodia era despre căsnicia mea cu Phillip. Era profund personală. Extazul iniţial, iubirea pe care i-o purtam sau pe care credeam că i-o port. Apoi teroarea crescândă. Groaza primei căderi din rai… senzaţia de a nu mă putea vreodată opri din cădere.

Un cântec.

M-am întors spre pian, am tras adânc aer în piept şi am început să cânt.

La început am cântat foarte încet, apoi cu tot mai multă pasiune, pe măsură ce melodia punea stăpânire pe mine şi îmi reaminteam exact ce mă inspirase. „Phillip, Jennie, eu, casa noastră de lângă West Point.“

Puteam să simt că un sentiment nou se născuse în acea încăpere în timp ce cântam, un soi de camaraderie şi de înţelegere. Era ceea ce ceream de la el în scrisorile mele, o legătură între mine şi bărbatul care asculta tăcut în capătul celălalt al biroului.

Terminasem şi aşteptam parcă de o veşnicie ca el să spună ceva. Într-un final m-am întors către el. Avea ochii închişi. Arăta de parcă îl durea capul. Barry Kahn şi-a deschis ochii.

— N-ar trebui să faci rime de genul „timp“ şi „simt“, îmi spuse. E o rimă şchioapă şi dacă mai poţi scăpa basma curată într-o melodie country, e supărătoare când încerci să cânţi ceva serios.

Am început să plâng. Nu mă mai puteam abţine. Era ultimul lucru în lumea asta pe care mi-l doream în momentul acela. Îmi venea să îmi trag palme.

— Hei, a spus, dar eu deja îndesam partiturile în servietă şi mă grăbeam spre uşă.

Aproape că am început să alerg. Dar totuşi nu puteam să fug.

— Hei, a repetat, nu plânge. Stai puţin.

M-am întors spre el.

— Îmi pare sincer rău că ţi-am răpit atât din timpul dumitale deosebit de preţios şi de scurt. Dar, dacă tot ce poţi spune, când eu îmi pun sufletul pe tavă în cântecul ăsta, e ceva despre o rimă păcătoasă, atunci nu văd cum am putea să lucrăm vreodată împreună. Şi nu îţi face griji, nu am să te mai deranjez niciodată.

M-am năpustit pe uşă afară, pe lângă o Lynn Needham mută de mirare şi am luat liftul lor modern până jos, la recepţie. „Să-l ia dracu'. Să îl ia dracu' pe Barry Kahn."

Eram destul de puternică să trec şi peste asta – trebuia să fiu. Aveam un copil mic de crescut, ca să nu mai zic că trebuia să am puţină grijă şi de mine. Acesta era exact motivul pentru care, cât timp am stat în spital la West Point, am mai scris şi la alte zece case de producţie muzicală, în afară de cea a lui Barry Kahn. A doua zi urma să mă duc la una dintre ele. Apoi la încă una. Şi la încă una după aceea, dacă avea să fie nevoie.

Cuiva îi va plăcea muzica mea, melodiile mele. Erau prea bune, *prea adevărate,* ca să fie ascultate de cineva şi să nu simtă nimic.

„Tu pierzi, Barry Kahn. Marele compozitor. Domnul «Timpul meu este prea preţios!»"

Tocmai ai ratat-o pe Maggie Bradford.

CAPITOLUL 4

Aţi simţit vreodată nevoia să spuneţi, să urlaţi chiar, în gura mare: „Hei, sunt o fiinţă inteligentă! Sunt o persoană de treabă. Am şi eu ceva talent".

Exact asta am ţipat în Times Square. Nicio problemă. Nu m-a băgat nimeni în seamă. Eram în ton cu restul nebunilor de acolo.

Am rătăcit vreo două ore, neţinând seama de zăpada care cădea întruna, apoi am plecat să o iau pe Jennie de la şcoala ei de pe West Seventy-third Street. Mă simţeam ca dracu' şi speram că nu şi arătam la fel de rău pe cât mă

simţeam. Doamne, ce zi!

— Hai să sărbătorim! i-am zis. De mâine începe vacanţa de Crăciun. Mai întâi îmbrăţişeaz-o pe mama ta şi după asta mergem la un restaurant pretenţios din New York. Numai noi două. Unde ai vrea să mănânci? Lutèce? Windows On The World? Rumpelmayer's?

Jennie s-a gândit bine la ofertă, încreţindu-şi fruntea şi mângâindu-şi bărbia, aşa cum face întotdeauna când are de luat o decizie importantă.

— Ce-ai zice de McDonald's. Apoi mergem şi vedem un film.

— Atunci rămâne cum am stabilit. „La Ieftinica" o să fie, am început să râd şi am apucat-o de mâna ei micuţă. Scumpa mea, tu eşti cea mai importantă pentru mine. Şi îţi şi plac cântecele mele.

— Sunt cele mai frumoase cântecele tale, mami.

Am început să sporovăim ca întotdeauna. Eram „cele mai bune prietene", „fetele", „gaiţele", „surorile siameze", „duetul". Nu vom fi „niciodată singure, pentru că întotdeauna ne vom avea una pe cealaltă".

— Cum ţi-ai petrecut ziua, scumpo? Doamne, trebuie să fii dur tare în New Yorkul ăsta ca să reuşeşti. Noroc că noi suntem nişte dure.

— La şcoală a fost distractiv. Mi-am mai făcut o prietenă, pe care o cheamă Julie Goodyear. E *foarte* nostimă. Doamna Crolius zice că sunt deşteaptă.

— Eşti deşteaptă. Şi mai eşti şi frumoasă şi foarte cumsecade. Dar eşti cumplit de *mică* totuşi.

— Dar am să mă fac mai mare decât tine, nu crezi?

— Ba da, cred. Cred că ai să te faci aşa cam de vreun metru optzeci.

Şi am ţinut-o tot aşa, întruna.

Gaiţele.

Cele mai bune prietene.

De fapt, ne mergea destul de bine amândurora; ne obişnuiserăm cu New Yorkul – mă rog, într-un fel; încercam să trecem peste episodul Phillip pe cât ne stătea în putinţă.

Să-l ia toţi dracii pe Barry Kahn.

Ai dat-o în bară, domnule mare producător.

Până ce eu şi Jennie ne-am întors din oraş, se făcuse la fel de beznă ca în sufletul lui Phillip. Mă părăsise tot curajul şi mă uitam acum complet buimacă la clădirea dărăpănată din faţa mea.

„Fir-ar al dracu'! Bănuiesc că va trebui să mai stăm pe aici o vreme. Ca de exemplu, pentru tot restul vieţii."

Am deschis uşa din faţă, care a scârţâit ca întotdeauna. Reacţie tipic newyorkeză.

„La naiba, la naiba, la naiba!" Se arseseră becurile din hol şi de la etajul întâi.

Tot ce vedeam era o dâră de lumină, care se strecura de la felinarul din faţa casei, prin fereastra de la etajul întâi.

— Ciudat, mi-a şoptit Jennie. Ciudat şi înfricoşător.

— Nu, am zis, asta nu se cheamă că e ciudat. Aceasta este distracţia din Big Apple[2].

Am luat-o pe Jennie de mână şi am pornit în sus pe scări.

M-am oprit din urcat. Trupul mi s-a încordat; am împins-o pe Jennie în spatele meu ca să o apăr.

Cineva stătea pe scări, în întuneric, nedesluşit de umbre. Persoana respectivă era tăcută, nemişcată. Era cineva înalt şi bine făcut.

Nu era bine deloc. Era ciudat şi înfricoşător.

M-am mişcat înspre siluetă cu mare grijă.

— E cineva? Cine e acolo? am strigat, cu gândul la poveştile de groază pe care le auzisem despre New York – şi la ororile pe care le îndurasem recent în West Point.

Omul părea a purta ceva pe cap. O pălărie ciudată? *Ceva* al dracului de ciudat oricum.

Phillip! Îmi imaginam ce era de neimaginat. Ştiam că nu era posibil, dar amintirea mă bântuia oricum.

Phillip adora să mă sperie, sărindu-mi în faţă de după câte un tufiş, de după o uşă de dulap, ştiind că avea să mă sperie şi crezând că era foarte nostim să facă asta. Odată, de Halloween, îşi pusese pe cap un coif indian cu pene şi

[2] Marele Măr, denumirea pe care o dau localnicii New Yorkului. (n.tr.)

venise aşa înspre mine cu un tomahawk. În viaţa mea nu am tras o sperietură mai mare. Dar se pare că până la urmă eu am fost aceea care i-a sărit în faţă, care a sărit la el, cu o armă în mână, trăgând… trăgând întruna…

Dar Phillip era mort, iar fantome nu există, nici măcar în New York.

Am mai făcut un pas. Silueta tot nu se mişca. Aproape am ajuns pe palier.

— Hei, e cineva! am strigat din nou. Nu mai e deloc amuzant. Te rog să spui ceva. Spune măcar bună ziua.

Sunetul paşilor noştri răsunând înfundat pe scări îmi amintea de Phillip, de felul cum ne fugărea prin casă.

Devenind deja puţin isterică şi măcinată de temeri vechi, m-am forţat să ajung mai repede.

În spatele meu, simţindu-mi frica, Jennie m-a întrebat în şoaptă:

— Cine e, mami?

„Nu se va mai întâmpla asta încă o dată. Nu ne vei mai face rău încă o dată. Sub nicio formă!“

M-am năpustit asupra individului, lovindu-l cu toată puterea, cu servieta mea destul de grea. L-am lovit cu sete pe ticălos.

— O, Doamne! Nu îmi vine să cred! Am început să râd, cu toate că nu mă dezbărasem de tot de groaza pe care o trăisem. Oooooh, Doamne!

Jennie a urcat ultimele scări, râzând şi ea cu mine.

„Phillip“ nu era decât un coş imens cu ceea ce păreau a fi trandafiri cu coada lungă, de vreo câteva sute de dolari.

Am deschis bileţelul care îl însoţea.

> Pentru Maggie Bradorf
> În cinstea primei zile de după regăsirea paradisului pierdut. Dacă vrei slujba cu adevărat, eşti nebună. Dar eşti angajată. Ai reuşit să faci în aşa fel încât timpul meu „preţios“ să treacă pe nesimţite astăzi. Crede-mă pe cuvânt.
> Barry

Uitându-mă în urmă, recunosc că este o poveste destul

de nostimă într-un fel. Cu siguranţă, una cu final fericit. Dar, pe măsură ce scriu acum, întrebarea se ridică din nou, şi nu mai este nostimă deloc. Cel puţin nu pentru mine.

„Când nu mai am scăpare, primul meu impuls să fie oare acela de a ucide?

Şi aşa am ucis nu doar o dată, ci de două ori?“

Mulţi cred că da. Unul dintre cei mulţi se întâmplă să fie procuror în New York.

Mai întâi a fost Phillip Bradford.

Iar apoi – *apoi a fost Will.*

CAPITOLUL 5

San Diego, California, iulie 1967

Will Shepherd, în vârstă de şase ani, visa indieni. Neînfricaţi şi fără remuşcări, veneau către el în valuri, cu caii nechezând şi ridicându-se pe două picioare, cu săgeţile la fel de lungi ca suliţele îndreptate spre inima lui. Îi plăcea emoţia, îi plăcea filmul din mintea lui, iubea pericolul.

A auzit o bufnitură.

Nu avea niciun sens. Will a deschis ochii, i-a închis înapoi aproape imediat, apoi s-a scufundat iar în somn.

Cowboy şi indieni, din nou.

Fără bufnituri. Cel puţin nu în filmul ăsta.

Will s-a trezit din nou la opt fără un sfert, s-a îmbrăcat în linişte, ca să nu îl trezească pe Palmer, fratele lui, care nu se sculase încă, şi s-a grăbit pe scări, prin casa tihnită.

În bucătărie a scos dulceaţă de struguri Welch, unt de arahide, lapte şi o jumătate de pâine. Mic dejun pentru o persoană. „Cine avea nevoie de mamă? Cine avea nevoie de oricine?“

Will îşi vedea chipul şi părul blond nepieptănat reflectat pe partea strălucitoare a aparatului de prăjit pâine.

Trebuia totuşi să recunoască. *Îi era dor de mama lui foarte tare. Îi era cumplit de dor. Îi lipsea felul în care îi făcea ea sandviciuri cu unt de arahide şi dulceaţă.*

Ştia că mama lui se dusese să locuiască în Los Angeles. Măcar nu mai trebuia să suporte certurile oribile pe care le avea cu tatăl lui, dar în momentul acesta ar fi preferat certurile, tăcerii. Câteodată, şi lui, şi lui Palmer le era atât de dor de mama lor, încât se puneau pe plâns în cele mai stupide momente. Dar, de obicei, *o ura.* De obicei, dar nu astăzi.

Bufnitura din piscină?

Dintr-odată Will şi-a adus aminte. A strâns vasele şi le-a pus în chiuvetă, apoi a ieşit ca o furtună pe uşile de sticlă în lumina dulce, blândă şi spre chemarea vrăbiilor.

S-a năpustit pe după colţul casei din şindrilă albă, cu finisaj albastru, şi a alergat spre marginea piscinei. S-a oprit atât de brusc, încât aproape că s-a împiedicat în propriile picioare împleticite.

Şi a ţipat şi iar a ţipat, a ţipat atât de ascuţit, încât l-a trezit pe fratele lui mai mic, a cărui faţă a apărut la fereastra de deasupra lui.

Strigătele lui Will au fost atât de sfâşietoare, că vecinii au dat buzna de îndată să îl salveze. L-au ţinut în braţe şi au încercat să îl protejeze, să nu mai vadă ceea ce văzuse deja şi nu va mai putea uita toată viaţa.

Ceea ce băieţelul de şase ani văzuse plutind pe suprafaţa strălucitoare a apei era trupul tatălui său, în halatul lui roşu cadrilat şi pantalonii bej. Într-unul din picioare avea un papuc de casă; celălalt plutea ca o floare de crin.

Ochii tatălui lui erau deschişi şi îl priveau fix. „E numai vina ta, părea să spună. Copil rău ce eşti! Nu este decât vina ta, Will. Ştii foarte bine ce ai făcut! Ştii foarte bine ce ai făcut!“

La 5.52 A.M. Anthony Shepherd, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, ieşise din casă şi se înecase în piscina familiei.

Şi fiecare părticică din fiinţa lui Will care merita salvată părea să se fi înecat odată cu tatăl său.

La câteva zile după sinuciderea tatălui lor, Will şi Palmer şi-au petrecut ultima după-amiază californiană sortându-şi hainele şi jucăriile. Aveau voie să aleagă numai cât încăpea în câte două valize pentru fiecare. Nici mai mult, nici mai puţin.

Mama lor refuzase să-i ia să locuiască împreună cu ea. Nimeni nu le-a spus lui Will şi lui Palmer de ce anume. „Curvă nenorocită“, se gândea Will, folosind exact cuvintele pe care tatăl lor le folosea în certurile dintre ei. Fraţii şi-au petrecut zilele de după sinucidere cu dădaca lor, care nici ea nu voia să îi ia şi acum li se spusese că trebuiau să se ducă în Anglia să stea cu oameni care erau dispuşi să-i ţină. Aveau să înceapă o viaţă nouă cu mătuşile lor, Eleanor şi Vannie, mătuşi pe care nu le cunoscuseră până atunci, dar care veniseră cu regula celor două valize.

În Aeroportul Internaţional Los Angeles, haotic şi fremătând de lume, cei doi băieţi blonzi, unul copie fidelă a celuilalt, stăteau muţi de mirare, cu feţele împietrite, aşteptându-şi zborul, împreună cu doctorul Engles, unul dintre puţinii prieteni ai tatălui lor.

Doctorul Engles le povestea despre Londra, despre regina lor stupidă şi despre cum se schimbă garda lor stupidă la Palatul Buckingham, exact ca în poeziile pe care mama i le citea lui Will înainte să-i părăsească. Însă Will nu auzea oricum ce spunea stupidul de doctorul Engles. El îşi aducea aminte de tatăl lui plutind în piscină, holbându-se în sus la el din locul de unde zăcea mort.

— Doamnelor şi domnilor, a auzit Will, în acest moment începe îmbarcarea la bordul avionului 411 Pan American, pe ruta New York–Londra.

Doctorul Engles i-a întins lui Will o mână.

— Ei bine?

Pe neaşteptate, Will l-a muşcat cu sălbăticie, cât de tare a putut, până i-a dat sângele.

— Fir-ar dracu’! a exclamat doctorul Engles, apucându-l cu mâna liberă. Ticălos mic ce eşti! Monstru afurisit!

Will a deschis gura. Dinţii din faţă îi erau roşii de sânge.

— Nu vreau să plec în Anglia, a urlat. Nu putem să rămânem aici?

„Te rog, tati.

Te rog, mami.

Vă rog, să mă ajute cineva.

Nu am vrut să-l omor pe tati. Nu am vrut.

Tati, te rog, nu te mai uita la mine aşa. Te rog, tati.“

CAPITOLUL 6

Will nu avea să uite vreodată primele ore petrecute în Anglia. Ar fi putut la fel de bine să fi mers pe lună.

Mătuşa Eleanor i-a întâmpinat la aterizare. Era o femeie grasă, simandicoasă, cu faţa albă de pudră, dar mai ales era, aşa cum ghicise Will, mai speriată de el decât era el de ea. A displăcut-o din start. „Nu-mi poate face rău, a hotărât el. Nimeni nu mă va mai face vreodată să sufăr, cu atât mai puţin ea.“

Le-a explicat că mătuşa Vannie rămăsese acasă să pregătească o cină specială pentru ei. „O să aibă gust odios, a decis el. Anglia este cel mai cumplit loc de pe pământ.“

Tot drumul dinspre aeroportul Heathrow, mătuşa Eleanor a vorbit întruna, iar băieţii nu au avut timp să observe peisajele. În momentul în care nu se mai uitau la ea, le băga un deget în faţă şi le aducea aminte să fie atenţi. Will se gândea cât se poate de serios să i-l smulgă cu dinţii de tot.

— Foarte mulţi oameni care lucrează în Londra locuiesc la periferie. Aproape de o staţie de metrou. Noi, spre exemplu, locuim în Fulham încă de pe vremea când mama voastră s-a mutat de acasă şi a fugit în America să-şi caute fericirea. Şi bănuiesc că a găsit-o, nu-i aşa, măritându-se cu tatăl vostru? Ştiţi că o să-i moştenească toată averea, fără ca vouă să vă dea mai mult decât îi va veni la socoteală, ca să nu mai zic că nouă nu ne va da absolut

nimic, cu toate că niciodată nu ne-am aşteptat la nimic de la ea oricum. Nu de la *ea.*

„Nu. Să nu aştepţi nimic de la mama.“ Will ştia că mătuşa Eleanor preda istorie la clasele primare şi asta explica de ce perora întruna, dar mirosea a transpiraţie, şi până la urmă, cine era ea să vorbească aşa despre mama lui? Putea să îşi dea seama că nici Palmer nu o suporta. Fătarnicul ăla mic, se prefăcea numai că dormea.

În cele din urmă, taxiul a oprit în faţa unei clădiri cu trei niveluri, din cărămidă roşie, cu ferestre micuţe. Şase trepte duceau la uşa din faţă.

— Iată-ne ajunşi, a anunţat mătuşa Eleanor cu veselie, însă Will se gândea la copacii şi la spaţiul amplu şi lumina caldă din San Diego, iar inima i s-a strâns în piept.

Case care se îngrămădeau de o parte şi de alta a străzii erau asemănătoare, iar singurul copac pe care îl putea vedea era îndoit şi lovit de ploaie şi nu avea niciun fel de frunze. Palmer a pus mâna pe o valiză, mătuşa Eleanor pe alta, iar Will le-a luat pe amândouă ale lui şi a urcat pe scări, încovoiat sub povara lor.

Nici nu au apucat bine să ajungă până la ea, că uşa a zburat în lături şi în prag a apărut o femeie, în pantaloni negri, strâmţi şi un pulover negru, pe gât.

Will a ţipat uşor, înfundat. Îşi simţea inima pulsând cu putere şi faţa înroşindu-se dintr-odată.

Femeia era tânără, cu părul şaten-cenuşiu căzându-i pe spate. Ochii îi erau albaştri, iar pielea albă. „E mama“, s-a gândit Will.

Numai că, desigur, nu era ea.

Era mătuşa Vannie, sora cea mai tânără a mamei, dar care îi aducea aminte cu durere de femeia care îl ţinuse odinioară în braţe, îl mângâiase, îi spusese că îl iubeşte şi apoi plecase. Iar acum, pe Will îl încerca un amestec ciudat de ură şi încântare. Ar fi vrut să se arunce de îndată în braţele ei şi, în acelaşi timp, să o ia la fugă urlând pe stradă.

— Să vă scoateţi papucii la intrare, a spus Vannie. Nu cred că vrem noroi târât prin toată casa, nu-i aşa?

Casa. *Anglia.* Noul lui cămin. Noua lui viaţă. Propria lui poveste de groază. Şi era abia la început.

CAPITOLUL 7

Legenda a început devreme şi nu s-a modificat foarte mult în timp.

„Will este un băiat extrem de inteligent şi foarte abil, dar pare a fi un adevărat maestru în ale Minciunii foarte îndrăzneţe, foarte şarmante şi foarte, foarte gogonate!“ Astfel scria directorul şcolii primare Fulham Road, în primăvara anului 1970.

„Dacă ar munci mai mult, notele lui ar fi mai bune, dar se pare că el nu este interesat decât de sport, unde într-adevăr excelează, şi să se ia la bătaie cu colegii lui de clasă, domeniu în care este un campion recunoscut. Personal, mă întreb dacă este într-adevăr conştient de aspectele elementare ale comportamentului social sau măcar de diferenţele elementare dintre realitate şi fantezie.“

Will înţelegea diferenţele – dar alesese pe care din ele o prefera.

În weekenduri, Will făcea plimbări solitare prin cartier. Într-o zi, pe vremea când avea unsprezece ani, a auzit larmă dinspre stadionul situat la vreun kilometru de casa mătuşilor. Curios, a mers să cerceteze. A plătit intrarea cu banii lui de buzunar pe toată săptămâna.

Acolo, în faţa lui, i s-a înfăţişat o privelişte absolut uimitoare: douăzeci şi doi de bărbaţi, împărţiţi în două echipe diferit îmbrăcate, dar având cu toţii acelaşi scop, jucau ceea ce numeau „fotbal“ în Anglia, dar ceea ce el ştia că se numeşte soccer[3]. Văzuse un astfel de meci doar la televizor.

[3] *Soccer,* denumirea americană a fotbalului european. Când spune „fotbal“, personajul se referă la ceea ce europenii numesc fotbal american. (n.tr.)

Juca destul de bine la şcoală, dar simţea că era cumva la întâmplare, adică o grămadă de băieţi, dând fiecare cum putea cu piciorul într-o minge.

Dar aici era simetrie, geometrie, coordonare în atac, o frumuseţe la fel de netăgăduit precum valurile oceanului. Un jucător, controlând mingea cu piciorul, aleargă înainte; un altul îi aleargă în dreapta; un al treilea începe atacul pe aripa stângă, primeşte mingea de la al doilea, fără să întrerupă alergarea, şi se redirecţionează spre centrul terenului, urmărit de un adversar care încearcă să-i plonjeze atacantului la picioare şi reuşeşte să paseze mingea la unul dintre coechipieri.

Apoi, dintr-odată, totul se inversează, precum mareea care se retrage. Fundaşii devin atacanţi, atacanţii fundaşi, o masă vuindă; toate îi aduceau aminte lui Will de un caleidoscop pe care i-l dăduse tatăl lui în dar pe când avea cinci ani.

Şi ce zgomot! De fiecare dată când era un contraatac, de fiecare dată când o echipă ameninţa poarta celeilalte, tribunele urlau, ca şi cum ar fi împărţit aceeaşi respiraţie care venea din gura sportivilor şi, când în sfârşit se marca un gol, mugetul creştea la asemenea cote, încât Will credea că timpanele aveau să-i plesnească şi inima să-i explodeze.

În noaptea aceea mama lui i-a apărut în vis şi, în timp ce Will privea cu groază, a sărutat ochii deschişi şi morţi ai tatălui lui, apoi a râs la Will. Dinţii îi erau roşii, picurând de sânge.

„Ştii bine ce ai făcut, Will. Este numai vina ta.“

Într-o dimineaţă, câteva zile mai târziu, a găsit un câine pierdut pe străzile din Fulham. Câinele era mascul, un fugar maroniu la culoare. În sfârşit avea şi el un prieten în nenorocita asta de Anglie.

— Hai, câine. Hai cu mine, i-a spus el şi l-a mângâiat pe coapsă de vreo câteva ori. Hai, Lassie.

Will a rătăcit până într-un parc municipal, iar animalul singuratic l-a urmat ca o umbră. Nu ştia de ce simţea furie,

dar exact asta simţea. De fapt, sentimentul îl copleșea destul de des, de când plecase din California. De când tatăl lui se omorâse. Sinuciderea tatălui fusese o afacere foarte proastă pentru Will. Încă se simţea responsabil, dar, ceea ce era şi mai rău, se convinsese că aşa avea şi el să sfârşească.

S-a aşezat lângă un heleşteu micuţ. Câinele era încă acolo, cu el. Noul lui prieten.

Într-un târziu, Will a dat din cap către câine.

— Mare greşeală să stai cu mine, spuse. Mă urmăresc ghinioanele peste tot. Nu glumesc.

Câinele a scos un scâncet şi a ridicat laba.

Dar Will se înfuria din pricina a o mulţime de lucruri. Tatăl lui, mătuşile, Palmer. Simţea de parcă pieptul i-ar fi fost prins în chingi. Capul îi vâjâia. Vederea îi era împăienjenită de nuanţe de roşu-deschis.

Will a băgat mâna în apa rece şi puţin adâncă şi a scos o piatră cât pumnul de mare. Fără ca măcar să schiţeze un gest de avertizare, a lovit câinele într-o parte a capului. A lovit şi a doua oară câinele, care a căzut, gemând. Un ochi maroniu şi blând s-a uitat la el. A continuat să-l lovească până când câinele a murit.

Nu ştia de ce o făcuse. Îi plăcea câinele. Oricum, Will a descoperit că nu mai era furios. Se simţea bine. De fapt, nu prea mai simţea mare lucru.

Făcuse chiar o mică descoperire personală; exista clar o parte bună în el, dar exista şi una rea.

„Sunt doi Will. Nu-i aşa?“

CAPITOLUL 8

Will a ştiut de la bun început că are ceva măreţ în el şi nu era foarte impresionat de faptul în sine. Dar alţii erau mai mult decât impresionaţi.

Will Shepherd era cel mai tânăr fotbalist care jucase vreodată pentru unsprezecele şcolii din Fulham. Pe când

avea numai unsprezece ani, l-a convins pe antrenor să-l lase să se antreneze cu echipa; a fost numaidecât selecţionat şi, neluând în seamă batjocura coechipierilor lui, care erau mai mari decât Will cu cinci, şase ani, a devenit golgheterul echipei. Chiar aşa, golgheterul echipei!

La doisprezece ani, Fulham a câştigat campionatul ligii londoneze şi nu l-a mai pierdut niciodată, până când a terminat şcoala. La paisprezece ani a marcat nouă goluri într-un meci pe care echipa lui l-a câştigat cu 12-0.

Will era subţire şi foarte lung în picioare pentru vârsta lui, dar surprinzător de bine echilibrat. Era extraordinar de rapid – alerga, îi spunea antrenorul, „ca o săgeată în zbor". Alerga precum mijlocaşii şi wide receiverii[4] sud-californieni în fotbalul american.

Will se antrena în fiecare zi, în fiecare oră liberă, până când mingea devenise o extensie a piciorului său, sau cel puţin, un satelit legat de el prin fire invizibile. Câteodată se antrena şi şaisprezece ore pe zi, sâmbăta sau duminica. Terenul era casa lui, şi nu locul acela mizerabil în care locuiau mătuşile şi Palmer.

Reporterii de la ziarele locale l-au transformat într-un soi de puşti legendar în Londra. Făceau mereu comentarii asupra stilului său nesăbuit, puternic şi neobişnuit, pe care îl puneau pe seama originii lui americane.

Dar nu acesta era motivul adevărat. Ceea ce niciunul dintre ei nu a înţeles era că Will lucra în secret şi îşi perfecţiona *stilul individualist.* Îl avea. Will a hotărât că era esenţial să fie diferit, să fie observat, să iasă în evidenţă, mai curând decât să fie privit ca un singuratic. Will pricepea exact ce avea să însemne fotbalul în viaţa lui – stilul de fotbal britanic însemna că nu avea să fie singur şi speriat; acest stil nou de fotbal însemna că nu se mai gândi niciodată la nenorociţii ăia de tata şi mama.

Fotbalul era singura lui armă. El avea să-l salveze. Trebuia să-l salveze.

[4] Wide Receiver (WR) - una dintre poziţiile de teren în fotbalul american (n.tr.)

CAPITOLUL 9

Primăvara, 1985

Timp de un an şi jumătate, Barry Kahn m-a chinuit la pian până am făcut bătături la degete. Am început cu versurile şi cu teoriile din spatele lor: teoria lui Bob Dylan, a lui Joni Mitchell, Rodgers & Hart, Johnny Mercer. Teoria de bază a lui Barry Kahn era aceea că munca asiduă învinge mediocritatea.

M-a pus să scriu şi să rescriu, forţându-mi plonjarea din ce în ce mai adânc în trecutul meu, încât erau zile când eram gata să îl rog în genunchi să nu mă mai chinuiască atât, să mă lase să mă odihnesc. Dar nu o făceam, nu îi ceream milă. În secret îmi doream să mă chinuiască şi mai mult.

Nu avea niciun fel de remuşcări, şi nici eu.

— Negi, îmi spunea. Te ascunzi în rime de doi lei şi în sentimente facile.

Sau:

— Nu simţi nimic. Ştiu asta pentru că nici eu nu simt nimic. Şi dacă pe mine mă laşi rece, gândeşte-te numai cam ce-ţi va face publicul. O să te răstignească, Maggie.

— Care public? l-am întrebat.

— Adică tu nu vezi niciun public? Nu simţi niciun public acolo, care trebuie să asculte cântecele tale? Pentru că dacă nu-l simţi, cară-te. Nu-mi irosi timpul.

Am continuat aşa până când am fost amândoi mulţumiţi şi am putut să mă întorc la arta în sine a compoziţiei. Şi aici era strict şi neînduplecat, dar muzica îmi venea mai natural decât cuvintele. Mă simţeam bine între partituri. Într-o zi mi-a zis că sunt în stare să-i dau drumul muzicii şi s-o întrerup, ca apa de la robinet. Cred că era puţin invidios. Trebuie să recunosc că îmi plăcea asta – să concurez cu el, să fiu la acelaşi nivel.

La sfârşit a venit şi cântatul, iar Barry era un adevărat maestru. M-a învăţat frazarea, accentuarea, dicţia. Cum să

cânt în faţa unui public, cum să folosesc un microfon într-un studio de înregistrări. Aveam o voce naturală, mi-a spus, ca a nici unui alt cântăreţ, dar tocmai în zona asta era cel mai greu de judecat.

— Numai publicul va decide, îmi spunea el. Cine şi-ar fi putut imagina că vocea lui Bob Dylan ar putea captiva sufletul oricărui public – până când chiar l-a captivat. Vocea ta este înaltă, deschisă, din toată inima. Are multe schimbări bruşte de tonalitate, care să intre pe versurile tale. Poţi cânta în registru cald, rece, plictisit, matern, sentimental. Ador vocea ta!

„Serios?“ în sfârşit, un compliment. L-am memorat, cuvânt cu cuvânt.

Repetam în studioul de înregistrări Power Station din apropiere, unde nu doar îmi interpretam cântecele, dar o făceam şi pe angajata bună la toate, ducându-mă după sandviciuri şi cafea. Purtam un pardesiu negru şi lung care îmi ajungea până la cizme; îl purtam peste tot. Eram cea căreia i se spunea: „Hei, blonda înaltă, în pardesiu, poţi să aduci nişte sandviciuri?“ Iar eu răspundeam: „Desigur, imediat. De care ai dori?“

Uram să fiu tratată în felul acesta şi mă gândeam că Barry nu ar face aşa ceva unui bărbat, dar el insista că este o parte importantă a slujbei şi dacă nu îmi plăcea, eram liberă să plec în altă parte.

Dar ştiam foarte bine că nu există „în altă parte“ pentru mine.

Exista Jennie, bineînţeles. „Gaiţele“ erau în formă şi bine mersi.

Apoi mai exista Lynn Needham care mi-a devenit prietenă bună, o bonă ocazională, ghidul meu oficial prin New York, umărul pe care să plâng.

Apoi apartamentul nostru din West Side, bârlogul nostru păcătos, cu singurul atribut deosebit – o cadă de pe la începutul secolului trecut, construită drept în bucătărie. Adoram să fac băi fierbinţi cu spumă în bucătărie!

Aveam întâlniri ocazionale, dar nimic nici pe aproape de a fi serios. Începeam să îmi amintesc cum mă simţeam

înainte de Phillip – prea înaltă, prea stângace, cam tăcută, nepotrivită din cele mai varii motive, cu sânii nu suficient de mari, cu părul aiurea în prea multe zile. Dar până la urmă totul se reducea la faptul că mă temeam să mă mai implic în ceva de genul acesta. Nu voiam să spun nimănui ce se întâmplase cu Phillip – nu, lui Phillip. Purtam pe piept acea imensă literă stacojie C şi nu credeam că avea să dispară vreodată, să se spele vreodată.

Nu, pentru mine nu exista „în altă parte“.

CAPITOLUL 10

Şi eram omu’ cu sandviciurile şi cafeaua, dar ştiţi ceva – viaţa asta era mult mai bună decât fusese vreodată. Era ca dracu’ de multe ori; uram turele alea nesuferite la faimosul magazin cu delicatese, uram să fiu „blonda în pardesiu“, dar îmi şi plăcea. Scriam, compuneam, învăţam. Eram parte din ceva care din când în când era frumos şi emoţionant.

Într-una dintre dimineţile de la „fabrica de muzică“, amica mea Lynn Needham şi-a băgat capul în colţişorul meu/debara.

— Ai face bine să laşi toate, cu excepţia cafelei ăleia. Domnul Minune te vrea la el.

În fiecare zi, Barry încerca să-mi dedice ceva timp la sfârşitul programului, aşa că acum convocarea era destul de neobişnuită. Am luat-o la fugă spre biroul lui. Timpul lui era foarte preţios.

— Am veşti bune şi, din păcate, veşti rele, mi-a spus Barry de cum am intrat în biroul în care cândva am dat un interviu să-i devin comisionar.

Simţeam cum tensiunea mi se ridică puţin. „Spune-mi odată ce s-a întâmplat. Nu o mai lungi atât.“

— Am trimis unul dintre cântecele tale în California, a continuat el, *Căderea din cer.* Melodia revizuită pe care mi-ai arătat-o săptămâna trecută. Cuiva de acolo i-a plăcut.

Vrea să o înregistreze.

Dintr-un impuls am alergat spre el şi l-am îmbrăţişat. Nu cred că mai făcusem asta vreodată. De fapt ştiam că nu mai făcusem asta până atunci.

A zâmbit şi m-a împins cu blândeţe la o parte. S-a uitat drept în ochii mei.

— Acum, vestea rea. Acea „cineva“ vrea să-l şi cânte.

Era melodia *mea.*

— Spune-i nu, am zis. Dintr-odată m-am simţit descurajată. Te rog, Barry, nu.

— Nu vrei să ştii despre cine este vorba? A trebuit să fiu de acord ca ea să cânte. Era partea cea mai importantă a afacerii.

Aveam o viziune coşmarescă a unei cântăreţe de mâna a treia, o novice care să-mi cânte melodia total aiurea.

— Normal că vreau să ştiu cine e. Dar, dacă îmi distruge melodia, o ucid.

Ştiu, mi-am ales prost cuvintele.

— Am senzaţia că o să se descurce. A rânjit dulce, aşa cum făcea câteodată. E Barbra Streisand. Ea vrea să-ţi înregistreze *Căderea din cer*. Şi te vrea acolo cu ea.

L-am îmbrăţişat pe Barry. L-am strivit şi l-am sărutat pe ambii obraji. La revedere cafea şi sandviciuri cu pastramă – bun găsit Hollywood!

CAPITOLUL 11

Am rezervat câte un loc pentru un zbor la Los Angeles pentru mine şi Jennie. Îl meritam; am muncit pentru el. Odată ajunse acolo, m-am trezit la volanul unui Saab Turbo închiriat, pe care l-am condus până la hotelul Beverly Hills. Mi se părea ca şi cum eram la milioane de kilometri depărtare de West Point.

— E roz! a exclamat Jennie în timp ce intram pe aleea hotelului şi parcam în faţa lui. Culoarea mea preferată. Este roz peste tot!

— Eu am cerut să-l picteze aşa, special pentru tine, i-am spus. Am sunat înainte. Le-am spus să gândească roz.

— Gaiţele! a strigat Jennie în timp ce stăteau în parcarea impresionantă a hotelului.

— Întotdeauna!

Un valet arătos, cu părul blond spălăcit ne-a luat genţile noastre ferfeniţite şi le-a purtat de parcă erau Luis Vuitton. Ne-a condus la minunata noastră cabană, ascunsă după clădirea principală a hotelului, Bungalow-ul 6, a doua noastră casă, totul aranjat de Barry („pentru ca tu şi Jennie să lăsaţi exact impresia care trebuie“). Păi el era acela care ştia despre ce e vorba – eu, cu siguranță, nu.

— Aceasta e locuinţa dumneavoastră, doamnă. Şi a dumneavoastră, micuţă domnişoară.

Valetul a zâmbit şi a deschis uşa cu o mişcare teatrală.

A trebuit să mă dau un pas înapoi. Zeci de trandafiri din specia American Beauty mă aşteptau înăuntru.

— Dumnezeule! am murmurat.

Florile roşii ca focul erau pretutindeni unde cuprindeam cu privirea.

— Aşa e tot timpul, plin de flori aici? am glumit eu.

Gluma mea a trecut undeva pe deasupra capului cu chica blondă spălăcită a valetului. „Luminile sunt aprinse, dar se pare că nu e nimeni acasă, la hotel California.“

— A, nu, doamnă. Sunt un cadou. E şi o felicitare în ele.

> Bine aţi venit în oraşul Tinsel.
> Sunteţi pe cale să daţi lovitura în stil mare.
> Nu vă lăsaţi totuși păcălite de aurul strălucitor…
> Şi nici de câteva duzini de trandafiri.
>
> Vă iubesc pe amândouă,
> B.

Şi noi te iubim, Barry. Dar nu îţi voi mai aduce nicio cană de cafea cât am să trăiesc.

Capitolul 12

Poate îţi poţi imagina ce simţeam sau poate că nimeni nu va putea vreodată să-şi imagineze aşa ceva.

Era tot ce-mi puteam dori. După atâta muncă epuizantă, după caznele nesfârşite la care mă supusese Barry, după lecţiile de canto şi rescrierile nesfârşite, iată-mă acum, cu stomacul în piuneze, furişându-mă pe culoarul întunecat ce ducea la sala de înregistrări A a faimosului Studio Devon Sound.

„Melodii celebre sunt înregistrate aici. Şi melodia mea ar putea fi celebră. Oooooh, Doamne!“

Asta era şansa mea, orice ar fi fost; lovitura aceea pe care o aşteaptă toată lumea, dar pe care atât de puţini reuşesc să o dea şi pe care credeam că nici eu nu am s-o dau vreodată.

Ştiam că studiourile mari aveau acea aură de mister, uneori chiar la graniţa superstiţiei, în cadrul elitei lor de muzicieni, superstaruri şi manageri. Ani buni de zile, Elton John înregistrase numai într-un castel izolat din sudul Franţei, Rolling Stones înregistraseră pe un iaht în Jamaica pentru a obţine un anumit sunet. Mulţi cântăreţi de country voiau un anume studio din Nashville şi numai Chet Atkins le putea produce discurile.

Cam aşa era Devon pentru L.A. O ţineam pe Jennie de mână. Priveam ca prin vis cum se desfăşura sub ochii noştri o şedinţă de înregistrări Barry Kahn/Barbra Streisand.

Nu-mi plăcea. De fapt, mi se părea odios. Voiam să urlu la amândoi. Nu avusesem în minte vocea Barbrei Streisand când am compus *Căderea din cer.* Stilul ei era *prea* distinct, absolut copleşitor.

— Ce părere ai? am întrebat-o pe Jennie.

M-a auzit cântând melodia asta de o mie de ori acasă. Îmi ştia frazarea, marile schimbări de tonalitate.

— Nu cântă la fel de bine ca tine, a răspuns Jennie după un moment de deliberare, dar îmi place şi varianta ei. E foarte frumoasă.

„Trădătoare. Spion.“

Melodia devenea mai frumoasă pe măsură ce lucrau la ea. Fiecare încercare era mai bună. Începeam să percep în propria melodie nuanţe despre care nu ştiam că există. Era cântecul meu, dar devenise şi al ei în acelaşi timp. Îmi dădeam seama că era o colaborare aproape perfectă.

Aşa că am stat liniştită şi am înghiţit găluşca în tăcere. Barry ne făcea câte o vizită între înregistrări. Dintr-odată era atât de amabil cu mine şi cu Jennie, atât de încurajator şi de bun.

După un timp, mi-am imaginat că Barbra Streisand cânta numai pentru mine, aşa cum îi cântam eu lui Jennie, şi mă simţeam transportată într-un spaţiu unde muzica şi toate sentimentele mele se împleteau. Mă transportau înapoi la West Point, dar în vremuri mai bune, când obişnuiam să-i cânt veveriţei Smooch şi să visez ocazional la momente ca acesta.

Simţeam un soi de letargie, dar una foarte plăcută.

A fost nevoie pe puţin de o sută de duble până când Barry şi Barbra s-au declarat satisfăcuţi şi apoi tensiunea din sala de înregistrări s-a dizolvat ca prin farmec în glume prosteşti şi crize de râs contagios. Simţeam un val uriaş de uşurare, ca şi cum aş fi cântat chiar eu. Mi-am înclinat capul obosit.

Am simţit o mână pe umăr. M-am întors şi am privit chipul Barbrei Streisand. Se furişase să mă surprindă.

În viaţa reală (asta chiar era viaţa reală) era izbitoare, dar nu o frumuseţe convenţională. În ochi i se citea blândeţe, iar zâmbetul ei exprima simpatie. Văzusem deja că putea să fie dură, dar avea şi o latură blândă, caldă. Să nu crezi tot ce citeşti în ziare – crede-mă pe cuvânt.

— Ştiu ce trebuie să simţi în momentul ăsta, mi-a spus. Cel puţin într-o oarecare măsură. Îmi aduc aminte de debutul meu pe Broadway, prima mea sesiune de înregistrări. Emoţii peste emoţii, nu?

— Ca şi cum nu sunt de pe lumea asta, în rest nimic ieşit din comun, am răspuns.

S-a aşezat lângă mine şi Jennie.

— Să nu uiţi un lucru, că meriţi ce ţi se întâmplă. Lacrimile şi sudoarea şi necazurile de până astăzi îţi dau dreptul să te bucuri enorm de momentul acesta. Cântecul tău va fi un hit indiferent de cine îl cântă. Pentru că sunt eu aceea care îl va cânta, va primi atenţia pe care o merită. Îmi place muzica ta, Maggie, şi va plăcea tuturor. Scrie mai mult pentru mine. Te rog!

Apoi m-a sărutat pe obraz şi m-a îmbrăţişat.

— Îţi mulţumesc, mi-a şoptit. Melodia ta este atât de sinceră, iar sinceritatea asta din sufletul tău îi face pe oameni să se emoţioneze.

Pe moment am rămas mută, apoi am început să-mi revin încet-încet.

— La naiba, încerc doar să nu spun prea multe prostii, i-am şoptit. Nici nu-ţi poţi imagina cât înseamnă asta pentru mine şi Jennie.

— O, ba da, îmi răspunde, cu siguranţă îmi pot imagina. Primul cântec e cel mai bun. Apoi se uită la Jennie. Mama ta este nemaipomenită.

Jennie a zâmbit şi a dat din cap.

— Ştiu, i-a răspuns, numai că ea uită câteodată.

CAPITOLUL 13

Înainte visam tot timpul să mi se întâmple astfel de lucruri. Toată lumea visează. Aşa că şi aceasta trebuia să fie o reverie, nu?

Am vândut o mulţime de cântece într-un timp foarte scurt. Eram extrem de căutată. De fiecare dată când mă trezeam în apartamentul meu minuscul din New York, mă gândeam la acelaşi lucru: „Nimic din toate acestea nu e real“.

Într-una dintre nopţi, Barry m-a dus la unul din restaurantele de fiţe din New York să sărbătorim „cele mai bune cântece ale lui Maggie“, cum le numea el. Eram în continuare foarte cerută pe piaţă. Articole despre mine au

apărut în reviste ca *Rolling Stone, Spin*, *People.* Totul era ciudat, ireal, nu era stilul meu, dar nu voiam să se oprească. Pentru prima dată în viaţă mă simţeam şi eu cineva.

Era în amurg când am ajuns la Lutèce, pe Fiftieth Street în Manhattan. Am fost conduşi la locurile noastre din grădină, cu oarecare pompă şi importanţă.

Barry îi ştia pe bucătarul-şef, pe patron, pe chelneri.

— Suntem la o întâlnire romantică? l-am întrebat.

Glumeam – cel puţin, cred că glumeam.

— E doar felul meu de a mă revanşa o dată pentru totdeauna pentru primul nostru interviu, a spus şi a zâmbit.

Era într-o formă de zile mari. Amândoi eram. Am comandat şampanie, apoi foie gras, somon cu sos *sorrel à plume soufflé.* „Nimic din toate acestea nu e real.“

— Puteam să gătesc şi eu toate astea, am spus când am terminat de mâncat şi am comandat cafea şi coniac.

— Da, cred că ai fi putut. Ştii, a continuat Barry, nimic nu mă putea face mai fericit decât să te văd…

— Revenind la viaţă?

— Înflorind, mi-a spus. Ştii cât de greu îmi este să vorbesc în felul ăsta, dar e adevărat. Exact asta simt.

M-am simţit dintr-odată agitată şi stingheră. Mă întrebam dacă nu cumva chiar era o întâlnire romantică. Nu cred că eram pregătită pentru aşa ceva. Mă temeam şi de faptul că aş putea distruge prietenia dintre mine şi Barry.

În momentul acela Barry mi-a făcut cu ochiul. Trebuie să-mi fi simţit disconfortul.

— Din ce în ce mai mulţi oameni vor dori să te audă, Maggie. Versurile tale, muzica ta, vocea ta specială. Acel contralto seducător de care dispui. Nu te poate opri nimeni acum, Maggie. Nu există limite la ceea ce poţi face şi unde poţi ajunge.

Am început să plâng. În grădina de la Lutèce. Puţin îmi păsa cine mă vedea. Eram atât de fericită, atât de încântată de tot şi de toate.

Barry mi-a şters obrajii cu şervetul de masă. Am început amândoi să râdem.

— Povesteşte-mi despre tine. Cine naiba eşti, Maggie? Cu siguranţă nu mai eşti „blonda în pardesiu“. Mai mult decât sigur.

Atât de multe ţinusem închise în mine, încât în seara aceea m-am eliberat măcar de o parte din povară. Barry era prietenul meu şi aveam încredere în el, ceea ce era încă un mare pas înainte.

— La vreo treizeci de kilometri de West Point există un mic orăşel. Newburgh, am început eu să povestesc.

— Am fost acolo. Nu am nici cea mai mică dorinţă să mă întorc, mi-a răspuns cu o grimasă. Newburghul a cărui stradă principală arată ca Beirut, acel Newburgh?

— Cândva era un oraş frumos, Barry. Situat exact pe malul râului Hudson. O fată de provincie, asta sunt eu.

— Se simte ceva din asta în cântecele tale, Maggie. Cinstit, sincer, fără prea mult cinism. Cam siropos, dar ce poţi să-i faci?

A rânjit cu subînţeles.

Mă simţeam foarte nesigură.

— Sigur vrei să auzi ce am de zis?

— Încetează să te mai subestimezi. Te rog, vei deveni o mare vedetă de acum. Tot ceea ce ai de spus va fi considerat interesant. Tu ai fost interesantă din prima secundă în care ai călcat în biroul meu.

I-am dat una – tare – în braţ, pentru asta. Am închis ochii, i-am deschis din nou. Mi-era greu. Nu-mi făcea plăcere să vorbesc despre asta, nici măcar cu Barry.

Într-un târziu, mi-am tras răsuflarea şi am început:

— Părinţii mei obişnuiau să bea mult. Puţin spus, de fapt. Erau amândoi alcoolici. Tata era sălbatic, umbla aiurea. Ne-a părăsit când aveam patru ani. Din cauza asta am dat într-o bâlbâială teribilă, lucru care mă făcea să-mi dea lacrimile de ruşine. Mă că-că-căzneam să rezist. Mama a murit când eram în clasa a opta. Am stat cu cele două surori ale mele la mătuşa Irene. M-am mutat de acolo când am absolvit liceul. Surorile mele s-au măritat amândouă şi

s-au mutat în nord. Toţi profesorii mă îndemnau să mă duc la facultate. Numai că eu nu mă vedeam acolo. M-am angajat la un mare restaurant în apropiere de West Point. L-am cunoscut pe Phillip. M-a iubit. Aşa a zis, aşa s-a purtat. Aveam mare nevoie să mă iubească cineva. Vreau să spun că aveam foarte mare nevoie.

Barry s-a încruntat.

— Phillip era reincarnarea tatălui tău în multe privinţe, Maggie. Avem tendinţa să repetăm cele mai urâte greşeli, nu ţi se pare?

— Presupun că da. Era matematician în noua armată. Deprimat. Vulnerabil. Emoţional, mai fragil decât mine. Şi Phillip s-a dovedit a fi un beţiv. Exact ca tata. Normal că voiam să-l salvez. Credeam că am şanse.

— Te-a lovit, te-a bătut? a întrebat Barry, atingându-mi uşor obrazul.

Era exact ceea ce trebuia să facă. Prietenul meu.

— Nu ştiam cum să scap din asta. Cel puţin atunci nu ştiam. Nu ştiam unde să mă duc, încotro s-o apuc cu Jennie. Obişnuiam să mă ascund în podul casei noastre şi să scriu cântece mai tot timpul. I le cântam lui Jennie. Noi două în pod.

— Nu le-ai cântat niciodată în West Point?

Am scuturat din cap.

— Glumeşti! Eram mult prea speriată.

— Atunci m-ai minţit în timpul interviului. Eşti concediată.

— Nu-i nimic, am zis mângâindu-l pe obraz. Cred că pot să am grijă de mine şi de Jennie de acum. Mersi de ajutor.

— Eu nu am făcut nimic. Am urmărit doar cum se întâmplă. Eşti un om nemaipomenit, Maggie. Sper să-ţi dai şi tu seama cândva de asta.

M-am aplecat peste masă şi l-am sărutat pe Barry în cel mai blând mod posibil. Eram atât de buni prieteni şi ţineam atât de mult la el. Puteam să gândesc toate acestea – dar pur şi simplu nu le puteam spune.

— Eşti cel mai bun om pe care-l ştiu, i-am şoptit.

— Nu, sunt pe locul doi. Să ţii minte asta, Maggie,

pentru că vorbesc foarte serios.

CAPITOLUL 14

Ziua de doi iulie a celui mai fericit an al vieţii mele, al celui mai frumos an. Eram la stadionul Meadowlands, de la periferia New Yorkului. Eram cu Barry şi cu Jennie.

Nu am să uit niciodată. Nimeni nu va putea să-mi ia asta.

La câteva minute după opt şi jumătate, cel mai cunoscut disc jockey, Bret Wolfe, a urcat foarte sigur pe el pe scena de concert de la Meadowlands. Era îmbrăcat ca un adolescent rebel care nu ar fi trebuit lăsat afară din casă de părinţi.

Primul concert de deschidere trebuia să înceapă în curând. Toată lumea ştia că vedetele, capetele de afiş – R.S.V.P. – nu-şi vor face marea apariţie până cel puţin pe la zece, probabil chiar mai târziu de atât.

Li se pregătea o mare surpriză.

Bret Wolfe de-abia putea fi auzit din cauza zgomotului mulţimii.

— Am deosebita plăcere să vă prezint…

Orchestra a început o melodie cunoscută. Ploaie de scântei fluorescente ţinteau înspre luna nouă ce domina cerul de deasupra stadionului.

— Am deosebita plăcere să vă prezint – doamnelor şi domnilor –R.S.V.P.!

A urmat o tăcere mormântală, apoi s-a iscat un haos ce încă mai curgea leneş pe porţile stadionului.

— Nu-mi vine să cred că ei sunt. Nu trebuiau să intre decât peste câteva ore.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? Ce e prostia asta?

Din culise vedeam confetti şi focuri de artificii de un albastru electric înteţindu-se deasupra scenei. Coloane de fum şi scântei galbene-aurii au erupt şi s-au îndreptat către est şi către New York. Solistul de la R.S.V.P., Andrew

Tone, graţios şi foarte sexy, a păşit către microfon şi l-a înşfăcat ca pe un şarpe viu. Şi-a trecut o mână prin părul lung, de culoarea nisipului.

— Am revenit şi suntem mai puternici ca oricând!

A ridicat pumnul. Trupa a dat acordul pentru ritmul lor emblemă. R.S.V.P. a început să cânte melodia care era în momentul acela numărul unu cam peste tot în lume.

Apoi a urmat *Campion prin mine însumi.*

Apoi balada *Iubind o femeie puternică.*

Publicul era în delir. Nimeni nu înţelegea ce se întâmplă. Zeci de mii de fani nu aveau să apară decât după nouă şi jumătate, când, în mod normal, trupele locale şi din deschidere îşi vor fi terminat reprezentaţiile.

Într-un târziu muzica s-a oprit. Andrew Tone s-a îndreptat spre microfon. A ridicat mâinile să se facă linişte.

— Nu e nevoie să vă faceţi griji, a spus. Vom cânta din nou toate piesele acestea când va fi toată lumea aici. Dar voi, cei veniţi devreme aici, păsările timpurii, meritaţi ceva deosebit. Voi sunteţi *adevăraţii iubitori de muzică,* nu-i aşa?

Urări. Ceva râsete. Până la urmă ce făceau R.S.V.P. pe scenă?

— Am cântat aceste piese pentru un motiv foarte special. *Viu. Campionul. Femeia.* Ştiu că sunt cele mai bune cântece ale noastre. *Voi* ştiţi că sunt cele mai bune cântece ale noastre.

Aplauzele puternice au confirmat spusele lui Andrew Tone.

— Chestia e că toate aceste trei cântece au fost scrise de prima – şi singura – persoană care va cânta în seara asta în deschidere. Şi nici că puteam să avem pe cineva mai potrivit în deschidere.

Câţiva fani din public îmi ştiau probabil numele. Puţini ştiau însă că eram şi solistă. În spatele lui Andrew Tone o echipă de muncitori împingeau un pian. Reflectoarele s-au stins şi un singur reflector a luminat clapele pianului.

Un murmur s-a auzit din tribune. De curiozitate, de nerăbdare. Curiozitatea tuturor era la cote maxime.

— Este într-adevăr o femeie puternică, a continuat Tone, vorbind încet, de dincolo de lumini. Este prima ei apariţie într-un concert live – motiv pentru care am urcat pe scenă mai devreme. Am vrut să v-o prezentăm. Este felul nostru de a-i mulţumi pentru melodiile ei. Vă garantez un lucru! Este pentru ultima dată când această doamnă va mai cânta în deschiderea unui concert. Aşa că aţi face bine să ascultaţi. Ascultaţi cu mintea. Ascultaţi cu inima. URMEAZĂ ULUITOAREA, SENZAŢIONALA MAGGIE BRADFORD!

CAPITOLUL 15

L-am ascultat pe Andrew perorând la nesfârşit. „Ajunge“, mă gândeam. Le ridica aşteptările mult prea mult. Îi făcea să creadă că cine ştie ce cântăreaţă fabuloasă, de mare calibru va intra pe scenă.

Cu siguranţă, nu vorbea despre mine. Nu avea cum. Presiunea crescândă mi-a încins un brâu de foc peste piept. Aveam voce de contralto oricum şi aveam probleme în a atinge notele cu adevărat înalte.

Credeam că nu voi putea cânta la pian, ca să nu mai zic de voce. Nu numai că nu mă simţeam ca o „femeie puternică“, ci dimpotrivă, simţeam că nu am putere să mă ţin pe picioare.

Abia dacă puteam să respir.

Mi-am impus să merg spre masiva scenă de concerte. Erau ceva aplauze, sincere, dar împrăştiate.

Îmi aduceam aminte de spusele lui Andrew Tone: „Este prima ei apariţie live“.

Am privit pentru prima dată muntele de feţe ce se ridica încet în faţa mea; cuvertura din petice pe care o ţeseau hainele multicolore; lumina reflectorului care curgea în cascade asupra pianului, făcându-l să apară înfricoşător şi impozant.

„O, Doamne, nu sunt în stare să fac asta. Mă priveşte un

întreg oraş din tribunele acelea.“

Un val de panică a început să mă sufoce. Mă simţeam exact ca în liceu, când mă bâlbâiam şi mi se împleticea limba.

Pe mulţi din orchestră îi ştiam de la sesiunile de înregistrări din New York. Şi ei erau acum în picioare să mă aplaude pe mine.

— Terminaţi odată, oameni buni. Nu sunt decât eu. Stop, stop, stop.

— Fă-i praf, Maggie! mi-a strigat toboşarul, unul Frankie Constantini. Eşti cea mai tare!

Nu ştiu cum, dar am ajuns la pian în cele din urmă. Am reuşit să mă aşez fără să leşin sau să fac vreun infarct.

Sunt considerată înaltă la cei un metru optzeci ai mei, iar Barry a zis că arătam „măreaţă“ în seara aceea, doar că eu mă simţeam stângace – aşa cum mă simţeam în adolescenţă. Îmi lăsasem părul să crească foarte lung şi atunci îmi cădea în valuri pe spate. Cel puţin părul îmi plăcea la mine. Dacă în general nu puteam spune mare lucru despre mine, măcar părul meu era mişto.

— Locuiam în West Point, am reuşit să îngaim, vorbind cu voce joasă în microfonul de un argintiu strălucitor. Locuiam în West Point, lângă academia militară din zonă. Eram o casnică şi o mamă pe nume doamna Bradford. Îmi aduc aminte că îmi plăcea să stau în pod. Îmi plăcea să stau în pod pentru că acolo mă simţeam în siguranţă. Acolo nu mă temeam că soţul meu va veni să mă lovească. Acolo am început să scriu cântece.

Îmi simţea mintea gata să explodeze. În cap îl aveam pe Phillip la fel de real ca atunci când era viu. Îi puteam auzi paşii pe scările din vechea noastră casă, ameninţarea din voce: „Nu te poţi ascunde de mine!“ Mâna îmi tremura.

Le-am ordonat degetelor mele să lovească în clapele pianului. Am cântat din toată inima, cu tot ce aveam în mine:

Cândva eram o casnică
Soţie tânără

Nevastă
Trăiam frumos
Undeva în munţii bătuţi de furtuni.
Obişnuiam să-i tai părul
Să-i prepar gustări
Să-i cos cămăşile
Numele meu era doamna Bradford
Şi am crezut că voi muri.
Abuz fizic
M-a lovit!
Nu sunt eu asta
Nu sunt eu asta
Cândva eram o casnică
Soţie tânără
Nevastă
M-a lovit!
Cum poate să spună că mă iubeşte
Când eu cred că voi muri?

Aplauzele au sporit tot mai mult, apoi incredibil de mult. Oamenii au început să menţină ritmul bătând din picioare. Zgomotul era ca o prezenţă vie ridicându-se înspre cer. Mă ridica mai sus decât fusesem purtată vreodată în viaţa asta.

Zgomotul îmi spunea că toţi oamenii aceia credeau în mine. Credeau în povestea mea.

Nu mai trăisem aşa ceva niciodată, nici măcar în vise şi trebuie să mărturisesc, nu voiam să se termine vreodată.

Oooh, Doamne! Oooh, Doamne! *Oooh, Doamne!*

CAPITOLUL 16

Asta era atunci; acum e altceva.

N-aş fi crezut vreodată că am să ajung unde sunt acum, în New York, în închisoare.

Pare imposibil, de neconceput. Nu aş fi putut concepe niciun fel de circumstanţe care să mă fi adus într-o astfel

de situaţie.

Săptămâna asta m-au dat pe mâna unui psihiatru renumit, o femeie pe nume Deborah Green.

Nu cred că aş putea învinui pe cineva care ar crede despre mine că sunt nebună.

„Ucigaşa de bărbaţi.“ Aşa mă numeşte presa.

„Văduva neagră din Bedford “

M-am întâlnit cu doctorul Green într-o sală mică de conferinţe de lângă capelă, situaţie a cărei ironie m-a făcut să zâmbesc.

Mi-a plăcut faptul că doctorul Green e specializată în cazuri de violenţă domestică şi abuz fizic, şi nu în criminalistică.

M-a făcut să mă simt în largul meu. Mi-a povestit despre ea, despre motivele pentru care ea fusese chemată pentru cazul meu şi că dacă nu cred că e potrivită pentru mine, atunci se recuză. Este de vârsta mea, cu un fel moale de a vorbi, nepretenţios.

Îmi plăcea de ea. Încredere? Nu ştiu, asta s-ar putea să vină ceva mai târziu.

— Ce ziceţi de chestia asta? i-am spus. Am să vă uşurez sarcina. Vă voi spune tot ce am pe suflet. Nu văd ce sens ar avea să am secrete faţă de dumneavoastră.

Stăteam cu faţa spre doctor Green, şi nu întinsă pe patul de campanie care-mi fusese pus la dispoziţie. Ea a dat din cap şi apoi a zâmbit. Se pricepea foarte bine să-i facă pe oameni să vorbească.

Desigur, exista un secret pe care nu aveam de gând să-l împărtăşesc nici cu ea, nici cu nimeni altcineva.

În mod ironic, era tocmai ceea ce m-ar fi putut salva.

— Facem exact cum vrei tu, Maggie, mi-a spus. Dacă vrei să te descarci de o povară nedorită, dă-i drumul.

— Chiar că e o povară nedorită, nu-i aşa?

Da, voiam să mă descarc.

Prin urmare, în acele prime şedinţe, i-am spus doamnei doctor Green tot ceea ce toate ziarele şi toate televiziunile voiau să ştie şi nu puteau să scoată de la mine pentru nicio sumă de bani.

I-am spus doctorului Green ce mă neliniştea, ce mă făcea să-mi fie ruşine şi, mai ales, ce mă înfuria.

Bunăoară, despre tatăl meu şi cum o părăsise pe mama în 1965. Cum plecase pur şi simplu ca şi cum casa noastră ar fi fost un motel la care se oprise în timp ce traversa ţara.

Bunăoară, despre bâlbâiala cumplită de la patru ani până la treisprezece. Cât de mult mă durea când ceilalţi copii mă necăjeau, cum mă făcea să nu mă simt bună de nimic şi neînsemnată; cum am învins-o de una singură, fără niciun ajutor.

Bunăoară, despre cântecele din capul meu, prin care scăpăm de vocile neplăcute din lumea copilăriei mele.

Bunăoară, despre Phillip, despre care toată lumea crezuse că era profesorul acela de facultate, de treabă, liniştit – dar nu era, chiar deloc. Avea Corvette-ul acela negru cu care ieşea în marşarier, din curte, cu 60 de kilometri la oră; avea colecţia de arme de foc; avea regulile lui, pe care trebuia să le urmeze toată lumea la orice oră din zi şi din noapte şi probabil şi în somn.

Am turuit fără întrerupere vreo două ore, iar doctor Green m-a oprit foarte rar.

Într-un târziu, pe la a treia sau a patra şedinţă am fost întreruptă.

— Cred că omiţi ceva, mi-a spus.

— Şi cam ce credeţi că aş omite? am întrebat.

— Păi, ceva despre Will Shepherd? Îţi mai aduci aminte de el?

A, da, Will.

Bărbatul pentru uciderea căruia eram acum închisă.

— Până acum m-am pregătit ca să ajung şi la partea cu Will, am spus. Will face parte dintr-o categorie specială, numai a lui.

CAPITOLUL 17

Will a învăţat cum să-şi joace bine rolul de băiat bun la şcoală şi să scape basma curată. Era deja considerat cel mai bun jucător de fotbal la juniori din Londra. Şi era extrem de popular – între fete, cel puţin. Dar încă nu avea un prieten bun.

Cam pe la începutul verii, după cea de-a paisprezecea aniversare, s-a îmbolnăvit de gripă asiatică. Era scuturat de febră şi de frisoane. Ba chiar îi era teamă că o să moară şi o să se ducă la tatăl lui.

Mătuşa lui, Vannie, l-a îngrijit cât timp avusese febră mare. Era acolo pentru el. Era destul de neobişnuit, pentru că, până acum, de câte ori era bolnav, mătuşa Eleanor îi aducea mâncare şi-l făcea să se simtă mai bine. Până la urmă, bolnav sau sănătos, mătuşa Vannie fusese o figură distantă în viaţa lui. Ieşea aproape în fiecare seară, de obicei la întâlniri cu bărbaţi care îi făceau curte câteva nopţi, apoi dispăreau numai pentru a fi înlocuiţi cu alţii.

În general jucau şah împreună şi vorbeau. Ea era o jucătoare avidă, dar el a învăţat jocul rapid şi până la sfârşitul săptămânii era în stare să-i fie un partener competitiv. Şi-a dat seama că aştepta partidele de şah cu tot mai multă nerăbdare.

Şahul i-a permis să-şi studieze mătuşa îndeaproape. Şi el, şi fratele lui, Palmer, au avut interminabile şi ultrasecrete discuţii, noaptea târziu, despre ea. Se întrebau despre bărbaţii ei, despre ocazionalele excursii pe care le făcea la Bournemouth sau în sudul Franţei. Iar acum, când stătea aplecată să studieze tabla de şah, el putea să se holbeze la ea în voie, să-i urmărească fiecare mişcare.

Îi examina sânii ori de câte ori ea avea ochii ocupaţi cu tabla de şah. Îşi imagina cum îi săruta, sugând încet sfârcurile moi, care îl tachinau de sub fiecare bluză sau rochie pe care o purta, îşi imagina cum îi muşca până la sânge.

— Pe mine nu mă poţi păcăli cum faci cu toţi ceilalţi, îi spuse Vannie în timpul uneia dintre cele mai disputate partide de şah. Ştiu că eşti deosebit de inteligent, Will, şi

mai ştiu că nu vrei ca noi să ştim asta. Dar eu ştiu. Ştiu chiar şi ce gândeşti, băiete dragă.

Peste şase zile, Will s-a trezit simţindu-se parcă rău din pricină că se simţea mult mai bine. Trebuia să se ridice din pat, ştia asta, şi perspectiva de a juca iarăşi fotbal îl încânta. Însă momentele petrecute cu Vannie s-ar fi terminat.

Auzi bătaie în uşă pe la nouă jumătate, în acea dimineaţă. Palmer plecase deja – Eleanor îl ducea la Regent's Park Zoo –, iar Will se hotărâse să se prefacă mai bolnav decât era de fapt. Îi plăcea să se prefacă, să joace teatru, să vadă cât de bun putea să fie.

— Sunt treaz, a zis cu voce domoală, ce amintea de-a lui Tiny Tim, din *Un colind de Crăciun.* Intră, te rog.

Vannie a deschis uşa. Purta o rochie din in, croită strâmt peste sâni. Will îi observă sânii imediat – ca de fiecare dată.

— Am de gând să pregătesc nişte ouă, a spus ea. Omletă. Aţi putea să mă asistaţi la mâncat, conaşule Will?

— Puţin, a răspuns, încă jucând rolul lui Tiny Tim, de ţi se rupea inima. Poate jumătate de porţie.

— Nu sunt sigură că sunt în stare să pregătesc chiar *atât* de mult, i-a făcut ea cu ochiul.

Remarca l-a făcut să râdă în cele din urmă.

Vannie îi spunea că era un zâmbet golănesc. Will ştia că-i plăcea zâmbetul lui. Aşa că zâmbea pentru ea. Mai mult teatru din partea lui.

— Tu stai şi odihneşte-te aici. Eu am să-ţi aduc micul dejun, conaşule Will.

Tremurând, a privit-o ieşind. S-a întors după o jumătate de oră, aducând cu ea ouă la tigaie şi piure de cartofi pentru amândoi şi s-a aşezat pe pat lângă el. Ei bine, situaţia era deosebit de plăcută.

Will se simţea ca şi cum nu ar mai fi mâncat cum trebuie de mai bine de o lună, dar apropierea ei i-a tăiat pofta de mâncare.

— Tot nu ţi-e foame? l-a întrebat, terminându-şi porţia.

Atunci ce zici de un ultim joc? Pentru campionatul din Fulham? Pari destul de refăcut ca să joci.

— De acord. Pentru campionat.

— *Şi pentru ce anume să jucăm, Vannie? Care e miza ta pentru campionatul ăsta?*

„Cred că ştiu pentru ce jucăm. Cred că ştiu.“

CAPITOLUL 18

Vannie a dat repede deoparte vasele şi a instalat tabla de şah pe patul lui.

— Piesele mici din faţă se cheamă pioni, l-a tachinat ea. Te rog să muţi unul, pentru ca eu să încep să te bat măr.

Will se concentra acum asupra jocului. Provocarea ei îi trezise spiritul competitiv şi era hotărât să câştige. Uitase chiar şi de sânii ei şi de restul trupului ei.

Jocul era cel mai bun de până atunci. Era incredibil de strâns – mai strâns decât se aşteptase Vannie, era sigur de asta –, dar, în ultimul moment, printr-o mişcare pe care ar fi trebuit s-o prevadă, ea i-a luat tura cu calul. S-a lăsat pe spate într-un gest de satisfacţie încrezută.

— Mi-e teamă că… e şah mat, dragul meu domn Concurent.

— Mai scuteşte-mă! a urlat Will, trântind tabla de joc de pe pat, de frustrat ce era.

Piesele s-au împrăştiat pe pat, pe podea şi sub noptieră.

— Învinsul tipic. Masculul tipic, i-a zis Vannie. Cum crezi că se simt adversarii tăi pe terenul de fotbal?

Au râs amândoi. Apoi s-au fugărit prin cameră, culegând piesele împrăştiate: regina de sub noptieră; calul ajunsese cumva pe birou; regele sub covorul imitaţie orientală.

Amândoi, în patru labe, s-au întins după rege în acelaşi timp. Cotul lui Will a atins uşor pânza fină a rochiei lui Vannie; putea simţi căldura pielii ei de dedesubt. Ea nu s-a dat înapoi. Şi nici Will.

Dintr-odată, în cameră, fiecare sunet, fiecare mişcare s-a

intensificat. I-au trecut fiori pe şira spinării şi abia mai putea să respire. „Mă doreşte. Aveam dreptate. Ştiam eu.“

Vannie l-a privit îndelung în ochi. Ba chiar se holba la el. Era linişte în cameră. Devenise conştient de ritmul sacadat al inimii lui şi îi era teamă că ea ar putea auzi. El voia să-i audă inima ei.

Fără să scoată un cuvânt, Vannie i-a trecut uşor mâna peste obraji. Apoi i-a urmat linia gâtului înspre corp, i-a mângâiat mărul lui Adam. El a scos un geamăt uşor.

S-a aplecat înspre el şi l-a sărutat blând. Apoi a muşcat uşor din buzele lui întredeschise. Şi-a pus mâinile în jurul lui, strângându-l la piept.

I-a strecurat limba în gură. Limba ei era înăuntrul lui şi era tare.

— Dragul meu băiat dulce, a şoptit ea. Eşti ceva ce nu s-a mai pomenit. Foarte special, Will.

Într-un final mâinile lui au găsit-o, mai întâi ezitant, ca şi cum nici ele nu credeau miracolul care se întâmpla. Apoi din ce în ce mai agresiv, de-a lungul spatelui ei cu o musculatură surprinzător de bine întreţinută, mângâindu-i faţa, gâtul şi apoi, slavă cerului, sânii aceia minunaţi. „Mă vrea. În sfârşit cineva mă vrea şi pe mine.“

— Nu chiar aşa de repede, a şoptit ea. Avem timp, conaşule Will.

— Ştiu asta. Numai că m-am gândit mult la asta.

Ea i-a zâmbit, cu un licăr de amuzament în ochi.

— Văd că te-ai gândit serios.

Mâinile lui treceau uşor peste coapse. Rochia lui Vannie a scos un foşnet ca de electricitate statică.

Ea trăgea de propria curea, apoi l-a tras pe el şi mai aproape. El habar nu avea ce se va întâmpla în continuare – ce se *putea* întâmpla?

Era deja mai înalt decât ea cu vreo cincisprezece centimetri şi mult mai puternic, deşi şi ea era puternică. Mâinile ei alergau peste tot corpul lui, ajungând în cele din urmă, în pantalonii de pijama. Rochia i-a alunecat pe covor. Oare câte mâini avea? Unde învăţase toate astea?

Faţa şi gâtul lui erau foarte fierbinţi – parcă ar fi luat

foc; urechile îi ţiuiau asurzitor. Îşi simţea penisul uriaş în timp ce se freca de carnea ei cu un strigăt de bucurie. Nu ştia sigur ce avea de făcut în momentul următor, dar avea să se prindă el. Era destul de deştept, exact cum bănuise ea.

Vannie s-a aşezat pe pat, pe spate, goală. Şi-a întins mâinile spre el. Obrajii îi erau roşii. Înfierbântaţi, iar lui îi plăcea imaginea asta şi nu avea să o uite niciodată.

— Acum, i-a spus ea. Acum e momentul, Will.

Ea chiar voia să se întâmple. Îl dorea la fel de mult pe cât o dorea şi el.

Will îi privea faţa – îi studia frumoşii ei ochi căprui; apoi sânii ei care se ridicau în ritmul respiraţiei; V-ul fantastic pe care îl descriau picioarele ei şi peticul de păr negru dintre ele. Era atât de tare, că nu îi venea să creadă că ăsta era el într-adevăr. Se simţea mai puternic şi mai viguros ca niciodată în viaţa lui. Dar ce era mai important, ştia ce să facă în ce o privea pe ea. Ştia pur şi simplu. Instinctiv.

— Nu te grăbi, Will, i-a şoptit ea. Mai aşteaptă, conaşule.

— Nu-ţi face griji. Nici eu nu vreau să se termine.

Când s-a terminat totuşi, când şedeau întinşi amândoi şi îi mângâia încet părul lui blond şi lung, ea i-a spus:

— Eşti atât de frumos! Vei avea orice femeie vei dori vreodată. I-a zâmbit cald. Eşti absolut irezistibil, Will.

Will ştia asta deja. Numai că nu ştia ce înseamnă exact.

„Să fii irezistibil.“ Era de bine sau era ceva foarte, foarte rău?

CAPITOLUL 19

Allan Thomas, zis şi Căpitanul, părea a fi un ins obişnuit, cam ca un negustor, însă Will a înţeles că era probabil cel mai important om pe care îl cunoscuse vreodată.

La cei patruzeci de ani ai lui, Thomas era manager al echipei Hammersfield Rangers, însă umbla zvonul cum că

s-ar antrena la fel de asiduu ca jucătorii săi şi că oferea bonusuri oricui l-ar fi putut întrece într-un joc unu la unu. Mai umbla şi zvonul că nu ar fi oferit niciun bonus până atunci.

Stătea împreună cu Will, ca nişte gentlemeni în livingul casei mătuşilor lui. Eleanor şi Vannie plecaseră, foarte convenabil, în oraş, lăsându-i pe bărbaţi să vorbească despre fotbal, aşa cum le place bărbaţilor să facă.

— Te-am urmărit jucând, Will, a zis Thomas, punând cărţile pe masă, aşa cum Will se şi aştepta să facă.

— Sunt foarte onorat să aflu asta, domnule, vă spun sincer.

„Pe dracu'." Toate cluburile de fotbal din Londra trimiseseră spioni să-l vadă jucând.

— Ai talent înnăscut, trebuie să recunosc. Aş putea să te transform într-un mare jucător, dar în timp.

Will îl privea pe Căpitan calm, aşa cum obişnuia să le facă aproape pe toate.

— Deja sunt un jucător foarte bun, domnule. Asta ştiţi şi dumneavoastră, altfel nu aţi fi aici.

— Ai cincisprezece ani. Nimeni nu este un mare jucător la vârsta asta, ci numai un potenţial jucător.

— Sunt, a răspuns Will.

— Şi modest pe deasupra, s-a amuzat Thomas din toată inima.

— Nu, nu sunt modest, domnule. Ar însemna să joc teatru. Dar sunt un marcator. Nu am niciun simţ deosebit al echipei şi nici nu îmi pasă de altcineva din teren. Sunt un singuratic, un marcator pur şi simplu. Sunt plămădit din acelaşi aluat ca Johan Cruyff, Pele, Gerd Müller. Sunt cel mai bun junior pe care l-a avut Anglia vreodată. La fel de rapid ca un profesionist şi la fel de puternic. Toate ziarele o spun.

Thomas a zâmbit larg ca răspuns la îndrăzneala acestui tânăr rebel, dar mai mult de atât, zâmbea pentru că era posibil să aibă dreptate.

— Ziarele *locale* spun toate acestea, Will.

— Ca şi *The Telegraph.* Ca şi *The Sun.* Ascultaţi,

domnule căpitan Thomas, de ce nu spuneţi verde în faţă ce aveţi de spus. Voi vreţi să vin să joc pentru clubul vostru; şi eu vreau să joc pentru clubul vostru. Aşa că haideţi să nu ne mai ascundem după deget. Cât sunteţi dispus să plătiţi, domnule?

— Hai, Will, încearcă să driblezi şi să treci de mine. Dacă ai senzaţia că poţi. Doar eşti următorul Cruyff, nu?

Căpitanul Thomas şi Will erau singurii care rămâneau pe teren mult după ce se terminau antrenamentele. Era la fel noapte după noapte, antrenament după antrenament. Thomas nu mai văzuse asemenea ambiţii de maniac la un jucător, nici chiar la unul atât de tânăr. Will era într-adevăr un atacant incredibil, un marcator înnăscut.

— Ce-mi dai dacă reuşesc? Mie ce-mi iese din asta?

— Douăzeci de lire, a propus Căpitanul, scuipând.

Will a râs şi a întors spatele. Era în bustul gol, cu pletele lungi şi blonde fluturând în vânt.

— N-aş călări-o nici pe nevastă-ta pentru douăzeci de lire.

— Bine. Cincizeci de lire. Dar trebuie să treci de mine fără probleme.

Will s-a întors, acceptând provocarea. Thomas i-a pasat mingea; Will a oprit-o sub picior. Cu mare uşurinţă. Se purta ca o puşlama încrezută.

Căpitanul s-a lăsat pe vine, balansându-se pe călcâie.

— Oricând te simţi în stare, fiule.

Era în stare în momentul acela şi nu era fiul nimănui.

Will a fentat stânga, a fentat dreapta rapid, s-a năpustit direct în antrenorul lui. Şi apoi, cu pumnul ridicat spre cer, cu degetul mijlociu exprimând gestul universal de dispreţ, a alunecat uşor pe lângă el, de parcă pantofii căpitanului Thomas ar fi fost lipiţi de gazon.

— Păstrează-ţi banii, i-a spus antrenorului râzând. Nu am nevoie de ei acolo unde mă duc eu.

Will a jucat doi ani pentru Rangers înainte să fie cumpărat de Liverpool, eternii campioni de Premier

League a Angliei, pentru un milion şi jumătate de lire. Era deja cel mai mare star al Angliei. În primul an în echipă a fost desemnat golgheterul Ligii şi la un pas de a fi numit fotbalistul anului. Avea nouăsprezece ani.

Ziarele scriau cu entuziasm despre el şi „marea lui forţă interioară“, despre „incredibila lui capacitate de a zbura de-a dreptul pe teren“. „Poate să se repeadă pur şi simplu, ca un vultur auriu, apoi să se retragă în zbor spre cuibul lui, în elementul lui natural – poarta adversă“, scria *Guardian.*

„Este ca o săgeată blondă“ – ce se îndreaptă spre ţintă.

„Will Shepherd este un individualist pe teren; are mentalitatea marcatorului desăvârşit. Joacă de parcă ar fi *numai el* pe teren.“

La nouăsprezece ani, Săgeata Blondă începuse să apară şi pe prima pagină a tabloidelor. Mergea „cu prietenii din Gloucestershire la vânătoare de vulpi“, la „vânătoare de potârnichi pe domeniul Lordului Dunne, lângă Balmoral“ „joacă polo la Swinley Forest, în prezenţa familiei regale. Săgeata Blondă e un mare cuceritor – oriunde şi cu oricine“.

La douăzeci de ani, Will conducea echipa din Liverpool în Liga Campionilor. Era de departe cel mai mare star al Europei. Era nominalizat la premiile FIFA pentru Cel mai bun jucător din lume.

— Sincer, Scarlet, comentase el la ceremonia de înmânare, mă doare în fund de cine ce crede despre cum joc eu. *Eu* voi decide dacă sunt cel mai bun sau nu.

Cam în aceeaşi vreme, Will a jucat fotbal internaţional cu echipa Statelor Unite. Era încercarea lui încăpăţânată de a menţine o oarecare legătură cu America. S-a săturat însă foarte repede să fie un jucător foarte bun într-o echipă de nătărăi. A părăsit echipa şi, prin urmare, şi fotbalul american.

Ştirile au devenit în curând supărătoare şi prin urmare mult mai interesante pentru publicul larg. Erau insinuări privind abuzul de alcool, droguri, sau chiar mai rău de atât. „Din motive personale“ a ratat mai multe

antrenamente înainte de meciuri. Liverpool l-a transferat, pentru două milioane de lire, unui rival redutabil. În timpul extrasezonului, Will a început să conducă maşini de curse de Formula 1, un hobby interzis prin contractul semnat.

— Dacă scap cu viaţă, nu mai contează. Dacă mor, iarăşi nu mai contează, a fost citat el spunând pe pista de curse.

Săgeata Blondă era tot o furie a naturii – absolut *irezistibil.*

CAPITOLUL 20

Irezistibil

Will a condus Ferrariul roşu al lui Melanie Wellsfleet spre proprietatea ei din Somerset. A reuşit să atingă viteza de 190 de kilometri la oră, într-o curbă strânsă, alunecoasă, şi rareori a avut mai puţin de 140 la oră pe tot parcursul călătoriei.

— Nu e maşină de curse, fir-ar să fie! a râs Melanie, ţipând când au intrat în viteză pe un drumeag strâmt şi periculos.

— Acum e. Cu mine la volan este maşină de curse. Ţine-te bine, Mel! E cursa vieţii tale.

Moşia de la Somerset arăta întocmai cum se aşteptase Will să fie şi încă mult, mult pe deasupra. Parcul era amenajat cu atenţie pentru fiecare detaliu, iar cele douăzeci şi şase de camere din Ryertton Hall te trimiteau cu gândul la un muzeu în stil Tudor.

— Şeful meu se lăfăie pe spinarea mea, văd, i-a spus lui Melanie în timp ce ea îl conducea prin toate cele nouă dormitoare.

Melanie era soţia în vârstă de treizeci şi unu de ani a lui Sir Charles Wellsfleet, patronul echipei la care activa Will, deţinând de asemenea un centru de echitaţie pentru cai de curse, precum şi o foarte respectabilă editură. Charles Wellsfleet avea şaizeci şi nouă de ani.

— Charles deţinea casa asta cu mult înainte ca tu să ieşi

la lumina rampei, a râs Melanie de el, îmbrăţişându-l.

La vremea aceea cei doi aveau o aventură secretă de patru săptămâni. Ea nu se mai sătura de Will şi era convinsă că şi el simţea la fel. „Nu are cum să se prefacă“, se gândise fostul top model în timpul unui moment de „depresie“.

— Mi-a fost dor te tine, te vreau, am nevoie de tine, a anunţat Melanie când au ajuns în sfârşit în dormitorul conjugal, cu vedere spre grădina ornamentală şi terasa acvatică. Tu ce *vrei?* De ce ai *nevoie?*

El părea amuzat de întrebare. Rătăcea prin apartamentul spaţios, căutând prin sertarele cu lenjerie ale lui Melanie şi prin dulapul ei imens. A ales câteva rochii, câteva ţinute de seară, lenjerie intimă, ciorapi, pantofi şi le-a întins pe toate pe pat şi pe jos.

— Te deranjează dacă te întreb ce ai de gând să faci, Will? a întrebat Melanie ţuguindu-şi uşor buzele. Nu ştiam că mai nou ai un fetiş pentru hainele mele.

— Dacă ţii musai să ştii, chiar am un fetiş. Nu vrei să faci o mică paradă pentru mine? Nu te-am văzut niciodată în niciuna dintre ţinutele acestea nemaipomenite. Mi-ar plăcea foarte tare să te văd.

Melanie i-a zâmbit. Îi plăcea imaginaţia lui, meciurile lui, nevoia lui de a juca. Nu era ca unul dintre numeroşii fotbalişti cu jumătate de creier pe care îi încercase în trecut. Will se ridicase şi la înălţimea reputaţiei lui de amant redutabil. Acum înţelegea pe deplin porecla lui de Săgeată Blondă. Era obsedată de el şi nu îşi putea imagina ce femeie sănătoasă nu ar fi fost în locul ei. *Era al dracului de bun.*

A încercat o rochie de seară Karl Lagerfeld, o rochie neagră Jil Sanders, sandale Chloe. Will şedea pe pat, gol puşcă, masturbându-se şi urmărindu-i fiecare mişcare.

Melanie ştia deja că putea rămâne în erecţie ore întregi. Dacă el avea vreo problemă în pat, aceea era la capitolul apogeului. Până în momentul acela, el nu ejaculase niciodată. Era ceva de aşteptat cu nerăbdare, nu?

Ea purta o rochie roşie şi un luxos colier de perle în

momentul în care şi-a dat seama că nu mai putea rezista. A început să alerge prin cameră spre Will şi frumoasa lui săgeată.

— Te rog, te rog, mulţumeşte-mă! a început ea să râdă şi a căzut leşinată într-o manieră foarte teatrală. Lasă-mă să cad în sabia ta.

Will nu i-a permis să-şi scoată rochia Carolina Herrera, în valoare de câteva mii de dolari. Nici măcar pantofii Ernesto Esposito. A folosit eşarfele Hermés şi ciorapii de nailon să o lege pe Melanie de pilonii patului. Apoi a făcut dragoste cu ea câteva ore. A ajutat-o să termine de atâtea ori că le pierduse şirul. El însă nu a reuşit să ejaculeze.

Sir Charles Wellsfleet a sosit la vila lui din Somerset pe la unsprezece noaptea. Avusese o zi cumplit de lungă de şedinţe şi întâlniri în Londra şi se aştepta să-şi găsească soţia dormind la ora aceea, ca de obicei.

Cu toate acestea, soţia era trează de-a binelea. Ochii erau ca nişte bile albastre şi arăta de parcă ar fi bocit zile întregi. Era încă legată de pat cu eşarfe şi ciorapi de nailon, cu nimic altceva pe ea decât un colier de perle. Faţa îi era buhăită, dar la fel de palidă ca şi perlele. Lenjeria italiană foarte scumpă era aruncată pe pat, la fel şi pantofii şi rochia ruptă de Herrera.

În acea vară, Will a fost transferat de la echipa lui Sir Charles. Presa a suspectat absolut orice, în afara adevărului: Will se săturase de Melanie. Săgeata Blondă avea acuma nevoie de o scenă mult mai mare.

CAPITOLUL 21

Într-o după-amiază, înainte ca noul sezon să înceapă, Will l-a invitat pe fratele său, Palmer, în apartamentul lui din Chelsea. Deşi mobila cu care era amenajat era foarte scumpă, apartamentul părea steril, aproape ca şi cum nimeni nu ar fi locuit acolo. Un CD cu muzica lui Maggie Bradford cânta în surdină, relaxant, pe undeva în cameră.

— Am nevoie de ajutorul tău, l-a anunţat Will, sorbind din coniacul scump pe care îl turnase pentru amândoi.

De fapt, Will era la al patrulea sau al cincilea pahar şi cam la a treia oară de când asculta acelaşi CD.

Palmer şi-a privit fratele, surprins. *Will nu avea niciodată nevoie de nimic de la nimeni.*

— Cu ce aş putea să te ajut eu, Will?

— Am nevoie de un manager. Cred că tu ai fi perfect pentru această slujbă. Chiar m-am gândit serios la asta.

— Un manager! Credeam că Jacob Golding se ocupă de aşa ceva.

— El se ocupă de afacerile mele. Eu am nevoie de un manager personal. Cineva care să aibă grijă de mine. Să mă ţină departe de probleme. Începe să mă înspăimânte persoana mea, Palmer. Dacă tu nu mă ajuţi, nu ştiu cine altcineva ar putea-o face?

— O afurisită de dădacă, Will?

Palmer şi-a scuturat capul şi a râs.

Will a ridicat din umeri.

— Dacă aşa vrei să-i zici, fie. Te bagi? Plătesc foarte bine.

Palmer a băut coniacul şi s-a ridicat.

— Nicio şansă, frăţioare.

— De ce nu? Ce faci acum de este atât de important?

— Dacă vrei să ştii, am o poziţie foarte bună în Departamentul de marketing la Cadbury’s. Dar, chiar dacă aş fi fost şomer, tot n-aş fi fost dispus.

Will a zâmbit.

— Din pricină că mă urăşti?

Palmer a scuturat din cap. Părul lui era blond, ca al fratelui său, dar tăiat scurt.

— Nu. Dar urăsc să trăiesc în umbra ta. Nu te urăsc, Will. Nimeni nu te poate urî.

— Deci nu ai de gând să mă ajuţi? Chiar şi după ce ţi-am spus că sunt teribil de nefericit? Că mă simt pustiit? Că în fiecare noapte mă gândesc să mă sinucid?

Palmer nu putea să-şi ia ochii de pe chipul frumos al celebrului său frate. S-a aşezat din nou.

— Tu vorbeşti serios, Will? Sau iar joci teatru cu mine? O fi şi ăsta vreunul dintre jocurile tale afurisite?

— Al dracului de serios. Vreau să mă sinucid în momentul acesta, acum. Exact în momentul ăsta. Ţi se pare că mă joc?

— Of, Doamne, a zis Palmer. Chiar cred că vorbeşti serios. Asta, sau eşti nebun. Sau, foarte posibil, ambele variante sunt reale.

— Nu sunt bun de nimic, a spus Will. Fir-ar al dracului. N-am fost bun de nimic niciodată. Tu eşti singurul care mă poate ajuta, Palmer. Trebuie să ne susţinem unul pe celălalt.

Palmer s-a ridicat, cu un zâmbet bizar şi trist.

— Îmi pare foarte rău, a răspuns. Nu te pot ajuta, Will. Va trebui să găseşti pe altcineva.

Will şi-a privit fratele plecând. Şi-a umplut iar paharul cu coniac şi l-a dat pe gât.

— Dar nu e nimeni acolo care să mă ajute, a şoptit. Cine ar putea să mă iubească pe mine?

CAPITOLUL 22

Ia-ţi inima în dinţi, Maggie. E momentul să vorbeşti şi despre Will, să vorbeşti de-adevăratelea despre el, să scapi de obsesia asta o dată pentru totdeauna. Asta vrea să audă toată lumea, de asta au venit.

Mă întreabă lumea, mai ales reporterii, cum am putut să mă îndrăgostesc de Will? Întotdeauna îmi vine să zic: „Nu se poate să nu te îndrăgosteşti de el, într-o milisecundă. Nu te amăgi“. Numai că nu aşa s-a întâmplat – nu în cazul meu.

Will putea să fie extraordinar de fermecător. Nu ai nici cea mai vagă idee. Iar eu eram *extrem* de fragilă, sentimental vorbind. Voiam să fiu iubită mai mult decât orice pe lumea asta. Întotdeauna am vrut să fiu iubită. Nu asta vrea toată lumea? Nu asta vrei şi tu?

S-a întâmplat cam aşa, mai mult sau mai puţin. Acesta e adevărul gol goluţ, aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Îmi începusem primul meu turneu european cu Londra. Era totul foarte intens, nebunesc, minunat de-a dreptul. Cea mai bună perioadă din viaţa mea. Stăteam cu Jennie la Claridge's. Am mers să vedem cum se schimbă garda la Palatul Buckingham şi am văzut spectacolul *Cursa de şoareci*[5], Westminster Abbey, Big Ben. Împreună eram un cuplu de turişti fantastici şi cele mai bune prietene. Nu ne tăcea gura niciun moment.

Urma să am două concerte la Londra. Şi eram oaspetele de onoare al unui bal mascat în Mayfair, intrarea 1 000 de lire, fonduri adunate pentru lupta împotriva cancerului la copii.

În noaptea petrecerii de caritate, mi-am repetat „măreaţa intrare" în livingul apartamentului nostru de la hotel.

— Mamă, nu! Doar nu o să apari aşa în public, mi-a spus Jennie şi a făcut o faţă ca şi cum ar fi luat o gură de bere răsuflată.

Ţineam la ochi o mască de bal, galbenă-aurie. M-am uitat în oglindă şi apoi m-am îndoit de atâta râs. Jennie avea perfectă dreptate. Cusăturile rochiei mele de bal, antice şi ţepene se întindeau la maximum, până când sânii mi-au ieşit în afară mai mult decât mi-aş fi imaginat. Doaaaamne!

— Normal că aşa mă duc. Mi se pare perfect. La fel ar crede şi Barbara Cartland.

— Cine e Barbara Cartland? Croitoreasa ta minunată? Costumiera de la *Dracula?*

— Nu ştii cine e Barbara Cartland? Ei bine, asta nu face decât să arate cât de puţine ştii despre balurile mascate. La chestia asta nu primeşti drept de vot.

---

[5] *The Mouse Trap,* după Agatha Christie. Este spectacolul cu cele mai multe reprezentări din istoria teatrului. A avut peste 23 000 de reprezentaţii timp de 56 de ani. (n.tr.)

Jennie şi-a dat ochii peste cap.

— Dar cine, mă rog, ar trebui să fii? Nu mă ţine în *suspans.*

— Regină la curtea lui Ludovic al XIV-lea. Cine altcineva?

Jennie a chicotit. S-a lăsat pe covor şi s-a rostogolit de câteva ori.

— Arăţi mai curând ca o dansatoare exotică. Scuze, îmi pare rău. Glumeam, să ştii.

— Ar fi bine.

Oricum, ce conta cum arătam? Totul era un vis, nu-i aşa? Nimic din toate astea nu putea să fie adevărat. Era mult prea frumos, iar eu eram mult prea fericită.

CAPITOLUL 23

Nu mă simţeam deloc în largul meu. De asta şi era perfectă înfăţişarea mea.

Marele bal mascat se ţinea în reşedinţa lordului Trevelyan, un conac georgian de patru etaje, luminat pentru această ocazie de torţe enorme, plasate pe acoperişurile clădirilor vecine.

Odată cu maşina mea a sosit şi limuzina neagră ce aducea un grup gălăgios întruchipând membri ai societăţii literare Bloomsbury. Erau îmbrăcaţi în pantaloni scurţi, bluze de sufragete şi fuste lungi, bufante, cărând cărţi prăfuite şi coşuri cu flori tăiate. Lui Jennie i-ar fi plăcut.

Am intrat odată cu personajele din Bloomsbury numai ca să mai găsesc înăuntru alţi două sute de invitaţi, toţi îmbrăcaţi într-o varietate de costume din toate secolele şi clasele sociale, sorbind şampanie (numaidecât mi s-a servit şi mie un pahar) şi discutând cu însufleţire.

În curând s-a auzit o trompetă şi oaspeţii au tăcut. Pe scările ce duceau spre foaierul principal, în care era adunată majoritatea – cobora regina Elisabeta I! Coroana de rubine şi safire strălucea în lumină; rochia ei, bătută în

mii de perle, era la fel de regală precum purtătoarea. „Totul e un vis, nu-i aşa? Un vis foarte frumos totuşi.“

„Regina“ era, bineînţeles, gazda noastră, Lady Trevelyan.

— Masa e servită, a anunţat un chelner care ne-a condus în magnifica sală de mese.

Ne-am ospătat cu somon, salate, brânzeturi, fructe proaspete şi prăjituri. După vreo oră, Lady Trevelyan s-a ridicat şi a făcut semn către doi valeţi. Uşile au fost deschise larg către sala de bal. În curând a început muzica, o serie de valsuri şi fox trot.

Un bărbat s-a îndreptat spre mine, pe ringul de dans. M-aş fi întors să scap, dar era aglomeraţie şi nu aveam unde să plec.

Era îmbrăcat în negru, cu o glugă pe cap, o mască acoperindu-i faţa, astfel încât numai ochii îi erau vizibili. Nu m-am putut abţine să nu observ că avea ochi foarte frumoşi. Ceva în mine s-a mişcat. Ciudat.

— Eşti Maggie Bradford, mi-a spus. Te rog să-mi dai bijuteriile tale sau mă voi vedea nevoit să le fur.

— Sunteţi în avantaj, i-am răspuns. Îmi ştiţi numele, dar eu nu îl ştiu pe al dumneavoastră.

S-a înclinat şi mi-a sărutat mâna.

— Sunt Raffles, gentlemanul-hoţ, la dispoziţia dumneavoastră. Şi aş prefera să vă fur inima, şi nu bijuteriile.

I-am susţinut privirea.

— Atunci permiteţi-mi să vă văd faţa. Nu las chiar pe oricine să-mi fure inima.

Nu ştiam exact ce hram poartă. Mulţi bărbaţi încercaseră să mă cucerească de când devenisem *cineva,* dar abordarea asta îmi era necunoscută. „Bună, aş vrea să-ţi fur bijuteriile şi, dacă se poate, de ce nu şi inima.“

S-a înclinat din nou şi, cu un singur gest, şi-a scos şi masca şi gluga.

În faţa mea, fără niciun fel de exagerare, stătea unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i văzusem în viaţa mea. Părul blond îi atârna pe umeri, iar ochii lui verzi

ardeau ca o flacără ce ar fi mistuit totul în jur. Pielea lui bronzată spunea povestea multor ore petrecute în aer liber, însă faţa nu îi era brăzdată de riduri; era încă tânăr. Zâmbetul lui – în momentul acela zâmbea – scotea la iveală dinţi albi, perfecţi, iar pielea din jurul maxilarului era fină şi perfect întinsă.

— Raffles. Pe bune? Şi la lumina zilei, cum vi se spune? am întrebat.

— Will, mi-a răspuns. Will Shepherd.

A făcut un pas înapoi, pentru a savura efectul pe care numele lui trebuia să-l aibă.

N-a avut *niciun* efect. Nu auzisem niciodată de el.

— Frumos nume. Observasem accentul. Sunteţi american?

— Prin naştere. Mai toată viaţa mi-am petrecut-o în Anglia. Am rezistat tentaţiei de a vorbi ca ei. Sunt încăpăţânat câteodată. Mai tot timpul, de fapt.

— Şi cu ce vă ocupaţi, domnule Shepherd? În afară de tâlhărie la drumul mare?

Zâmbetul i-a luminat şi mai mult chipul.

— Mi-e teamă că sunt jucător de fotbal. Sau, mă rog, de fotbal european, dacă vreţi. Aţi putea veni cândva să mă vedeţi jucând.

— Mi-ar plăcea, sunt sigură. Adică, bănuiesc. Deşi trebuie să vă avertizez că nu sunt o împătimită a sportului.

— Cu toate acestea, eu sunt un fan înrăit al dumneavoastră, a spus Will. Vă iubesc muzica, a continuat. Mai ales versurile. Păreţi cum că aţi înţelege.

Dintr-odată, m-a apucat de braţ.

— Ascult melodiile tale tot timpul, Maggie Bradford. Vreau să te iau acasă cu mine în seara asta. Nu glumesc. Vreau să fac dragoste cu tine. Hai să ieşim de aici. Ştiu că şi tu vrei.

Cum putea să-mi spună aşa ceva? „Cum a îndrăznit?… «Ştiu că şi tu vrei!»“

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul acesta?

Am urlat, astfel încât să fiu auzită, chiar şi cu muzica tare.

L-am plesnit cât am putut de tare, iar el s-a dat înapoi, surprins. Vocea mea trebuie să fi ajuns până la muzicieni, căci s-au oprit în mijlocul melodiei. Toată lumea se zgâia la noi.

Nu-mi păsa. Atingerea lui era atingerea lui Phillip; cuvintele lui erau cuvintele lui Phillip.

— Dacă mi-ai fi ascultat *cu adevărat* melodiile, ai fi ştiut ce cred despre flirturi şi replici ieftine, i-am spus. Vocea îmi tremura, ca tot corpul de altfel. Mi-ai distrus seara. Puţin îmi pasă dacă eşti cel mai mare jucător de orice fel de fotbal din lumea asta. Pentru mine eşti un bădăran libidinos şi ordinar şi, dacă mai îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa vreodată, am să… era cât pe ce să spun „am să te ucid“.

El deja se îndepărtase, aşa că nu am apucat să termin ce aveam de spus. Am privit în urma lui – ca toată lumea de altfel – cum traversa camera înspre uşă, cu capul foarte sus, părul curgându-i în valuri pe spate, mergând cu paşii măsuraţi, bărbăteşte, însă pentru mine, absolut revoltător.

Nu m-am mişcat deloc, încercând să mă lupt cu jena şi furia care creşteau în mine. Muzica a reînceput; oamenii şi-au reluat dansul. Lady Trevelyan a venit la mine şi mi-a atins uşor mâna.

— Scuze, am îndrugat, încercând să-mi înghit lacrimile. Îmi pare atât de rău. Nu am vrut să fac o scenă. Îmi pare foarte rău.

— Nici să nu te gândeşti, mi-a spus, cât pe ce să pufnească în râs. I-ai dat lui Will Shepherd exact ce merita şi nu există femeie în încăperea aceasta, în momentul acesta, care să nu te aclame în felul ei. Până la urmă gazda a început să râdă. Desigur, toate i-ar sări în pat, dacă le-ar da vreo şansă. Dar, oricum, bravo pentru ce ai făcut.

CARTEA A DOUA

LINIŞTEA DE DINAINTEA FURTUNII

CAPITOLUL 24

Era una dintre primele înfăţişări la tribunal – nu-mi aduc aminte care. Tot ce ştiu e că eram extrem de fericită că ies din închisoare, indiferent de motiv, chiar şi numai pentru a face drumul până la judecătorie şi înapoi.

Mă simţeam, bineînţeles, stigmatizată de litera C. Sunt nevinovată până la proba contrarie, dar nu şi în minţile a o grămadă de oameni, sau cel puţin asta am descoperit. Oameni care nu ştiau nimic despre mine, m-au judecat deja şi m-au şi condamnat.

Pentru unii mă fac vinovată de crimă, pentru alţii, m-am culcat cu unul şi cu altul, deşi Dumnezeu ştie că nimic nu ar putea fi mai neadevărat. Cea mai mare durere dintre toate, cea mai adâncă rană vine de la cei care mă consideră o mamă denaturată. Dacă m-ar vedea măcar cinci minute cu copiii mei – dacă mi-ar întreba copiii ce cred despre mama lor – ar şti cât de mult greşesc.

Dar sunt judecată înainte să se dovedească ceva. Cred că femeile sunt *vinovate* până la proba contrarie. Ca să nu mai spun că nimeni nu te judecă mai aspru decât o altă femeie. Oare de ce?

Aşa că mi-am purtat stigmatul la tribunal în acea dimineaţă de vară. Eram fericită să fiu afară, aşa că nu mai conta. Cred că era mult polen în aer, pentru că vreo câţiva oameni pe lângă care am trecut pe stradă au strănutat, iar maşinile parcate erau acoperite cu un strat fin de praf verde.

Gardienii de la închisoare mă cunoşteau şi mă simpatizau şi încercau să mă protejeze de mulţimea adunată în faţa tribunalului.

Câţiva dintre „credincioşi“, „gloata lui Maggie“, şi-au adus pancartele înveninate. „Maggie e o ucigaşă“ şi „Ucigaşa de soţi“ şi „Daţi-i lui Maggie un SCAUN să stea, arată foarte obosită de la atâta ucis“.

— Ţine-ţi capul plecat, Maggie, şi urmează-ne fără să te uiţi în dreapta sau în stânga, până intrăm, mi-a spus unul dintre gardieni.

Petrecusem atât de mult timp închisă, ruptă de lume, încât am fost tentată să mă uit – dar gardianul avea dreptate. Mi-am plecat capul, chiar dacă asta mă făcea să par vinovată.

Ziariştii însă erau şmecheri; ştiau unde să se ascundă şi să ne aştepte. Ne-au prins în capcană la intrarea în tribunal, apoi s-au năpustit ca vulturii.

Nu mă lipseau de obişnuitul tir de întrebări lipsite de tact. Întindeau microfoanele spre mine – oare se aşteptau să cânt? – camere video holbându-se la mine cu ochiul lor mare, veşnic deschis.

O reporteră, cu părul blond deteriorat s-a aplecat peste sforile care barau trecerea la uşa laterală.

— Maggie! Uită-te aici, Maggie. Te rog, m-a implorat.

Capul mi s-a ridicat involuntar, iar ochii mi s-au fixat asupra ei.

— Despre Patrick ce ne poţi spune, m-a întrebat deodată, ochiul camerei tv din spatele ei rămânând aţintit fără milă asupra mea. L-ai omorât şi pe el? Ei bine, Maggie?

N-am scuipat în viaţa mea pe cineva. Eu nu scuip în genere. Niciodată… în afară de dimineaţa aceea când am scuipat-o pe reporteră. Nu ştiu ce m-a apucat.

Camera de televiziune a surprins gestul – incidentul, instantaneul a fost prezentat pe toate canalele de ştiri, reluat iarăşi şi iarăşi. Un temperament de necontrolat. Adevărata Maggie Bradford?

Despre Patrick ce ne poţi spune?

Ai ucis un al treilea, Maggie?

Va fi cineva surprins dacă se va dovedi că aşa e?

CAPITOLUL 25

— Contabilii ăştia ştiu un rahat. Şi atunci de ce dracu' le mai plătim până şi ultimul bănuţ? Iată o idee de a economisi ceva bani cu care aş putea trăi.

Aşa vorbea Patrick O'Malley, stând în baia apartamentului regal, nemobilat, din hotelul lui neterminat, nedeschis şi fără nume, de la intersecţia Sixty-fifth Street cu Park Avenue.

Se uita la contabilul lui, şeful biroului financiar, Maurice Freund. Freund nu auzea acum pentru prima dată părerea şefului lui despre contabili.

— Dar noi cunoaştem costurile, a afirmat el, fără să-i ia în seamă replica, şi cheltuieşti degeaba o adevărată avere.

— Săpunul Pears este necesar, a început să urle O'Malley. Prosoapele Porthault sunt *necesare.* Un jacuzzi în baia apartamentului regal este *esenţial.*

Freund a suspinat şi a ridicat din umeri.

— Vestea bună e că fiecare cameră a fost deja rezervată. Vestea rea este că pierdem bani cu fiecare rezervare.

— O să punem şi chestia cu preţurile la punct. Când te apuci şi promiţi ce e mai bun, atunci trebuie să oferi ce e mai bun, iar hotelul acesta *va fi* cel mai bun, fir-ar să fie, sau jur că îţi bag săpunul ăla drept în fund.

— Atâta vreme cât e Pears, nu mă deranjează, a rânjit Freund.

O'Malley a mârâit.

— Construcţia respectă planul?

— Da. Planul *lor.* Întârziere de opt luni cu o depăşire a bugetului de douăzeci de procente.

— Dar tot e mai puţin decât ai estimat iniţial, nu?

— Cu zece la sută.

— Atunci scade săpunul şi prosoapele din alea zece la sută.

— Nici nu mă gândesc.

Freund l-a apucat de mână pe O'Malley şi l-a strunit afară din apartament, către liftul provizoriu.

— La cum te ştiu, vor fi depăşiri de buget la tot pasul. Preţurile o să tot crească.

Dacă O'Malley mai avea ceva de comentat, cu siguranţă

s-a abţinut. În schimb a spus:

— Ştiu ce nume să dau hotelului.

„Veste mare, se gândea Freund. Ca să nu mai zic că era şi timpul.“

— Care?

— Vreau să se cheme Cornelia.

— Cornelia. Splendid! Freund ştia că şeful lui îi va urmări reacţia cu mare atenţie, însă plăcerea era reală şi zâmbetul sincer. E bine. Alegerea perfectă, Patrick.

— Nu cred că vreun alt hotel de mare clasă a fost vreodată numit după o femeie, a rostit O’Malley aproape timid.

— Un nume unic pentru un hotel unic. În afară de asta, momentul nu putea fi mai potrivit.

— Ea a fost o femeie unică, a rostit O’Malley. Asta cu siguranţă. Am căzut în sfârşit de acord într-o privinţă, Maurice.

Freund l-a luat de mână şi i-a strâns-o cu gravitate. Contabilul chiar părea să fi simţit ceva.

— Hotelul e mărturia existenţei ei. Tributul tău pentru o femeie pe care ai iubit-o.

CAPITOLUL 26

Timp de douăzeci de ani, Cornelia şi Patrick O’Malley au fost unul dintre cele mai curtate şi indiscutabil cele mai populare cupluri din New York. Deşi păreau total opuşi ca temperament – el morocănos, afacerist de vocaţie, care transformase un şir de moteluri într-un mare lanţ de hoteluri de cinci stele în Statele Unite, Europa şi Asia; ea, frumoasa din înalta societate care şi-a uluit familia, celebra familie Whitting, când s-a îndrăgostit şi apoi s-a măritat cu „un catolic care nici măcar nu studiase la Princeton“ – erau în fapt extraordinar de compatibili. Răceala Corneliei îi domolea lui patima; pasiunea lui Patrick o trezea pe a ei; şi în cercurile bogaţilor celor mai

bogaţi, în care ei orbitau ca nişte sateliţi, niciun scandal nu a fost vreodată legat de numele lor. Deşi nu a dus lipsă de tentaţii, el i-a rămas fidel, iar sprijinul lui îi oferea ei puterea de care avea nevoie. Dincolo de ţinuta ei regală, şi-a permis să devină blândă şi încrezătoare – dar numai pentru el, întotdeauna pentru el.

Asta până când acel „întotdeauna“ a fost întrerupt brusc de o tumoare care i-a luat viaţa în optsprezece luni, iar spiritul mult înainte, iar el a rămas, la cei cincizeci şi patru de ani ai lui, cu nimic în afară de avere, de fiul lor rebel, Peter, şi cu imensa compasiune a prietenilor lor.

Acum construia un hotel magnific în jurul scheletului unui fost conac străvechi, ceva cam în stilul lui Helmsley când a construit The Palace. La terminare, va avea patru sute de camere, inclusiv şaptezeci de apartamente, unele cu marmură originală de la Witherspoon House. Oaspeţii vor avea de ales între stilurile: renascentist italian; cel din Franţa secolului al XVIII-lea; ultramodern american.

Şi în fiecare dintre camerele din hotelul Cornelia – O’Malley se întreba de ce nu se oprise asupra acestui nume mai devreme, când se hotărâse să ridice hotelul – vor fi săpunuri Pears şi prosoape Porthault. Va fi un Grand Hotel în toată puterea cuvântului, aşa cum se construiau în vremurile bune, înainte de inventarea contabililor.

Îşi petrecea întreaga zi la hotel, întâlnindu-se cu Freund dimineaţa, supraveghind personal lustruirea centimetru cu centimetru a coloanelor de marmură din sala de recepţie, verificând scaunele şi sistemul de iluminat din Barul de Aur şi, apoi, întâlnindu-se cu Michael Hart, arhitectul-şef.

Conversaţia lor se întinsese pe toată durata prânzului. Hart trecuse în revistă câteva probleme esenţiale, dintre care cea mai importantă părea poleirea cu aur a ornamentaţiei renascentiste din holul principal şi a filigranului de deasupra ferestrelor de la intrarea în Lexington.

Rămas încă o dată singur, O’Malley s-a dus în bucătărie, auzind zgomotul extrem de satisfăcător al ciocanelor şi al bormaşinilor – plitele din oţel inoxidabil, cuptoarele de

încălzit şi mesele de gătit fuseseră în sfârşit livrate după o întârziere de paisprezece săptămâni. Erau deja destule vase de cupru, a observat O'Malley cu plăcere, încât să deschidă cel mai mare depozit de gen din Manhattan.

La şapte şi jumătate, O'Malley a trecut încă o dată pe sub ceasul antic din hol, o piesă de colecţie care, cândva, decorase Palatul de Iarnă al Ecaterinei I.

În centrul atriumului hotelului, din partea din spate a holului principal, o fântână Bernini, originală, importată de la Roma, fusese restaurată pentru a-şi recăpăta splendoarea unică. În acea după-amiază, instalaţia fusese, în sfârşit, pusă la punct de către Timothy Sullivan, de la Bronx Local 41, care îl sunase pe O'Malley să-l anunţe că toate sistemele erau operaţionale.

— Totul e gata, a murmurat O'Malley, dând drumul la robinet.

Apa s-a ridicat molcom, în straturi şi bucle. Faţa lui O'Malley s-a luminat ca cea a unui copil în ajunul Crăciunului.

— Să fiu al naibii dacă nu e minunat! a spus cu voce tare către grădina pustie.

„Dar jetul de apă trebuie să se înalţe şi mai mult încă", s-a gândit el examinând fântâna. A întors şi mai mult robinetul. Apa a rămas la acelaşi nivel. „Păi, în felul ăsta, nu va reuşi niciodată să prindă razele soarelui din crucea amiezii", a cugetat el. Parcă era ejacularea unui moşneag de nouăzeci de ani.

„Ticălosul ăla de Sullivan. Toate sistemele sunt operaţionale, pe dracu'! Îl aranjez eu să nu mai ejaculeze în veci."

Patrick O'Malley şi-a propus să-şi amintească de acest aspect ziua următoare.

A trecut încă o dată pe sub ceasul din hol, apoi s-a oprit şi şi-a verificat propriul ceas. 20.16! Ceasul din hol era cu trei minute înainte!

Simţea cum îi venea să omoare pe careva. „Potoleşte-te, Pat, îşi imagina vocea lui Nellie, spunându-i să o ia mai încet. Ai grijă, ai grijă." Nu-l interesa nici cât negru sub

unghie de avut „grijă“. Cu lingăi incompetenţi pe lângă el – şi fără Nellie – la ce bun să mai trăiască?

CAPITOLUL 27

După ce Jennie a împlinit treisprezece ani şi se apropiase vremea să meargă la liceu, am cumpărat o casă frumoasă pe Greenbriar Road, în Bedford, New York. Era momentul ca amândouă să aveam un cămin adevărat. Dar mai important era să o văd pe Jennie la o şcoală bună.

Voiam stabilitate şi o zonă liniştită, atât pentru Jennie, cât şi pentru mine. Am ales casa împreună. Ne-au plăcut foarte mult la amândouă şi împrejurimile, şi oraşul Bedford. Aveam iarăşi, în sfârşit, un cămin.

Eram renumită pentru faptul că eram deosebit de selectivă când venea vorba de concerte şi turnee. Cred că îmi aveam foarte bine stabilite priorităţile, iar capul îmi stătea bine înfipt pe umeri. Nu mi-am dorit niciodată să fiu considerată mare vedetă şi nici să trăiesc precum una. Mi-am jurat să nu o cresc pe Jennie în spiritul ăsta.

Anii cu Phillip mă făcuseră să mă tem să sper prea mult la tihnă şi mulţumire în ceea ce priveşte viaţa personală. Îmi tot spuneam că nu e chiar aşa de rău.

În Bedford exista o şcoală minunată pentru Jennie; eram la mai puţin de o oră, cu maşina, de New York; puteam să ne bucurăm de intimitate totală, când aveam nevoie, puteam să socializez, dacă doream. Părea oraşul perfect pentru noi, liniştit şi trainic, locul ideal pentru a şterge şi ultimele vestigii ale unei istorii încă dureroase.

Jennie a botezat casa noastră Shangri-La, la, la. A nu se spune – a se cânta. Avea o voce bună şi un simţ al umorului şi mai şi.

Majoritatea nopţilor erau binecuvântat de paşnice în căsuţa noastră. Nu se auzea decât cântecul păsărelelor, ocazionalul lătrat al vreunui câine, câte un radio, vreo

maşină cu adolescenţi. Maşinile „petrecăreţilor“ îmi aduceau aminte de copilăria mea în Newburgh, care se afla undeva la numai treizeci de kilometri nord.

M-am speriat într-o seară de aprilie când am auzit o bătaie puternică în uşa de la intrare. Nu aşteptam pe nimeni. Din câte ştiam, nu aveam necazuri cu poliţia, Jennie era în camera ei, îşi făcea temele, iar eu speram că era prea tânără ca să o caute vreun crai.

Avusesem grijă să nu îmi fi făcut publică adresa, astfel încât intrusul nu era, cu siguranţă, nici fan, şi nici duşman. Vreunul care greşise casa? Probabil.

Curioasă şi puţin agitată, m-am îndreptat spre uşă. Pe vizor am zărit un bărbat, cu trupul distorsionat de lentilă. Era într-un costum şifonat, cu toate că bine îmbrăcat, cravata îi atârna strâmbă, era nepieptănat, cu faţa apoplectică. Mi-am dat seama că era destul de inofensiv şi am deschis uşa.

— Doamna Bradford? a întrebat cu voce disperată.

— Da. Pot să vă ajut cu ceva? De unde ştiţi cum mă cheamă?

— E scris BRADFORD pe căsuţa poştală. Simplă deducţie.

— Mai e şi o sonerie la uşă. De ce nu aţi folosit-o, în loc să bateţi cu pumnul?

— Pe bune? Părea surprins de-a dreptul de faptul în sine. Cred că eram aşa de nervos, că nu am văzut-o. Regretele mele.

Era evident că furia i se evaporase. Cu siguranţă nu prezenta niciun pericol. L-am chemat în casă.

— Despre ce este vorba?

M-a urmărit de pe hol înspre living.

— Dacă aş construi hoteluri după cum fac maşini ăştia de la GM, aş fi răstignit, nu alta. Cu toate astea, tâmpiţii ăştia…

Ah. Iată şi explicaţia.

— E vorba de maşină, să înţeleg.

— O decapotabilă Mercedes, nou-nouţă. Nici măcar 1 600 de kilometri la bordul drăcoveniei ăsteia de nimic. Şi

acu’ uitaţi-vă la mine, epuizat, văzându-mi de treaba mea, fericit să fiu pe drum, când, din senin, nenorocita dracului, moare. Dar vreau să zic că moare, şi gata. Nicio avertizare, nici măcar un pârâit lugubru, ceva. Dar telefon în maşină am, mă întrebaţi? Normal că nu. Dacă aş fi avut unul, l-aş fi folosit, dar, vedeţi dumneavoastră, îmi place să conduc şi să îmi pun gândurile în ordine şi să fiu lăsat în liniştea mea. Singura raţiune pentru care ai vrea să ai un telefon ar fi să-ţi facă drăcovenia pană, şi cum să crezi că o maşină nou-nouţă, de nu mai puţin de optzeci de mii de dolari, o să facă pană sau o să se oprească pur şi simplu? Nici gând! Ha!

Deodată s-a oprit şi a rânjit. Zâmbetul lui îmi amintea de cel al lui Paul Newman.

— Prin urmare, pot să vă folosesc telefonul? S-ar putea să fiu singurul irlandez catolic, membru al AAA şi nu al AA.

— Cu siguranţă, am zis, ascunzând un zâmbet. Era amuzant, şi umorul lui era contagios, sau cel puţin era în noaptea aceea. Telefonul este în birou. Dar ce făceaţi în Greenbriar la ora asta din noapte?

— Locuiesc în Greenbriar. Cam la vreo cinci kilometri mai la vale. Probabil aţi trecut pe lângă casa mea de o mie de ori mergând în sat. Numele meu este O’Malley. E casa aceea supradimensionată, în stil georgian. Stau în ea ca să-mi impresionez prietenii.

Ştiam casa, sau mai corect spus, proprietatea. Era una dintre cele mai mari din Greenbriar.

— Aţi spus hoteluri. Atunci trebuie să fiţi…

— Patrick O’Malley. Construiesc unul acum, pe Park Avenue. Cornelia. Vă place numele? Dacă spuneţi da, veţi fi primul oaspete.

De data aceasta nu m-am putut abţine să nu râd.

— Da, s-ar putea să vă cer să vă ţineţi de cuvânt. Doriţi ceva de băut, domnule O’Malley?

S-a înclinat.

— Sunteţi foarte blândă şi înţelegătoare. Whisky, dacă aveţi. *Simplu.*

L-am condus în birou, apoi m-am dus în bucătărie să

pregătesc băutura. Era ceva la acest biet bogătaş zăpăcit care mi se părea grozav de comic. Avea ceva clasic în trăsături, ca o vedetă de comedie din vremea filmului mut. Avea ceva de vedetă de cinema.

În afară de oameni din industria muzicală, nu aveam parte de prea mulţi vizitatori în lumea mea, mică, închisă, confortabilă. Învăţasem să mă prefac că îmi plăcea aşa. Nu puteam să sufăr chestia asta.

Am turnat un whisky şi m-am întors în birou, ciocănind uşor înainte să intru. Am păşit în cameră, apoi m-am oprit şi am început să râd în hohote. Nu m-am putut abţine.

Patrick O'Malley îşi scosese haina şifonată de la costum şi o agăţase cu grijă de spătarul unui scaun. Îşi dezbrăcase pantalonii negri şi îi aşezase frumos lângă haină.

Era întins cât era de lung pe canapeaua mea veche, înflorată şi dormea dus.

CAPITOLUL 28

M-am trezit devreme, dar Patrick deja plecase când am ajuns jos. Am alergat cu Jen vreo cinci kilometri, am băut ceva energizant şi apoi am trimis-o la şcoală. M-am ascuns în vizuina mea şi am început să lucrez, pierdută în versurile de la *O femeie greu de iubit.*

Pe la 10.30 am mers pe terenul de echitaţie şi am observat că ziua căpătase acea transparenţă pe care o vezi prin lentila unui aparat de fotografiat. Mă simţeam mulţumită. Nu era cine ştie ce sentiment, dar destul de plăcut. Ceva lipsea din viaţa mea, dar aveam şi foarte multe pentru care să fiu mulţumită, aşa că nu aveam de ce să mă plâng.

Un camion cu flori a intrat în trombă pe stradă şi un băiat cu părul portocaliu, cu ţepi şi cu ochelari cu rame groase a venit alergând înspre mine, ducând un aranjament de frezii şi funde decorative.

Avea şi un bileţel. „O'Malley", m-am gândit, foarte

mulţumită, fără niciun motiv.

Dragă Margaret Bradford,

Iartă-mă pentru că nu ţi-am recunoscut numele imediat, dar singurii cântăreţi de care am auzit sunt fraţii Clancy.

Nu ştiu încă dacă sunt în stare să mai dau ochii cu tine. Cel puţin nu după seara trecută. Dar voi încerca. Voi face tot posibilul.

Te rog să accepţi invitaţia mea la cină într-una dintre serile acestea. Permite-mi, te rog, să îmi iau revanşa.

Ai cei mai frumoşi ochi albaştri din câţi am văzut, şi din momentul acesta şi până la proxima noastră întâlnire îmi voi petrece timpul ascultând muzica lui Maggie Bradford până când fiecare vers mi se va fi imprimat în minte.

Adormitul chinuit (al tău vecin),

Patrick

Ochii mei sunt căprui şi aveam senzaţia că Patrick ştia foarte bine lucrul ăsta şi ştia că eu ştiam că el ştia.

Cină? De ce nu? Simţeam nevoia să cunosc mai mulţi oameni în Bedford. Am lăsat un mesaj pe robotul lui, stabilind o întâlnire pentru joi seara.

Ochi albaştri – asta cântă Sinatra, nu eu.

CAPITOLUL 29

Întâlnirea de joi seara a fost un succes neaşteptat şi nesperat. M-a făcut să râd – mult de tot. Avea poveşti brodate în alte poveşti, brodate încă în alte şi alte poveşti. Avea un zâmbet minunat de cald şi o fire deosebit de generoasă. Ştiam că mi-am făcut primul prieten în Bedford, şi asta îmi dădea un sentiment de bine.

Următoarele câteva săptămâni l-am văzut pe Patrick de câteva ori. Îmi plăcea ciudatul lui simţ al umorului, sec, dar sincer cum era; îmi plăceau momentele în care alegea să-şi spună poantele; poveştile lui sentimentale, dar înduioşătoare, despre cum e să creşti într-o familie

irlandeză, cu zece copii; emoţia care l-a încercat când şi-a adus părinţii în apartamentul nupţial al primului său mare hotel.

Pentru că povestea atât despre călătoriile lui, am început să mă adresez lui cu nume care îl amuzau: Padriac, Patrice şi Patrizio. Patrick însă nu avea nume caraghioase pentru mine. Câteodată îmi spunea Margaret, primul om care îmi spunea aşa, în afară de mama.

— Prima mea iubire, mi-a mărturisit Patrick, a fost marea, dacă-ţi vine să crezi. Este singura amintire puternică din copilăria petrecută în Irlanda pe care o port cu mine.

Patrick avea o barcă modestă cu pânze şi într-o dimineaţă de weekend am dus-o pe râul Sound. Patrick o lăsase mai moale cu hotelul, iar eu mă puteam lipsi o dimineaţă de la pian şi de la ritualurile mele.

Curând am fost lansaţi la apă şi mi-am dat seama că îmi plăcea şi mie la fel de mult. Cum era încă foarte devreme, nu erau multe ambarcaţiuni pe apă, chiar dacă era cald şi cerul senin. De îndată ce ne-am îndepărtat de mal, am văzut traficul greu de pe autostradă, iar imaginea maşinilor îndreptându-se spre serviciu mi-a adus aminte cât de norocoasă eram.

— Pentru Dumnezeu, s-a minunat Patrick, salutându-i pe navetişti. Fraierii!

A început să strige înspre briză, râzând. Nu era răutăcios, se juca doar.

Era clar că el şi Jennie conspiraseră, de vreme ce el avea ascunsă la bord băutura mea energizantă şi îmi pregătise dejunul meu obişnuit. Ba chiar mi s-a alăturat la festinul meu alcătuit din sucuri de fructe şi vitamine.

— Maggie, să înţeleg că ai trecut peste episodul cu ticălosul ăla, m-a întrebat în timp ce beam suc de fructe.

Ca de obicei, era natural şi spontan. M-am prins că era vorba despre Phillip, despre care mai vorbiserăm înainte, dar nu în detaliu.

— Da şi nu.

Încercam să îi spun adevărul. Simţeam că lui puteam

să-i spun adevărul.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui.

M-a cuprins cu un braţ, în timp ce ne uitam la valurile care se spărgeau de ţărm.

— Îmi pare rău că nu am niciun fel de sfat pentru tine, mi-a spus. Nu am împuşcat niciun ticălos din ăsta, deşi ştiu câţiva care ar merita-o. Sper că nu te deranjează că mă bag în seamă – e parte din farmecul meu, să ştii.

Am încuviinţat. Era exact stilul lui Patrick, să fie în stare să glumească când lucrurile erau cât se poate de amare. Mă făcea să râd întruna şi îmi plăcea teribil.

— Era un ticălos şi îmi pare rău că m-am măritat cu el.

Patrick şi-a fluturat furios braţul liber.

— Nuuu, doar a profitat de situaţie. Tu erai foarte tânără şi abia plecată din casa mătuşii tale. Şi-a jucat bine rolul de ofiţer şi gentleman, a promis până nu a mai avut ce promite şi te-a minţit. Ştiu, hai să navigăm spre nord, spre West Point. Mergem şi îl dezgropăm, apoi îi împrăştiem oasele.

Am făcut semn că nu, dar am zâmbit.

— Mă faci să râd.

— Asta e slujba mea. Mă pricep bine la ce fac.

M-am uitat la el.

— Dar eu la crezi că mă pricep?

A gesticulat cu ambele mâini într-un gest atotcuprinzător.

— Oh, te pricepi la toate. Cel puţin, la tot ce am văzut până acum. Te cam ascunzi puţin – din câte am văzut, ăsta ar fi cam singurul domeniu în care ar fi loc de îmbunătăţiri.

— Eşti nostim şi poţi fi foarte dulce.

— Crezi? m-a întrebat.

— Da, cred. Chiar cred cu tărie. De fapt, sunt absolut sigură.

— Foarte bine, uite un subiect de urmărit, pentru că nu sunt nici pe departe la fel de dulce ca tine. Felul în care mergi, în care gândeşti, în care o creşti pe frumuseţea aceea de Jennie, starea pe care o transmit cântecele tale. Nu ştii că asta face ca muzica ta să fie atât de populară?

— Ştiu…

— Nu, eu ştiu, iar tu nu. Trebuie să-ţi cer o favoare, una mare.

M-am încordat puţin.

Patrick s-a crispat.

— Vezi ce ţi-a făcut, scumpa mea Maggie? Urăsc să văd că ţi-e frică. Reflexul acela. Spatele ţi-e încordat ca un arc.

— Încep să-mi revin, i-am spus.

— Da, ştiu că îţi revii. Acum, să nu cumva să-ţi înfigi *ghearele* în mine. Vine şi favoarea. Este cel mai minunat lucru pe care ţi l-ai putea imagina.

Chiar nu-mi puteam imagina. Măcar nu mai eram încordată – Patrick mă făcuse să mă simt confortabil dar nu puteam să-mi imaginez unde bătea.

— Bine, am spus într-un târziu. Fac orice. Cam atâta încredere am în tine.

— Excelent. Cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit de la tine până acum. Ce vreau de la tine, Maggie, ce mi-ar plăcea în mod deosebit ar fi să-mi cânţi unul dintre cântecele tale. Oricare vrei tu. Nu-i aşa că o să-mi cânţi ceva frumos, numai pentru mine, chiar aici, unde suntem numai noi doi?

Era o cerere aşa de frumoasă, încât i-am cântat lui Patrick.

CAPITOLUL 30

Într-una dintre seri, trebuie să fi fost cam o săptămână mai târziu, am luat cina cu Jennie. Am mâncat ceva uşor şi pe la opt am condus-o la prietena ei, Millie, unde avea să rămână peste noapte. Apoi, am plecat la Patrick pentru o a doua cină.

Patrick şi-a scuzat „bucătarul şi lingăul-şef” pentru lipsa din seara respectivă. Spunea că el va face toate onorurile: homar la tigaie cu unt şi usturoi, cartofi prăjiţi şi tăiaţi în bucăţi generoase şi porumb suculent. Un festin simplu şi

satisfăcător.

După cină, ne-am plimbat până am ajuns într-o livadă de meri undeva la capătul proprietăţii lui. Ajunşi acolo, şi-a trecut braţul în jurul meu şi m-a sărutat blând pe creştet.

— Miroşi a flori de portocal. Cum aşa?

— Cred că e mai curând şamponul care nu provoacă lacrimi de la Johnson & Johnson.

— Dacă zici tu. Miroşi minunat.

M-a sărutat pe ambii obraji, apoi pe frunte, pe nas, pe vârful bărbiei. M-a sărutat pe buze şi i-am simţit limba atingând-o pe a mea.

M-am retras. Noi ne mai sărutaserăm şi înainte, deşi nu-i mai simţisem cu adevărat pasiunea până atunci; întotdeauna mă retrăgeam. În seara aceea însă ceva era diferit. „Sărută absolut minunat“, mă gândeam. Tocmai ajunsesem la inima lui, şi sentimentul era foarte plăcut.

Mă simţeam în siguranţă cu el. Briza nopţii şoptea uşor prin merii din livadă. M-a sărutat din nou şi de data aceasta i-am răspuns.

„Nu mă pot ascunde la nesfârşit. Nu-mi pot petrece viaţa în frică, chiar dacă îmi e.“

— Hai să intrăm, mi-a spus Patrick. Eu am dormit la tine la un moment dat. În vizuina ta şi fără permisiune, aşa cum îmi aduci aminte de câte ori ai ocazia. Nu vrei să rămâi la mine în seara asta?

M-am lipit de el, zâmbind mulţumită de faptul că eram unul în braţele celuilalt. De data asta mă bucuram că Jennie nu era acasă.

— Sper că nu în birou.

Îl simţeam excitat.

— Nu, mi-a şoptit. Vino cu mine. Te rog. Ai încredere în mine.

Neîncrederea mea s-ar putea să fi fost ceva mai mare decât îmi imaginam eu, pentru că el m-a simţit imediat. Să am încredere în el. Doamne, cât îmi doream! Şi cu toate astea, în timp ce ne îndreptam către casă, vedem chipul lui Phillip, îi simţeam respiraţia ameninţătoare. Involuntar, m-au trecut toţi fiorii. Dracu’ să-l ia! Trebuia să-i fi

împrăştiat oasele.

— Nu e obligatoriu, mi-a spus, simţindu-mi frica. Nu ştiu tot ce ţi s-a întâmplat demult, dar mai putem aştepta. Eşti prima femeie care înseamnă ceva pentru mine după mult timp. Vreau ca totul să fie perfect pentru amândoi.

Era cel mai simţit şi mai înţelegător om din lume. Aveam încredere în el.

— Vreau să se întâmple, am spus, conştientă fiind de nodul din gât, de fiorii reci care îmi treceau pe şira spinării. Chiar vreau, Patrick. Hai să mergem înăuntru.

CAPITOLUL 31

Eram amândoi neobişnuit de tăcuţi în timp ce ne dezbrăcăm, în dormitorul spaţios, luminat de lună, de la etaj. În tăcerea de mormânt, bătăile inimii mele erau amplificate, ca şi cum ar fi fost conectate la boxe. Tot felul de întrebări şi îndoieli începeau să alerge prin mintea mea. „Sunt prea înaltă pentru el. Nu o să mă placă dacă ajunge să mă cunoască. Oare ştiu destule despre el? Relaxează-te, Maggie! Te implor, relaxează-te.“

El arăta minunat în lumina lunii. Abdomen plat, lucrat. Muşchi puternici pe picioare. Piept lat, acoperit cu puţin păr castaniu şi argintiu. „Sexy“, mă gândeam, şi îmi plăcea ce simţeam.

„Lasă-te în voia lui, Maggie. Nu-ţi fie teamă. De data aceasta e bine.“

M-a ţinut în braţe, în tăcere, un moment nesfârşit, sărutându-mi părul şi gâtul. M-a ţinut în braţe, în timp ce stăteam lângă fereastră, la lumina lunii şi a aşteptat să mă relaxez. Simţeam că era dispus să aştepte mult, mult timp.

M-a sărutat din nou şi am avut sentimentul că ne transformam într-una şi aceeaşi persoană. Mi-a sărutat obrajii, fruntea, amândoi ochii. Sărutări calde, lungi. Într-un final i-am răspuns cu aceeaşi pasiune. I-am sărutat obrajii, fruntea, ochii. M-am lipit din ce în ce mai mult de

el. Cel puţin asta era senzaţia.

— Scumpa mea Maggie, mi-a şoptit.

Ştia că încă îmi era puţin frică. Întotdeauna ştia ce simt. Era înţelept, inteligent, dar niciodată nu făcea caz de asta, niciodată nu era plin de sine.

— Eşti o femeie minunată şi foarte deosebită. Te ador, Maggie.

Auzeam vocea lui Patrick, simţeam braţele lui Patrick şi, când m-a ridicat în braţe şi m-a purtat către patul masiv, am avut senzaţia de eliberare, ca şi cum tăiase lanţurile invizibile care mă ţineau prizonieră. Era un dans atât de dulce, atât de lent. Totul era atât de nou pentru mine – fie că era uitat, fie niciodată experimentat. Mi-a acordat toată atenţia şi apoi l-am simţit pătrunzându-mă blând, cu mare grijă.

Dintr-un loc fragil dinlăuntrul meu, un loc uitat, plăcerea a început să curgă valuri şi trupul mi s-a cutremurat. Simţeam o flacără adâncă şi fierbinte curgând prin mine, răspândindu-se, grăbindu-se să se consume. Era o senzaţie care-mi lipsise multă vreme. Iar în seara aceea, s-a repetat la nesfârşit.

— Patrick cel blând, am spus într-un final, gândind că nu mă voi mai putea opri din zâmbit.

I-am mângâiat încă o dată faţa. Şi el zâmbea ca şi mine.

— Eşti atât de bun cu mine. Eşti atât de bun, punct.

— O să fie din ce în ce mai bine, mi-a spus. Ai încredere în mine. Apoi a şoptit: Ai încredere în noi.

Aveam, în sfârşit, din nou, încredere în cineva.

CAPITOLUL 32

Will Shepherd ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer, însă nu se simţea. Nu încăpea îndoială că era faimos şi putred de bogat, dar ura chestia asta. Iar în seara aceea, era şi periculos de drogat. „Vârcolacul din Londra, se gândea. Păzea.“

Cocaina pe care o prizase la începutul concertului şi cea de după apariţia lui Maggie Bradford îl făcea să se simtă atotputernic. Şi, până la urmă, de ce dracu' să nu se simtă? Era o vedetă nu numai pe terenul de fotbal, dar şi printre spectatorii din elită care participau la concertul de la Albert Hall.

Will se uita împrejur, rânjind, făcând cu mâna. Pete Townsend era acolo, şi Sting, şi Mick Jagger – o trupă nouă de rock: The Hasbeens – la fel şi Rupert Murdoch şi Margaret Thatcher, cei doi care distrugeau Anglia la momentul respectiv.

Au venit cu toţii. Să o asculte pe Maggie Bradford şi să le aline sufletele chinuite. Se ştia că baladele ei aveau efectul acesta. Muzica ei era aparte, un miracol de-a dreptul – linie melodică puternică, foarte lirică şi electrizantă. Niciun alt cântăreţ nu punea atâtea emoţii diferite într-un singur cântec – toate melodiile ei imitau complexitatea ameţitoare a vieţii moderne sau, cel puţin, aşa i se părea lui Will.

Maggie a urcat pe scenă, în ritmul unui tumult de aplauze încântate, dar, cu toate acestea, ea părea atât de timidă. Biletele se vânduseră de câteva luni bune. S-a aşezat la pian… şi a început, fără tam-tam, să cânte.

Will nu îşi aducea aminte de scena de la petrecerea doamnei Trevelyan, aşa că o vedea cu un ochi proaspăt. Îi privea părul blond, unduindu-se pe spate. Şi frumuseţea simplă a chipului ei.

În noaptea aceea însă, părea să strălucească, pur şi simplu. Se întreba de ce? Care era secretul ei? Ce ştia femeia asta şi el încă nu învăţase?

Nu avea o voce mare, sau deosebit de dramatică; stilul ei nu avea nimic melodramatic. Cânta cu o puritate care îi străpungea inima ca un pumnal, iar el reuşea, cu adevărat, să simtă durerea care însoţea frumuseţea şi sinceritatea muzicii ei.

Cânta despre tristeţea visurilor pierdute, despre o cădere din cer. Will simţea că ea cânta despre el.

Lacrimi mari au început să i se rostogolească pe obraji.

Muzica ei îl mişca în feluri pe care nu reuşea să le priceapă, dar era ca şi cum o lumină puternică, de pe scenă, venea să-l învăluie şi să-l poarte de acolo, din sala de concerte, într-un loc numai al lor. „Ce dracu' o fi în mintea mea?“ se gândea Will. Era tentat să râdă de el însuşi. Se simţea ca un prost.

Totuşi, numai Dumnezeu ştia cât de mult iubea vocea ei. Putea să o asculte tot restul vieţii lui.

Avea sentimentul bizar, care îl bântuia, că Maggie Bradford îl putea salva de el însuşi.

— Ai uitat că eram şi eu cu tine acolo? Ai uitat, aşa e!? Ticălos ce eşti!

Will s-a uitat la bruneta slabă care era agăţată de braţul lui, la ieşirea din sala de concerte. Uitase de ea – nu avea nici cea mai vagă idee cine dracu' era frumoasa ascunsă în spatele ochelarilor de soare. „Ah, vârcolacul loveşte din nou!“

Era deosebit de frumoasă, dar asta nu era nimic nou. Fotomodel? Actriţă? Vânzătoare la mall? De unde naiba a cules-o? Doamne, era jenant – chiar şi pentru el era un lucru nou.

— Deci, de când ai început să te îndopi în halul ăsta cu cocaină? Ai tras, nu-i aşa? Poţi să joci în halul ăsta?

Aaah, Will a răsuflat uşurat. Reporter! Acu' măcar şi-a adus dracului aminte cine era tipa. Era de la *The Times.* Voia să scrie un articol despre el. Era un troc cinstit.

Şi-a recăpătat atitudinea impozantă şi imediat a intrat în rolul lui Făt-Frumos. Era convins că putea să le păcălească pe toate, fără excepţie. Până şi pe reportera de la *Times.*

— Nu, nu de la droguri mi se trage, Cynthia, i-a spus.

Cynthia Miller! Aşa o chema. Era aşa de mândru de el.

— Îi ador melodiile, atât.

— Da, ai mai zis şi când am venit. Maşina ta e plină de albumele ei.

— Muzica ei e atât de reală, e inspirată direct din viaţa ei, şi-a continuat el discursul. Ţie îţi place?

— Aşa cum am mai *zis* şi înainte, când am venit, îmi

place muzica ei, dar probabil că nu atât de mult pe cât îţi place ţie.

Will a ciupit-o de obraz – blând, foarte cast.

— Şi acum ce ne rămâne de făcut, a întrebat-o? „Ai grijă, Will. E jurnalistă.“

Cynthia Miller şi-a arătat dinţii într-un rânjet şiret.

— Aş vrea să aflu mai multe despre Săgeata Blondă, a răspuns.

Ea era la fel ca oricare altă jurnalistă, o cinică incredibilă, cândva romantică, dar care acum ura romantismul.

— Ai vrea s-o vezi? a tachinat-o Will.

La remarcă a adăugat şi un zâmbet sclipitor.

Ştia că voia s-o vadă. Toate voiau – poate cu excepţia uneia.

Maggie Bradford! Pe ea o voia, de ea avea nevoie – o *persoană normală*, *care să-l înţeleagă şi să-l provoace.*

CAPITOLUL 33

Will a auzit soneria şi s-a oprit din lectura ziarului de dimineaţă. S-a uitat afară, pe fereastră. Un Rolls-Royce, foarte arătos, albastru-argintiu, era parcat pe aleea lui. O auzea pe menajeră salutându-l pe nou-venit, apoi paşi apropiindu-se de living.

— Domnule Shepherd, a venit domnul Lawrence.

În uşa de la intrare, cu un zâmbet larg pe buze, stătea un om cu părul nisipiu, cu vreo zece ani mai în vârstă decât Will. Will ştia cine e Winifred „Winnie“ Lawrence. Omul ăsta îşi propusese să introducă fotbalul european în spaţiul american, hotărât să readucă frumuseţea şi graţia acestui sport rafinat unei naţiuni suprasaturate de nebunia fotbalului american. Lawrence era avocat, agent şi, mai ales, un vânător de talente prin excelenţă.

Will a aşteptat în scaunul lui până când Lawrence a intrat în cameră; apoi s-a ridicat încet, întinzându-se, ca şi

cum s-ar fi trezit din somn, şi i-a strâns mâna americanului. Ca mai toţi oamenii din ţara lui, din ţara *lor,* Lawrence a trecut direct la subiect, sărind peste orice fel de curtoazie.

— Ia spune-mi, Will, de ce crezi că germanii rămân de fiecare dată o ameninţare la câştigarea cupei? a întrebat Lawrence, cu zâmbetul parcă dispărut de pe faţă. Chiar dacă echipa e alta, an după an par de neînvins.

De fapt, şi Will se întrebase acest lucru destul de des.

— Disciplina, bănuiesc, i-a răspuns. E mai curând ideea de echipă, şi nu de joc individual, iar asta îi face puternici.

Lawrence radia, bucuros să audă răspunsul aşteptat.

— Este exact ceea ce am insuflat echipei americane. Dar avem nevoie la fel de mult şi de stilul individual al unor jucători de clasă mondială. Avem nevoie de un înaintaş, de un marcator.

— Mă gândeam eu că de asta ai venit aici.

— Exact. Ai dreptate. Am venit să te conving să joci pentru echipa Statelor Unite. Şi nu am de gând să plec de aici până când nu te conving.

Will a început să râdă amuzat nu numai de idee, ci şi de tupeul lui Lawrence.

— Va fi nevoie să duci ceva muncă de convingere. America nu are nicio şansă să concureze la cupă, cu mine în echipă sau nu. De ce m-aş chinui cu tot antrenamentul, numai ca să ieşim din cursă în timpul calificărilor. Ce, sunt aşa de mic, încât să trec neobservat?

Lawrence a căutat ceva într-o servietă burduşită, a scos o pagină printată şi a întins-o pe masa din living. Cei doi s-au aplecat asupra ei.

— Aruncă o privire, Will. Lasă-ţi neîncrederea la o parte pentru câteva momente măcar. Uită-te! CONCACAF. Zone Norte. Zone Centro. Zone del Caribe. Programul oficial al echipei americane în calificările din zona nordică.

— Aşa, şi?

— Nu înţelegi? Dă-mi voie să te ajut atunci. Americanii nu trebuie să învingă pe nimeni important. Cel puţin, nu până ajung între ultimii douăzeci şi patru.

Will a râs din nou. Scena pe care o juca Lawrence îi făcea plăcere, dar asta era prea de tot.

— Poate nu m-ai auzit, domnule Lawrence, Winnie, dar nici echipa americană nu e considerată importantă. Orice echipă naţională ar fi fericită să joace împotriva americanilor. Ar considera jocul o grozavă oportunitate de a-i călca în picioare.

— Iar asta ar fi în avantajul nostru!

Lawrence şi-a trecut braţul peste umerii lui Will. De fapt, nu era rău deloc în ce făcea americanul ăsta şmecher. Foarte convingător în felul lui.

— Vom avea elementul-surpriză de partea noastră. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că Wolf Obermeier a căzut de acord să antreneze echipa americană.

Obermeier antrenase echipe din campionatul german şi din Argentina. Se spunea că, în lumea fotbalului, avea cel mai bun creier – şi cea mai ascuţită limbă.

— Aş fi cât de cât impresionat, a recunoscut Will. Cel puţin acum mi-ai captat atenţia. Mai spune-mi câte ceva, domnule Lawrence. Poate că momentan chiar am nevoie de o provocare.

— Sau de un succes major, i-a răspuns americanul, după care i-a zâmbit complice.

CAPITOLUL 34

„Încercaţi să vă imaginaţi Cupa Mondială la baseball, Super Bowl, derbiul din Kentucky şi congresul democraţilor şi republicanilor la un loc, într-un mare eveniment ca acesta“, a scris Mickey Trevor Jr. în populara revistă americană, *Sports Illustrated.*

Atunci veţi avea măcar o idee despre măreţia şi gloria Cupei Mondiale de Fotbal.

Apoi încercaţi să vă imaginaţi Rio de Janeiro, unde fotbalul s-ar putea să fie mai important decât sexul şi

samba, iar Cupa Mondială face ca Mardi Gras să pară un fel de campionat de mâncat plăcinte al cercetaşilor.

Acolo se va juca finala Cupei Mondiale.

Şi acum, gândiţi-vă la cele două echipe care se vor înfrunta în finală: marea favorită, Brazilia – de trei ori campioană mondială, al cărei record al victoriilor e la fel de impresionant ca al celor de la New York Yankees – şi nou-venit în cursa aceasta, codaşa, netitrata America, miracolul în roşu, alb şi albastru, a cărei ridicare de la non-entitate la eroicul challanger are toate elementele unei poveşti clasice, numai că, incredibil, povestea s-a dovedit a fi adevărată.

Oameni buni, aceasta este o poveste care să concureze cu *Regele-Leu!* Poate că nu aţi dat prea multă atenţie când America a câştigat, în tăcere, turneul de calificări din Zona de Nord, ajungând astfel în turneul final al Cupei Mondiale. S-ar putea să vi se fi accelerat puţin pulsul când băieţii noştri au trecut de calificări, cu numai o înfrângere cu Germania care să le păteze palmaresul. Am zis bravo nouă, mă bucur pentru copii, pentru că joacă fotbal la şcoală, după cum v-aţi şi închipuit, dar cam atât. Gata. Aşa că v-aţi întors atenţia la minunatul sezon de baseball, cu Berry Bonds, încă oarecum nedumeriţi de faptul că lumea chiar ia nenorocitul de fotbal în serios, asta în timp ce echipa noastră trecea, pe muchie de cuţit, de echipa Nigeriei, pentru a ajunge în primii opt.

Dar când America a bătut Italia – Italia! — în sferturile de finală (scorul a fost 3-2 şi fiecare gol a fost marcat de supervedeta Americii, Will Shepherd) şi a trecut de Germania cu 2-11 în semifinale, cu siguranţă că atenţia v-a fost resuscitată şi, dacă până acum temperatura nu a ajuns la punctul de fierbere şi inima nu aleargă nebună, dacă încă nu v-aţi anulat planurile pentru duminică seară de a sta acasă şi a vedea marea finală, înseamnă că nu sunteţi americani, nu vă place sportul de niciun fel – sau sunteţi oale şi ulcele deja.

Echipa americană e formată din Will Shepherd şi alţi zece jucători care probabil nu ar fi fost în stare să ajungă pe lista nici unui mare club care participă la marile competiţii fotbalistice.

Dar Will Shepherd! Ah, Will Shepherd!

Fotbalul este un sport de echipă, dar Wolf Obermeier,

antrenorul echipei Statelor Unite, admite că în acest caz Will Shepherd *este* echipa.

„Fără Will, nu ne-am fi calificat, a declarat Obermeier. Cu el – ei bine, uite unde am ajuns. Uite *unde* suntem.“

— Bravo! Felicitările mele celor de la *Sports Illustrated!* În sfârşit ceva de valoare, în afară de ediţia limitată cu catalogul costumelor de baie. Will a terminat articolul şi a mormăit satisfăcut. Shepherd *este* echipa. Îmi place cum sună. În sfârşit, jurnalism profesionist. Bravo!

— Eu l-am citit când tu dormeai, i-a spus Victoria Lansdowne.

Actriţa britanică, posesoarea unor picioare foarte lungi, stătea tolănită ca o pisică de rasă peste cearşafuri. Ochii ei superbi, de un albastru-cobalt, admirau trupul bărbatului pe care îl întâlnise pentru prima dată în seara precedentă. Săgeata Blondă. Iar în momentul de faţă, cel mai cunoscut sportiv al lumii.

În ciuda aerului condiţionat din Rio Hilton, în apartament era foarte cald şi, după o partidă atât de lungă de sex, niciunul nu se obosise să-şi pună ceva pe el. Exact aşa cum reputaţia lor de mari vedete lăsa de înţeles, la soare te puteai uita, dar la ei, ba. Poleiala de transpiraţie le făcea trupurile strălucitoare.

— Ce crezi despre articol? Să fie încă una dintre poveştile acelea de senzaţie care mor mâine?

— Cred că dacă te pricepi la fotbal la fel de bine ca la alte lucruri, o să-i faci praf pe brazilieni mâine.

— Să înţeleg că eşti satisfăcută.

— Niciodată. Nici pe aproape, scumpete. Sunt *nesătulă.* Nu citeşti ziarele? „Şirul de amanţi.“

S-a uitat la sânii ei plini, la picioarele zvelte, frumos bronzate, care se desfăcuseră pentru el atât de binevoitoare, cu toate că păreau a avea o voinţă proprie. Îi aducea aminte de Vannie. Multe îi aminteau de ea. Poate de aceea şi simţea furia crescând în el când o privea pe vanitoasa Victoria.

— Nu vrei să ne mai jucăm încă o dată de-a… să zicem

de-a poarta şi golul, spuse Victoria, urmărind privirea lui care aluneca de-a lungul corpului ei.

Se bucura de puterea pe care o avea asupra bărbaţilor aşa-zişi puternici. Dar bărbatul acesta era diferit de ceilalţi. Era mai deştept decât se aşteptase ea.

— Nu prea cred. Poate că şirul tău de amanţi s-a rupt aici, i-a răspuns, întorcându-i zâmbetul strălucitor.

— Ce s-a întâmplat? S-au terminat săgeţile din tolbă? Ai rămas fără apă vie?

Will s-a chinuit să-şi potolească furia, forţându-se să zâmbească.

— Mâine am meci, chiar unul foarte important. Poate ai auzit şi tu. Ai spus că ai citit ziarele, Vic, dragă.

— Şi eroul nostru vrea să se trezească pentru asta, dar nu şi pentru mine?

— Potoleşte-te, i-a spus.

A avertizat-o, în sfârşit.

— Ce să potolesc, l-a zgândărit ea. Să nu te mai ademenesc?

Şi-a umezit degetul cu limba, apoi l-a dus între picioare.

— Dacă tu nu poţi, bănuiesc că o să trebuiască să mă rezolv singură. Asta da fotografie de tabloid. „Victoria se rezolvă singură! Will nu a fost în stare?“

Cu un răget, Will era deasupra ei, cu totul peste ea. Victoria abia răsufla.

— Oh, a încercat să găsească aer. Oh, Doamne, doare. Mă doare.

Victoria Lansdowne a încercat să-l dea la o parte, dar el îi ţinea mâinile pe lângă trup, ţintuind-o de pat.

— Oh, Doamne, opreşte-te, te rog, opreşte-te! Te rog! Te implor, Will! Opreşte-te. Vorbesc serios, opreşte-te!

Dar nimic nu putea să oprească Săgeata Blondă.

CAPITOLUL 35

În după-amiaza finalei Cupei Mondiale, temperatura a

urcat până la treizeci şi trei de grade pe plajele cu nisip alb ca zahărul de la Copacabana şi Ipanema. Pentru o vreme, ziua a fost liniştită, o sărbătoare naţională care să celebreze finala Cupei Mondiale. Deopotrivă, bogaţii şi săracii s-au odihnit, păstrându-şi energia pentru cel mai popular eveniment sportiv al lumii.

Apoi, dintr-odată, ziua a lăsat locul unei nopţi fierbinţi, înăbuşitoare ca un cuptor. Întregul Rio de Janeiro părea să se fi bulucit deodată pe străzi, pentru a fi martori sau a participa la sărbătoarea sportului naţional de *futebol.*

Bulevardele largi din marele oraş sud-american au devenit locul unui carnaval sălbatic şi periculos. Claxoanele urlau întruna: *„Bra-sil! Bra-sil!“* Pe Avenida Brasil şi Castello Branco, studenţii defilau înfăşuraţi sfidător în drapelul naţional. Toate taxiurile şi autobuzele erau decorate cu steaguri. Femeile dansau pe străzi, cu bluze strânse pe sâni, cu fustele învârtindu-se nebuneşte.

Pe la şapte, mulţimea s-a strâns pe legendarul stadion Maracana din Rio, unde poliţia oprea pe oricine nu avea bilet, dar cu toate astea, sute de suporteri le înşelau vigilenţa şi intrau pe stadion să găsească un locşor pe unde se putea.

Înăuntru, o sută de mii de cariocas înnebuniţi, fluturând bannere şi pancarte multicolore proclamând victoria sportului şi a revoluţiei sociale, scandând urale în ritmul a zece mii de tobe de samba şi de două ori pe atâtea boxe de mare volum.

La capătul unui coridor, în mijlocul zgomotului asurzitor, Will asculta.

Îşi putea auzi propria inimă bătând în coşul pieptului său. Putea auzi…

„Numero nueve… De America… Will… Shepherd!“ venind dinspre difuzoare.

Se auzeau huiduieli nemaipomenite la auzul anunţului, insulte ca *palhaco,* „clovn“. Dar până şi în Rio se puteau auzi aclamaţii pentru Will Shepherd. Câţiva dintre cei de pe stadion nu erau doar fanatici ai echipei lor, ci puteau aprecia şi măiestria unui fotbalist din echipa adversă, iar

ceea ce făcea Will pe teren era artă. Un cvartet de bărbaţi fără cămăşi au început să alerge pe teren. Fiecare avea cifra nouă pictată pe piept.

Ovaţiile au continuat în timp ce Will intra, alergând pe teren cu pumnul ridicat mult deasupra buclelor lui blonde. Mintea îi era plină de sunete şi imagini, fantezii şi vise. Abia putea să respire.

Era în mare formă!

Nimeni nu-l putea opri în seara aceea.

Avea să rescrie istoria sportului în faţa unei jumătăţi de mapamond. Nimeni nu avea să-l uite vreodată după această noapte specială din Rio.

CAPITOLUL 36

La 8.32, arbitrul columbian a pus mingea la mijlocul terenului, pe un petic turtit de gazon.

Brazilia împotriva Americii! Păruse ceva de neconceput, imposibil, şi totuşi, se întâmpla.

Finala Cupei Mondiale începuse!

Arturo Ribeiro, agilul star brazilian în vârstă de nouăsprezece ani a lovit mingea, a pasat-o unui coechipier, într-un joc de pase exersat luni de zile, şi a sprintat într-un dans unduitor, absolut genial. Mingea a ajuns iarăşi la el. Cu spatele la poartă, a fentat şi a trimis mingea în foarfece, spre poarta americană.

Fanii au explodat.

— *Goooool de Bra-sil,* a urlat comentatorul. *Goooooool de Arturo Ribeiro!*

Timpul scurs: treizeci şi trei de secunde.

Şase minute mai târziu, Brazilia a marcat din nou. Păruse simplu.

Cariocas dansau în tribune şi dădeau drumul la şerpi negri şi la găini jumulite din coşuri ascunse. În afara stadionului, flăcări izbucniseră pe cerul nopţii; arme de foc

se auzeau peste tot. Sirenele poliţiei urlau continuu, ca şi cum revoluţia mult aşteptată izbucnise deodată.

Ai fi putut crede că bucurie mai mare nu exista. Dar bucuria celui de-al doilea gol al Braziliei a părut modestă în comparaţie cu reacţia mulţimii când Ribeiro a marcat din nou în minutul treizeci şi trei al jocului.

Brazilia conducea cu 3-0 în prima repriză.

Jocul părea a se fi terminat deja… nu, de fapt era un adevărat dezastru.

„Auzi şi pe idiotul ăsta arogant“, îşi spuse Will, în timp ce stătea în vestiarul echipei oaspete, cu capul plecat.

— Joci de parcă ai fi drogat, i-a reproşat Wolf Obermeier.

Deja nu-i mai băga în seamă pe ceilalţi jucători şi-i vorbea încet lui Will, pe care îl trăsese de-o parte, în timp ce echipa părăsea vestiarul pentru repriza a doua.

— Ce e cu tine? *Chiar eşti drogat?*

— Tot ce se poate.

Will a zâmbit ca răspuns la seriozitatea consternată a germanului. Sincer, nici el nu ştia ce era în neregulă. Cu toate că nu-şi aducea aminte tot ce se petrecuse, se simţea proaspăt după seara precedentă; nu, era altceva la mijloc, ceva care îl reţinea de la jocul lui obişnuit. A ridicat din umeri la îngrijorarea germanului. Orice ar fi fost, „Flacăra“ trecuse prin el ca un fulger, şi el nu putuse face nimic să o păstreze. Se simţea morocănos şi cu plumb în picioare.

— Avem nevoie să joci ca un *nebun,* a continuat Obermeier. Trei goluri. Absolut imposibil de egalat. Dar pe tine te-am văzut făcând imposibilul. Nu este momentul să faci cel mai prost meci din viaţa ta – trebuie să fii eroul în povestea asta, nu ţapul ispăşitor.

L-a mângâiat uşor pe cap, aşa cum un tată ar face cu fiul său.

— Arată-mi că eşti bărbat.

„Bărbat.“ Will a păşit pe teren şocat total. „Eşti în finala Cupei Mondiale şi joci ca şi cum nu ai plecat din Fulham. Joci cu brazilienii, pentru Dumnezeu! Cei mai buni din

lume. Dacă îi învingi, vei fi celebru pentru eternitate. Obermeier are dreptate. Fii bărbat!“

A tras adânc aer în piept şi a alergat uşor spre teren. Auzea tribunele vuind, dar ştia că uralele nu erau pentru el, ci pentru echipa Braziliei, care ieşea de la boxe. S-a uitat în tribune – o mare de feţe întunecate, huiduindu-l. Ei bine, să-i ia mama dracului pe toţi! El era Săgeata Blondă! El era cel pentru care imposibilul era legea, nu excepţia.

La început, pe stadionul Maracana, geniul lui Will era spectacol şi nimic altceva. Driblinguri incredibile, schimbări bruşte de direcţie care creau breşe acolo unde nimeni nu s-ar fi gândit, viteză uluitoare în cele mai mici spaţii – dar fără finalizare, fără nici cea mai mică şansă de a marca vreun gol.

Apoi, după nouă minute din a doua repriză, Will s-a interpus între minge şi adversar, la o pasă trimisă fundaşului brazilian Ramon Palero.

Mingea albă a căzut ca o ghiulea din umărul lui Will. Aproape în aceeaşi mişcare, piciorul drept s-a dus pe spate şi a putut simţi un muşchi în coapsă rupându-se, iar durerea propagându-se ca fulgerul în încheietura genunchiului.

N-avea a face. Will a trimis ghiuleaua spre colţul din stânga al porţii braziliene. Portarul nici n-a apucat să ridice mâinile, darămite să mai şi oprească balonul care trecuse ca racheta pe lângă el.

— *Gooool de America!* a auzit Will în difuzoare şi a înţeles că era adevărat. *Gooool de Will Shepherd!*

„Flacăra“ îi explodase în creier. Adrenalina îi curgea prin tot corpul, iar durerea din coapsă şi genunchi dispăruse. Se simţea atotputernic, exact cum se simţise cu o seară înainte, când Victoria îl provocase. Atotputernic!

Vârful de atac!

Marcatorul!

Tot terenul era lumea lui! Era singur!

Mai erau numai trei minute până la fluierul de final, iar Will a țâșnit din nou. A urmărit furios mingea pe aripa

stângă, aproape de linia de demarcaţie, a mimat o pasă înspre ceilalţi de pe teren, dar a reţinut-o pentru sine, scăpând astfel de un apărător care nu putea decât să se uite la el fără să-şi creadă ochilor. Picioarele i s-au oprit deodată, după aceea a țâșnit iar înainte, iar s-a oprit şi pe urmă a accelerat puternic spre punctul final.

Apoi a şutat, iar mingea s-a dus glonţ în poartă, ca o undă albă, aproape rupând poarta brazilienilor.

— Gooool de America!… Gooool de Will Shepherd!

Timpul rămas până la fluierul final: două minute şi patruzeci şi şase de secunde.

Timp berechet.

CAPITOLUL 37

Masa aceea pestriţă de oameni a devenit deodată inertă şi tăcută, cu atenţia împărţită între cronometrul stadionului şi acţiunea înteţită de pe teren. Nu mai erau nici trei minute până la fluierul de final şi situaţia era pe muchie de cuţit.

Niciun jucător, de unul singur, nu putea învinge o echipă atât de puternică. Nici măcar Will Shepherd nu putea realiza aşa o performanţă.

Oricine se uita credea acelaşi lucru; însă nimeni nu putea fi sută la sută sigur. Will era un marcator nemaipomenit, poate cel mai bun marcator al tuturor timpurilor. Era un adevărat magician pe teren, sau poate că semnase un pact cu diavolul.

Will a interceptat o pasă pe aripa dreaptă a apărării braziliene şi, ca un şoim, a acoperit terenul la o viteză incredibilă. Totul era o chestiune de concentrare acum; erau mişcări repetate de o mie – nu, de un milion de ori. A fentat stânga, apoi dreapta la nouăzeci de grade, trecând de un apărător neputincios. Tot ce vedea înaintea lui era portarul brazilian, o pată de culoare inamică.

„Dumnezeu să fi fost şi tot nu m-ar putea opri“, se

gândea Will, văzând teroare în ochii portarului. A mutat mingea de pe piciorul drept pe cel stâng.

A trecut de un apărător, faultându-l cu cotul. A valsat uşor spre dreapta.

Cele nouăzeci de minute s-au scurs. Mai erau cele câteva secunde de prelungiri. Timp suficient pentru a deveni nemuritor, pentru a se alătura marilor legende ale fotbalului ca Pele şi Cruyff.

„Relaxează-te. Amână momentul. Lasă-l să-ţi curgă prin vene ca heroina."

Portarul brazilian s-a mişcat înspre stânga anticipând lovitura lui Will, lăsând colţul drept al porţii liber.

Lumina zilei se scursese.

Arbitrul ducea fluierul la gură. În câteva secunde jocul avea să ia sfârşit.

Avea să execute lovitura pentru care era faimos, un şut în boltă, cu un picior stâng care secera de la stânga la dreapta şi pe care Will îl măsura cu mare atenţie şi îl vizualiza cu ochii minţii. „O gură deschisă la fel de larg ca porţile iadului!"

Era conştient de atât de multe lucruri: liniştea bruscă şi îngheţată a tribunelor, sunetul propriei respiraţii, prezenţa mingii pe gazon, privirea terorizată a portarului brazilian, efortul inutil al fundaşilor de a-l ajunge.

Umbra tatălui a răsărit în spatele lui. Ochii lui. Ochii lui morţi, deschişi, plutind la suprafaţa piscinei aceleia.

Şi cu forţa unei tornade, furiile au început să-l atace, demonii să pună stăpânire pe instincte, picioare, spirit. Nu! Nu avea de gând să-i lase să facă ce vor cu el!

Will a scos un urlet şi, cu un fior care îi străbătuse tot corpul, şi-a tras piciorul în spate şi a lovit în minge. A lovit-o cu graţie, aproape perfect.

A vrut să le râdă în nas tuturor celor care se îndoiseră vreodată de el – voia să urle la fiecare dintre cei adunaţi în tribune şi care acum se uitau de sus la el.

Mulţimea parcă înnebunise. De-a binelea. Necunoscuţi se îmbrăţişau şi se sărutau şi începuseră un dans sălbatic,

un dans la care participau, într-o frenezie, o sută de mii de oameni. De peste tot, de afară şi dinăuntru, urlau trâmbiţe şi claxoane, iar o mie de panglici zburau din tribune înspre stadion.

De cum a şutat, Will a şi căzut, toată forţa vitală scurgându-i-se din corp ca prin minune, şi, cum zăcea pe gazon, căuta cu disperare să audă sunetul care nu se mai făcea auzit: „Goool de America… Gooool de Will Shepherd“.

Vedea jucătorii ieşind de pe teren, temându-se de mulţimea înnebunită de spectatori care venea alergând spre ei. Neînţelegând, a încercat să se ridice. Frica începuse să-şi facă simţită prezenţa. Picioarele nu-l ascultau.

„Dar este egal, gândea Will. Mai este încă timp să se aleagă câştigătoarea. În afara jucătorilor, nu ar trebui să mai fie altcineva pe teren. Daţi-i afară pe cretinii ăştia. Daţi-i afară de pe teren!“

Wolf Obermeier a venit la el şi a încercat să-l pună pe picioare.

— Păcat, i-a spus antrenorul. Cum ar zice americanii? Asta-i viaţa.

— Dar scorul e egal, a spus Will, însă privirea de pe faţa lui Obermeier spunea o cu totul altă poveste, şi în secunda aceea toate furiile au ieşit la suprafaţă, cu mai multă putere şi mai mult zgomot decât miile de microbişti care coborau în valuri de furie spre el. Tatăl lui era în mulţimea aceea, ducând-o pe mama lui. Acum ea era cea moartă. Sângele i se revărsa din gura deschisă. Tatăl lui i-o oferea, ca pe un trofeu.

Bântuirea.

Iar Will Shepherd a început să urle. A înţeles şi el într-un târziu.

Brazilia a câştigat Cupa Mondială.

Săgeata Blondă a ratat lovitura vieţii lui.

A ratat.

„E doar vina ta. E vina ta, ca întotdeauna.“

CAPITOLUL 38

În seara aceea în Rio era noapte de carnaval şi nicăieri în lume nu ai fi putut avea parte de distracţii mai decadente, mai sălbatice decât acolo. Conga se dansa peste tot, pe fiecare stradă. Will închiriase o Corvette roşie pe care o conducea ca un nebun prin oraş. „Fotbalistul ratat, se gândea. Un nimeni în fotbal. Vârcolacul din Rio.“

— Te cheamă Angelita, corect? a întrebat-o pe femeia atârnată dizgraţios de el, în timp ce apăsa pe pedala de acceleraţie.

Era brunetă şi înaltă; foarte slabă şi izbitor de frumoasă. Voia şi ea să simtă „săgeata blondă“, i-a spus. Voia săgeata *înfiptă adânc în ea.*

— Da, eu sunt Angelita. Mă tot întrebi, ca şi cum numele meu are să se schimbe în curând. Deşi, la cum conduci, o să ne numească numaidecât, pe amândoi, „morţi la sosire“.

— Foarte nostim. Chiar este foarte nostim ce spui, i-a răspuns Will, schimbând în viteza a patra pe un bulevard larg care mergea de-a lungul Copacabanei. O femeie nostimă şi foarte frumoasă poate să fie şi foarte periculoasă, nu?

Ea şi-a scuturat părul negru pe spate şi a început să râdă.

— Te temi că îţi voi fura inima, nu-i aşa?

— Chiar deloc, Angelita. Mă tem că *nu* mi-o vei fura. Mă tem că nimeni nu mi-o va fura vreodată. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nici măcar un singur cuvânt, scumpule.

— Perfect!

A dus-o sus, în apartamentul lui de hotel. Camera era bine luminată de sclipirile oraşului în amurg, aşa că nu s-a mai deranjat să aprindă lampa. Ritmul tobelor de pe străzi se auzea atât de puternic, încât ai fi zis că veneau de undeva din cameră.

— Vreau chiar acum, în momentul ăsta, Will Shepherd, *numero nueve.* Nu vreau să aştept nicio secundă în plus, a ţipat la el în timp ce se îmbrăţişau.

Asta se întâmpla cu câteva ore în urmă. Îi implântase „săgeata“ din plin, aşa cum ceruse. Gemuse, apoi încercase să ţipe. Apoi încercase să-şi scoată „săgeata“ implântată în inimă.

— Ce mi-ai făcut? Oh, Doamne, ce mi-ai făcut?

— Am vrut să-ţi fur inima, i-a şoptit Will. Am reuşit?

Tot uita cum o cheamă. „Cum dracu’ o chema? A, da, era Angelita.“

Acum Angelita zăcea în cada de baie din camera lui de hotel. S-a uitat de sus la ea şi şi-a dat seama că de data asta mersese prea departe, chiar şi pentru el.

Mersese prea departe – trecuse de marginea prăpastiei.

„Dacă m-ar vedea fanii mei acum, se gândea. Acesta este adevăratul Will Shepherd. Sunt un ratat bun de nimic, asta sunt. Sub învelişul frumos bate inima întunericului. Conrad, nu?“ Will reuşise să termine cartea aceea în liceu. O înţelesese perfect, de la primele rânduri, până la ultimele.

Nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat, nimeni nu l-a înţeles – cu excepţia Angelitei, probabil. Ea îl cunoştea acum, nu-i aşa?

Ochii căprui ai femeii sclipeau, holbându-se la el – uitându-se prin el, de fapt. Cel care o salvase de pe străzile periculoase din Rio. Îşi dorise atât de mult să şi-o tragă cu o mare vedetă. Ei bine, o primise cu vârf şi îndesat.

Ţinea în mână un pahar plin cu un lichid roşu. A închinat în cinstea Angelitei. Şi asta cu propriul ei sânge.

— Îmi pare rău, i-a şoptit. Ba nu-mi pare, dar aş vrea să-mi pară.

A băut din pahar şi a înţeles că era pierdut. Comisese o crimă. Avea să urmeze un proces – va fi găsit vinovat. Broboane de transpiraţie i s-au adunat pe frunte.

Săgeata Blondă – Cuţitul de argint – Vampirul – ce mai conta?

Va sta în închisoare pentru tot restul vieţii lui.

CAPITOLUL 39

Ştiam totul despre „căderea din cer“, dar dragostea era ceva despre care abia acum îmi dădeam seama că nu ştiusem mai nimic până în acea clipă. Se înfiripa totuşi, încet-încet, frumos, între mine şi Patrick. Zi după zi, sentimentele noastre deveneau tot mai profunde. Era altceva, nu era doar atracţie, deşi nici atracţia nu ne ocolise.

Oh, de-aş putea să număr felurile în care învăţasem să-l iubesc pe Patrick.

Felul în care îmi arăta, aproape în fiecare zi, că eram deosebită şi meritam să fiu iubită. Pentru prima dată în viaţa mea, începeam să cred că aşa era.

Felul în care Patrick se chinuia să înveţe tot ce era de învăţat despre ce scriam sau cântam şi cum reuşise să mă înţeleagă şi să mă aprecieze mai bine decât majoritatea cronicarilor muzicali de la *Rolling Stone* şi *Spin.*

Felul în care el şi Jennie puteau vorbi despre absolut orice; şi mai ales felul în care toţi trei reuşeam acelaşi lucru.

Mai era felul în care mă uimea şi mă încânta cu poveştile lui, cu inteligenţa lui, cu intuiţia lui.

De fapt, în prima jumătate de an a relaţiei noastre, singura problemă a fost fiul lui Patrick. Peter era un ticălos notoriu – opusul tatălui său. În perioada aceea, Peter încercase să preia afacerea lui Patrick şi eşuase lamentabil. Patrick deplângea faptul că dăduse greş cu Peter, situaţie pe care o descria drept „pierderea unicului fiu“.

Era atât de greu, de dificil pentru mine. Eram absolut terifiată. Am oftat, m-am pregătit atât cât se putea cineva pregăti pentru o astfel de veste şi i-am spus:

— Vom avea un copil, Patrick.

Stăteam în livingul din Bedford. Mai era puţin şi începea să se vadă. Să se vadă şi abia apoi să spun, aşa aş fi vrut. Fuseserăm discreţi şi folosiserăm mijloace contraceptive, dar, cu toate astea, tot am rămas însărcinată.

Deşi eram ceea ce se numea o „artistă“, o „muziciană“, eram totuşi o tradiţionalistă până în măduva oaselor şi sarcina m-a luat complet prin surprindere şi m-a zguduit profund. I-am mărturisit numaidecât lui Jennie. Mi-a spus:

— Îl iubeşti pe Patrick şi el te iubeşte pe tine. Iar eu vă iubesc pe amândoi. Mă bucur că eşti gravidă.

M-a ajutat grozav să o aud spunând asta.

Când i-am spus, chipul lui Patrick a exprimat o gamă variată de emoţii: uimire, şoc, consternare, grijă, îndoială – şi apoi – bucurie. Bucurie absolută, neştirbită de nimic. Şi zâmbetul acela pe care îl iubeam atât de mult.

— Când trebuie să naşti? Oh, Doamne, spune-mi totul, Maggie.

— Peste cinci luni şi douăsprezece zile. Doctorul Gamache nu a specificat ora.

Zâmbea foarte degajat acum. Îmi ţinea ambele mâini în ale lui.

— Fată sau băiat?

— Amniocenteza arată că e băiat. Allie? Îţi place numele?

— E un nume minunat. A scuturat din cap nevenindu-i să creadă. Sunt fericit, Maggie. Nu cred că aş putea fi mai fericit de atât. Ţi-am spus de curând cât de mult te iubesc? m-a întrebat cu un rânjet.

— Da, i-am şoptit, dar nu mă deranjează să mai aud o dată.

*

Şi în noaptea aceea, cu o intensitate pe care o crezusem dispărută de mult, mi-am adus aminte. Mi-am adus aminte de el.

Phillip s-a întors ca să încerce să strice totul.

Era beat, aşa cum fusese deseori. Abia se putea ţine pe picioare. A trântit uşa de perete, urlându-mi numele, iar eu m-am ascuns în bucătărie, fără să-i răspund, chiar şi atunci când era la numai câţiva paşi de mine.

Era atât de diferit când îl cunoscusem în Newburgh. Era ofiţer şi gentleman, şi un erudit pe deasupra. M-a dat pe

spate, la cei nouăsprezece ani ai mei. Aveam atâta nevoie de afecţiune, fusesem atât de singură. De unde era să ştiu eu că slujba de profesor îl transformase într-un frustrat; că se înrolase ca să lupte, dar, în schimb, i se ordonase să predea la academie. Trebuia să se supună ordinelor primite şi hotărâse că eu aveam să le urmez pe ale lui.

„Când te chem, tu spui «Da, Phillip»“, a rostit el sentinţa cu rânjetul lui superior.

„Ba nu, Phillip, nu când te comporţi aşa. Nu, Phillip. Nu îmi faci mie aşa ceva. Niciodată.“

Dosul palmei lui m-a lovit peste gură.

„Când te chem, tu spui «Da, Phillip» “, a repetat.

Nu am mai spus nimic. Ochelarii lui cu rame metalice îi stăteau strâmb pe nas. Arăta ca snobul afectat de care se ferea atât.

„Maggie“, m-a strigat încet, ameninţător.

Nu am răspuns. Mâna i s-a ridicat din nou, de data asta, sub forma unui pumn. Nu avea o construcţie fizică puternică, dar era mai greu decât mine cu treizeci de kilograme.

„Ba bine că nu, Phillip, lua-te-ar dracu’!“ i-am răspuns. Nu înjuram aşa de obicei, dar atunci am înjurat.

„Ce? Cum ai spus, femeie? Ce naiba am auzit de la tine?“

„Ai auzit bine.“

A rămas împietrit. Apoi, cu o privire parşivă, a rânjit.

„Foarte bine, mi-a zis, ce-ar fi să ne ia dracu’ pe amândoi?“ S-a aruncat asupra mea, clătinându-se de beat ce era. Am fugit pe scări, spre mansardă şi i-am trântit uşa în faţă.

Phillip ţinea arme acolo. Erau arme de foc peste tot în casa bunului soldat. Am luat una şi am armat-o. Am ţintit uşa mansardei, aşteptând să-i văd mutra sălbatică, înfuriată la culme.

„Mai fa un pas spre uşa aceea şi trag, jur că trag, Phillip.“ M-am surprins pe mine de cât de calmă era vocea mea, deşi numai calmă nu eram.

S-a holbat la mine, a încercat să mă domine cu privirea,

dar nu s-a mişcat din loc. Apoi a început să hohotească – un râs monstruos.

„Oh, scumpa mea, mi-a spus, când în sfârşit s-a putut controla. Scumpa mea, draga mea. Ai câştigat runda asta. Dar vei trăi suficient încât să regreţi ce ai făcut.“

După toţi anii ăştia, încă mai regret.

CAPITOLUL 40

Într-o dimineaţă senină, Patrick, într-o stare de neobişnuită agitaţie, a trebuit să mă ducă în grabă la Spitalul Northern Westchester din Mount Kisco, New York. Era atât de distras, atât de nelalocul lui, încât mi se părea fermecător şi comic. Jennie a venit cu noi, fiind singura dintre toţi trei care era stăpână pe sine.

În timp ce maşina lui Patrick hurducăia pe drumurile împădurite spre spital, eu nu-mi puteam înăbuşi gândurile negre care îmi răvăşeau mintea. „Gândeşte-te la copil“, îmi tot spuneam, însă, în locul lui, în minte îmi apăreau articolele din ziare şi reviste, articolele care mă chinuiseră de când sarcina mea devenise publică:

„CEL MAI FRUMOS CÂNTEC DE DRAGOSTE AL LUI MAGGIE BRADFORD: Nu mai e chiar un secret cum a pus Maggie mâna pe Patrick“.

Cum se putea ca o relaţie frumoasă ca a noastră să ajungă să fie descrisă drept ruşinoasă? Cine scria astfel de articole? Cine voia să le citească? Lui Patrick i-am spus că nu mă interesa ce se spunea despre noi, dar jurnaliştii puteau fi teribil de cruzi. Mă simţeam rănită, umilită.

Desigur – la vremea aceea – încă nu aflasem cât de cruzi puteau de fapt să fie.

— Patrick, ştiu că te grăbeşti… dar nu ai putea să mergi puţin mai repede, dacă se poate. Te rog?

Doctorul Lewis Gamache ne aştepta la spital.

— Bună, mămico.

Se uita atent la noi de după ochelarii lui cu rame

argintii. Îl descoperisem pe doctor cu câteva luni în urmă, în satul Chappaqua. Era medic de medicină generală, specializat pe obstetrică, şi aveam mai multă încredere în el decât în oricare dintre faimoşii medici din New York, care îşi oferiseră serviciile.

— Bună, Lewis. Mă simt ca dracu'.

Am încercat să schiţez un zâmbet, dar simţeam că eram gata să leşin.

— Nu e rău. Înseamnă că nu mai e mult.

M-a condus până la un scaun cu rotile, apoi m-a dus înăuntru.

Într-adevăr, nu mai era mult! La ora 23.00, în noaptea cu pricina, două asistente, în halate albe, m-au dus de urgenţă în sala de naşteri. Trupul îmi era scăldat în transpiraţie. Părul îmi era neîngrijit şi arăta aproape castaniu. Mă simţeam jegoasă şi îmi era frig. Durerile erau de nesuportat, de două ori mai mari decât cele pe care îmi aminteam că mă încercaseră când o născusem pe Jennie.

Doctorul Gamache aştepta în sala de naşteri. Era ca de obicei extrem de atent şi entuziast.

— Bună, Maggie. Ce ţi-a luat atât?

— Oooohh. Am închis ochii, în timp ce o contracţie m-a lovit în plin. Mă distrez prea tare în travaliu…

— Păi, hai să cântăm atunci, a zis.

Am priceput gluma, dar nu am râs.

La 11.19 dimineaţa, doctorul Gamache mi-a spus: „Ai un băieţel, Maggie", şi a pus copilul lângă mine, ca să pot să mă uit la el. Părea că ar căsca. „Plictisit deja de planeta Pământ?" Însă era o frumuseţe de copil.

Îşi primise deja clasica palmă peste fund, în loc de gâdilatul tălpilor. Îi puteam auzi scâncetul slab, abia perceptibil.

— Nu cred că a moştenit plămânii tăi, a râs doctorul Gamache. Soră, te rog, pune copilul în patul lui.

— Numele lui este Allen, i-am spus înainte să cad în nesimţire.

CAPITOLUL 41

Patrick aproape că a dărâmat uşa de la salonul meu. Toată faţa îi era un zâmbet. S-a grăbit să ajungă la patul meu şi să mă sărute. Era Paul Newman şi Spencer Tracy – amândoi la un loc. Era minunat: grijuliu, plin de înţelegere, blând, bun. Patrick voia să mă ia de nevastă – mă ceruse deja, dar ceva legat de cuvântul „căsătorie“ şi de experienţa mea cu Phillip mă făcuseră să-l rog să mă mai aştepte. Patrick îmi zisese că înţelege. Speram că înţelegea. Mai speram ceva, că mă va mai cere o dată – cât mai degrabă.

Ceva începuse să-i foşnească în buzunarul de la haină în timp ce mă îmbrăţişa. Curioasă cum eram, i-am băgat mâna în buzunar.

— De data asta ai mers prea departe, amice, am zis zâmbind şi dându-mi ochii peste cap. Trabucuri? Mai siropos de atât poţi să fii?

— Sunt un siropos, a dat din umeri Patrick. Trabucurile sunt pentru prietenii mei. Pentru tatăl neînsurat am luat whisky irlandez.

— Ai apucat să-l vezi pe Allie?

— Îţi dai seama. Ai văzut ce testicule are? Mai mari decât tălpile picioarelor. Sunt extrem de impresionat.

Am râs.

— Era evident că asta te va interesa pe tine.

— Mă gândeam că şi pe mama lui ar interesa-o aşa ceva.

— Să ştie că fiul ei e bine dotat pentru lumea asta?

— Foarte exact şi foarte frumos spus.

Patrick m-a îmbrăţişat cu blândeţe, ţinându-mă îndelung la pieptul lui. Îi simţeam inima bătând. Iubeam sentimentul acela, pe zi ce trecea, din ce în ce mai mult.

Mă gândeam că nici nu îmi puteam dori un tată mai bun. Apoi am spus asta tare, ca să audă şi Patrick. Niciodată nu am fost mai fericită. Mă voi mărita cu Patrick în curând, ştiam asta. Eram deja o familie, şi încă mai fericită decât multe altele pe care le ştiam.

În seara aceea i-am cântat lui Allie pentru prima dată.

CAPITOLUL 42

„Dragii mei cititori, iată, aşa s-a întâmplat. A treia crimă despre care aţi auzit atâtea zvonuri cumplite la TV sau în presă. Aceasta este confesiunea mea aşa cum nu a mai fost publicată nicăieri până acum.“

Patrick îşi iubea munca, marile hoteluri pe care le construia; eram sigură că ne iubea pe mine, pe Jennie şi pe Allie; iubea şi marea şi navigaţia. Singurul necaz din viaţa lui erau certurile constante cu fiul lui, Peter, cu privire la controlul asupra companiei, în special asupra hotelului Cornelia. Pe lângă toate, Peter a dat cât se poate de clar de înţeles că mă dispreţuia. Am decis cu Patrick că va trebui să suportăm atacurile lui Peter, aşa cum erau ele.

Nu am să uit niciodată acea zi de început de mai. Era prima ieşire în larg din primăvara aceea; puţin timp împreună, numai pentru noi doi.

În dimineaţa aceea ne-am îmbrăcat foarte devreme, degustând împreună, pe la cinci, nişte ciocolată caldă. Minunata doamnă Leigh, care locuia cu noi şi ne ajuta la treburile casei, şi-a făcut apariţia şi ne-a urat o zi splendidă pe mare.

— Să nu vă faceţi griji pentru nimic, doamnă Bradford.

Atâta vreme cât era cu noi, nici nu îmi făceam vreun fel de griji. Crescuse doi copii ai ei, absolut minunaţi, şi era deja parte din familia noastră.

Patrick a condus până la portul Washington, din Long Island. Aveam în faţa noastră un weekend întreg, numai pentru noi doi. Ce desfătare nemaipomenită!

Pe la 6.30, păşeam ţanţoşi pe aleea însorită a mândrului club de iahting Victorian Manhasset Bay. Aerul era răcoros, însă dimineaţa promitea o zi plăcută şi relaxantă. L-am oprit pe Patrick la jumătatea drumului, l-am îmbrăţişat şi l-am sărutat. Nu puteam să mă abţin.

— Te iubesc, i-am şoptit. Oricât de simplu şi necomplicat

ar suna.

— Foarte greu de găsit asemenea sentiment, mi-a zâmbit, dar spectaculos odată ce ai dat peste el. Şi eu te iubesc, Maggie.

Un moment sau două mai târziu, am ajuns pe iahtul *Rebellion.* Aveam să navigăm spre est, mi-a adus Patrick la cunoştinţă, „spre soare, departe de pământ“.

— Furtuna de săptămâna trecută a nenorocit bărcile astea, şi nici pe a noastră nu a scutit-o, mi-a spus Patrick, în timp ce făcea o scurtă inspecţie a vasului. Aici mai este nişte apă. Bateria e probabil moartă. Antena de comunicaţie cu ţărmul e ruptă. La dracu'. Adu-mi aminte să nu construiesc niciodată un hotel pe un vapor. Am relua toată povestea cu *Titanicul.*

Barca a ieşit din port pe la şapte şi un sfert. Porniserăm în călătoria noastră. Cu toate că îmi plăcea să petrec fiecare clipă pe care o aveam la dispoziţie cu Allie, cu toate că îmi lipsea deja, aveam nevoie de o pauză în dimineaţa aceea. Îmi fusese dor şi de Patrick.

Era o dimineaţă cu cer senin, genul de zi care mă făcea să mă simt bine în mod automat. Îl vedem pe Patrick relaxat la cârmă. La orizont, o ambarcaţiune cu vele de vreo cincisprezece metri se deplasa încet, probabil spre Caraibe.

Până-n prânz, barca noastră luneca prin valuri line, la mile depărtare de nebunia New Yorkului. Hotelul, Peter O'Malley, până şi Jennie şi Allie erau daţi uitării. Eram singuri, în intimitatea mării. Mă întrebam dacă nu cumva asta avea să fie ziua în care Patrick mă va cere, din nou, în căsătorie.

Nori tuciurii şi înecăcioşi au apărut din senin dinspre nord-vest: o furtună care se îndrepta cu repeziciune spre noi. Temperatura a scăzut brusc cu câteva grade, în cinci minute.

— Fir-ar! am început. Să mai pui la cale ceva! Bum, s-a dus naibii totul! Nu pot să suport chestia asta.

Patrick s-a uitat la nori cu îngrijorare.

— Sun la Paza de Coastă să aflu care va fi starea vremii. Poate putem să scăpăm, dacă stăm pe loc.

A mers spre cabină, apoi s-a oprit înainte să ajungă.

— La dracu', nu pot să sun. Antena de recepţie este stricată. Asta înseamnă că ne întoarcem. Apucă tu cârma, Maggie. Tine-o bine.

— Da, să trăiţi.

Mă luptam să menţin cârma, în timp ce Patrick se chinuia să strunească vela mare. Timona încă cerea foarte multă forţă pentru a fi controlată. Patrick s-a hotărât să treacă la o velă mai mică, dinspre cabină. Intenţiona să tragă vela în jos şi să întoarcă barca înspre Manhasset.

Atunci furtuna a lovit din plin! O ceaţă cumplită a îmbrăţişat barca noastră cu pânze, cocoţată în vârful valurilor şi, pe deasupra, turna cu găleata, iar noi eram uzi până la piele. Vântul bătea cu putere, umplând puntea de apă de mare. Furia şi forţa naturii se făceau pretutindeni simţite.

Mâna mi-a alunecat pe cârmă şi a trebuit să depun un efort uriaş pentru a ne menţine pe curs. Simţeam adrenalina în toate, dar dincolo de asta, ca un şarpe care se ascunde la sân, gata să muşte, frica s-a strecurat şi a început să fermenteze. Distracţia se terminase.

Patrick a început să înjure. Alerga, alunecând şi abia ţinându-se pe picioare, spre pânza care s-a desprins şi a început să fluture înnebunită, ca un cearşaf de pat, pus la uscat.

Când a ajuns la pânză, a început să şovăie şi să-şi tragă după el piciorul stâng. Cel puţin asta era impresia pe care mi-o lăsase, ca îşi trăgea piciorul.

S-a oprit, ca şi cum ar fi uitat ceva, apoi a căzut în genunchi, ca lovit în moalele capului.

— Patrick! l-am strigat.

A încercat să se ridice. L-am văzut ducându-şi mâna la inimă. Apoi s-a prăbuşit.

— Patrick!

Alunecând pe puntea udă, m-am grăbit să ajung la el. Faţa îi era la fel de albă precum pânza velei desprinse, iar

respiraţia îi era neregulată. Zăcea pe o parte, crispându-se de durere, gemând în timp ce încercam să-l întorc pe spate. Dintr-odată nu am mai putut respira. Am simţit un nod în stomac.

Am găsit nişte pături de lână şi o bucată de scândură verzuie. L-am învelit pe Patrick cât de bine am putut. I-am luat mâna în mâna mea. Nu reuşeam să mă concentrez la nimic.

— Ai dispărut, mi-a şoptit. Te rog să nu mai pleci nicăieri. Lasă-mă să mă uit la tine, Maggie.

Am încercat să-l liniştesc în timp ce valurile se spărgeau peste trupurile noastre, udându-ne constant.

— Nu plec nicăieri. Nici tu să nu pleci nicăieri. Totul va fi bine. Te vei face bine.

Credeam ce spuneam, cel puţin o parte din mine credea, dar germenele de frică pe care îl cultivam, ca pe un şarpe la sân, începuse să crească şi a trebuit să îmi feresc faţa, ca să nu mă vadă. Apoi l-am privit din nou.

Faţa lui Patrick s-a făcut pământie. Broboane de transpiraţie îi apăruseră pe frunte şi pe buza superioară, cu toate că vântul care bătea era îngheţat. „Te rog, Doamne, nu. O, Doamne, nu, mă tot gândeam. Îl iubesc atât de mult. Te rog, nu-mi face una ca asta.“

— În cazul în care nu sunt prin preajmă, mi-a spus, vreau să fii fericită. Şi vreau ca şi fiul nostru, Allie, să fie fericit, ceea ce ştiu că va fi. Şi ai grijă ca Jennie să nu se mărite cu vreun irlandez. Promiţi? mi-a şoptit cu vocea aceea pe care o iubeam atât de mult.

— Promit, am murmurat într-un final, chinuindu-mă să nu plâng.

— Te iubesc, scumpo, mi-a spus. Te iubesc, Maggie. Eşti cea mai bună.

Avea în ochi acea privire lungă, familiară, însă dintr-odată expresia i s-a schimbat. Se uita dincolo de mine.

Din pieptul lui s-a auzit un zgomot bizar, ca din adâncuri. Mi-a dat drumul la mână. Mi-a dat drumul, pur şi simplu. Cum mă uitam la ochii lui goi, am început să ţip.

„O, Doamne, te rog, nu-l lăsa să moară!“

Îl ţineam strâns şi plângeam. Mi-am pus capul pe pieptul lui, ţeapăn şi liniştit.

„Te rog, te rog, nu-mi face una ca asta. Oricine vei fi fiind acolo sus, te rog, ai milă!“

Patrick nu mă mai auzea. El se dusese. La fel de repede cum izbucnise furtuna în jurul nostru.

CAPITOLUL 43

Cred că l-am ţinut aşa preţ de o oră, fără să-mi pese ce se întâmpla cu mine sau cu barca în care ne aflam amândoi.

Furtuna s-a îndreptat înspre est, oceanul s-a liniştit, dar eu abia dacă băgăm de seamă. Un soare chinuit arunca străfulgerări de lumină chihlimbarie pe valurile verzi-cenuşii ce se spărgeau de barcă.

Şedeam lângă el, pe puntea goală şi liniştită. Mă gândeam la momentele pe care le petrecuserăm împreună, şi de fiecare dată mă apuca plânsul.

„Nu pleca. Lasă-mă să mă uit la tine.“

„Nu pleca, Patrick. Nu mă lăsa… o, Padriac, of Patrizio“, am început să gem.

Marinarii de la Paza de Coastă m-au găsit în amurg, plutind în derivă pe linia orizontului roşiatic. Încă îl ţineam pe Patrick, legănându-i trupul.

Iată povestea… aşa l-am ucis eu pe Patrick. Aceasta mi-e spovedania.

CARTEA A TREIA

WILL

CAPITOLUL 44

Când Will a auzit bătăi insistente în uşa apartamentului lui de la Rio Hilton, l-au trecut fiori pe şira spinării. S-a ridicat clătinându-se de pe pat şi s-a ascuns în baie.

Abia putea să-şi controleze picioarele pentru cei câţiva paşi pe care-i avea de făcut. „Plecaţi, oricine aţi fi. Plecaţi dracului de aici!“

A auzit uşa de la intrare deschizându-se şi sunet de voci. Menajera şi încă cineva.

„Isuse Hristoase, nu se poate să vină aici – indiferent cine ar fi. Nu acum!“

— Mulţumesc că m-aţi lăsat să intru, a spus vocea străină. Mă descurc singur de acum.

„Palmer! Cine dracu’ l-a invitat să vină? Nu am nevoie de nimeni aici – nici măcar de fratele meu Palmer! Sunt terminat şi nu cred că pot să-mi mai revin vreodată!“

Privirea lui Palmer Shepherd încerca să surprindă detaliile jocului de puzzle care se desfăşura în faţa lui: uşa închisă de la baie; oglinda care zăcea pe noptieră şi pe care se afla o lamă de ras, o bancnotă de o sută de dolari făcută sul, resturile a Dumnezeu ştie câtă cocaină. O sticlă goală de tequila pe jos. Un pahar pe jumătate plin cu un lichid roşu, pe cealaltă noptieră. Porto? Cinzano?

„Dar unde e Will? Pe unde dracu’ umblă?“

— Iată-mă, frăţioare!

Cu un urlet ca de vârcolac, Will, gol puşcă, s-a năpustit asupra lui, punându-l la pământ, ţintuindu-i braţele. Apoi Will şedea pe stomacul lui, la fel cum făcea când erau copii.

— Eu am câştigat. Tu ai pierdut!

Numai că, de data asta, ochii lui Will erau înspăimântător de sălbatici, iar trupul – Doamne Dumnezeule, trupul lui! — era plin de sânge.

Palmer se holba la fratele lui cu groază şi nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Doamne, Will, ce dracu' s-a întâmplat cu tine?

Will a început să râdă isteric.

— M-am tăiat când m-am ras.

Will a sărit de pe el, şi acum părea că dansa de-a lungul şi de-a latul camerei. A ridicat paharul pe jumătate plin şi i l-a oferit fratelui său.

— Am tăiat-o şi pe ea, în timp ce mă bărbieream. De fapt, sângele merge bine cu tequila. Vrei să guşti?

— Pe *cine* ai tăiat în timp ce te bărbiereai? Ce dracu' s-a întâmplat aici? Ce ai luat?

— Pe Angelita. Îi ţin corpul în baie. Nu e decât o curvă.

A mai ridicat o dată paharul cu lichid roşu întunecat.

— Mă tem că l-am băut eu aproape pe tot. Micul dejun al *campionilor.*

— Nu se poate, a murmurat Palmer. S-a ridicat şi picioarele au început să-i tremure de la genunchi. Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva.

— Că am făcut *ce? Ce* să nu se poată?

— Nu se poate să o fi ucis.

— Ei bine, nu ştiu. Ochii lui Will erau cât cepele. Ochii unui nebun. Să vedem. Hai să aruncăm o privire, ce zici?

Will a deschis uşa de la baie şi şi-a împărtăşit secretul cu fratele mai mic.

— Care e verdictul, frăţioare? Am făcut-o sau nu am făcut-o? Ai de gând să mă ajuţi de data asta?

CAPITOLUL 45

Pentru prima dată poveştile scandaloase din revistele mondene erau cât se poate de adevărate şi corect relatate, şi, poate, chiar puţin prea discrete. Will ştia asta, la fel de bine ca fratele lui.

Will era periculos, chiar mai periculos decât suspectau tabloidele. Petrecuse şase săptămâni într-un spital privat

din New York, recuperându-se după aşa-zisa „cădere nervoasă“. La Rio avusese probleme cu „substanţele interzise“.

Făcuse lucruri mult mai grave decât consumul de cocaină – dar reuşise să scape basma curată. Desigur, îl costase – o mită săptămânală, substanţială, către fratele său iubit –, dar măcar era liber. Nu era în închisoare pentru restul vieţii.

Cei doi fraţi hotărâseră că Will trebuia să stea departe de Londra pentru o vreme. Ticălosul de Palmer chiar insistase asupra acestui aspect. Era parte din „înţelegerea“ lor. Nu ştia exact pentru care motiv, dar, oricum, Will se simţea atras de New York, aşa că nu conta.

A închiriat un apartament în East Side şi i-a plăcut atât de mult, încât s-a apucat să-şi caute o casă. Citise, din întâmplare, că Maggie Bradford avea o casă în Westchester. Tot acolo locuia şi Winnie Lawrence. Se hotărâse să înceapă căutările cu Westchester.

Era încă mare fan Maggie Bradford. Muzica ei era hrană pentru suflet; era convins că îl putea vindeca. Vorbise despre asta, despre ea şi cântecele ei şi mai ales despre versurile ei, cu psihoterapeutul lui de pe Fifth Avenue. Doctorul era şi el mare fan Maggie Bradford, aşa că înţelegea despre ce vorbea Will – sau cel puţin aşa l-a lăsat să creadă.

Will avea fantezii despre cum avea s-o întâlnească pe Maggie, într-o bună zi, în Westchester. Era sigur că se putea aranja cumva. Era destul de şiret să-i reuşească treaba asta, nu-i aşa?

CAPITOLUL 46

Partea aceasta a poveştii mele pare să nu prea aibă sens. Poate de asta îi fascinează pe atâţia oameni, le solicită atenţia timp de săptămâni, sau chiar luni înainte de începerea procesului de crimă. E un adevărat mister –

chiar şi pentru mine. Perioada petrecută cu Will Shepherd, noaptea neagră a sufletului meu. Cum de s-a putut întâmpla? Cum s-a întâmplat?

După moartea lui Patrick, după *infarctul* lui, m-am retras, fiind disponibilă numai pentru Jennie şi Allie, şi m-am ţinut la distanţă de presa de care ajunsesem să mă tem şi pe care o dispreţuisem când eram însărcinată. Cam la un an după moartea lui Patrick, într-o dimineaţă superbă de primăvară, când totul era minunat de verde, îmi vedeam de treabă prin grădină. Allie se juca pe lângă mine. Am fost întrerupţi de agentul de pază, angajat să ţină la distanţă musafirii nepoftiţi – ceea ce însemna cam toată lumea.

— E un anume domn Nathan Bailford aici, mi-a spus. Ştie foarte bine că nu vreţi să vedeţi pe nimeni, dar insistă că e foarte important.

Nathan era un vecin pe care nu-l cunoşteam prea bine. Ştiam că era un avocat foarte bun şi că rolul lui era să-l împiedice pe Peter O'Malley să se amestece în finalizarea proiectului Cornelia. Ce treabă ar fi putut să aibă cu mine? Ce căuta în momentul acela la mine acasă? Să fie probleme cu Peter?

— Spune-i domnului Bailford să urce, i-am zis pazniculuiu. Avem musafiri, l-am informat pe Allie. Hai să ne facem frumoşi.

Avocatul avea înspre şaizeci de ani, dar arăta de vreo patruzeci şi cinci. Mi-a întors salutul cu un surâs, însă costumul lui cenuşiu, cămaşa albă şi cravata roşu cu auriu şi părul din care nu se mişca niciun fir îmi dădeau de înţeles că venise în calitate oficială. Mi-a strâns mâna întinsă în ambele mâini.

— Ştii, am trecut pe lângă casa ta de nu ştiu câte ori, de la înmormântare. M-am gândit la tine adesea, dar nu ştiam dacă să dau buzna sau să te las în pace.

— Mă bucur că, într-un final, te-ai hotărât să vii.

Mă gândeam că orice prieten al lui Patrick e şi prietenul meu, şi am încercat să fiu primitoare.

— Deci, eşti bine? m-a întrebat.

— Ei, vine şi trece, i-am răspuns. Nopţile sunt cele mai grele. De fapt, cred că tot deceniul asta a fost un coşmar.

Nathan Bailford nu a ştiut ce să-mi răspundă. Într-un târziu s-a hotărât să zâmbească. Bună decizie. Mi-a plăcut asta la el.

— De fapt, sunt aici cu treabă, a admis în final, în timp ce cafeaua ne era servită pe verandă. E vorba de ceva – ei bine, ceva ce nu mai putea suferi amânare. Cum ştii, a trecut aproape un an de la moartea lui Patrick. A trebuit să vin *astăzi.*

În timp ce îşi sorbea cafeaua, am observat că mâinile îi tremurau. Şi-a relaxat puţin nodul de la cravată.

— Testamentul lui Patrick a fost în sfârşit programat pentru citire. A fost o nebunie incredibilă. Nu am văzut aşa ceva în viaţa mea. Şi eu, şi oamenii mei am încercat să punem totul la punct exact după instrucţiunile lui explicite şi foarte complicate, după cum îi era obiceiul. Maggie, trebuie să-ţi spun. O să fie o luptă foarte dură. Peter O'Malley nu e un om fericit în momentul de faţă. Patrick avea dreptate în privinţa fiului său – Peter poate să fie un mare ticălos dacă vrea. Şi vrea.

Nu eram pregătită pentru aşa ceva. Nu mă gândisem niciun moment la banii lui Patrick şi nici la vreuna dintre proprietăţile lui, iar neliniştea lui Nathan mă speria. Ideea de a mă lupta cu Peter era destul de neplăcută, dar gândul că presa ar putea afla despre asta mă deranja şi mai tare.

— Ce au toate astea a face cu mine? Nathan, chiar nu pot să fac faţă la aşa ceva.

Nathan Bailford s-a uitat fix în ochii mei.

— Patrick a lăsat pachetul majoritar al corporaţiei şi controlul asupra companiei ţie, lui Jennie şi lui Allen. Lui Peter i-a lăsat moştenire o sumă fixă de bani, extrem de mare, evident, dar douăzeci şi şapte la sută din afacere îţi aparţin ţie şi copiilor tăi.

Nu puteam să cred ce auzeam. Pur şi simplu nu puteam să-mi cred urechilor!

— C-cât înseamnă asta? m-am bâlbâit.

— Peste două sute de milioane în bani gheaţă, acţiuni şi bunuri imobiliare. Plus sau minus câteva milioane. Vorbim de foarte mulţi bani, Maggie.

M-a năpădit un cumplit val de furie.

— O, Nathan, de ce? Nu am nevoie de douăzeci şi şapte din niciun cent. Bani am, mai mulţi decât am eu nevoie. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Chiar nu vreau.

Am început, din senin, să râd, ceea ce l-a determinat pe Nathan Bailford să se lase pe spate în scaunul lui.

Dumnezeule, chiar că era nostim! Pe bune era. Tocmai moştenisem vreo două sute de milioane de dolari, iar eu mă simţeam de parcă m-ar fi băgat la închisoare.

CAPITOLUL 47

„O duce pe Jennie în braţe! Cum aşa?“ Nu-mi puteam crede ochilor. Dar chiar aşa era. Tam-nisam.

Will Shepherd, fotbalistul care încercase să mă agaţe la petrecerea familiei Trevelyan, în Londra, era acum la uşa mea, purtând-o pe braţe *pe fiica mea!* Era el, iară îndoială. Nu aveam cum să mă înşel. Nu aş fi putut uita vreodată părul acela blond lung, chipul lui şi alte câteva chestii.

Paznicul mă strigase de la poarta din faţă să-mi spună că Jennie se lovise şi că un bărbat din vecinătate o aducea acasă. Când am văzut cine o aducea, am rămas trăsnită.

Era pură nebunie.

Nu am întrebat cum se simţea Jennie – părea că se simţea mult prea bine, cu treningul ei cu tot, cu picioarele atârnându-i de pe braţele lui.

— Las-o jos! Te rog, las-o pe Jennie jos, am ţipat la el.

— Unde, doamnă? m-a întrebat Will Shepherd pe un ton blând, calm.

O purta pe Jennie ca şi cum ar fi dus o pernă din puf.

— Acolo. Pe canapeaua aceea din sufragerie, te rog. Pune-o, te rog, jos.

S-a uitat la mine nelinişti, ceea ce m-a făcut să ezit.

— Hei, era lovită, mi-a spus. Aproape am dat cu maşina peste ea. Norocul meu că s-a dat la o parte şi doar şi-a sucit glezna. S-a întâmplat chiar în faţa casei familiei Lawrence. Acolo stau eu. Tocmai ieşeam. Nu am văzut-o.

— Este foarte frumos din partea dumitale că ai adus-o acasă, îţi mulţumesc, am reuşit să spun. Vocea îmi era îngheţată. Acum, te rog să pleci. Mulţumesc totuşi. Din inimă.

Pe canapeaua pe care o aşezare, Jennie s-a ridicat în capul oaselor.

— Ai putea măcar să-i oferi o ceaşcă de cafea, a zis. Sau altceva?

— Sunt sigură că domnul Shepherd a făcut destule pentru noi şi ar vrea să-şi vadă de drum.

— Ştiţi cine sunt? m-a întrebat.

Acum arăta de-a dreptul încurcat. „Ticălosul.“

— Ne-am întâlnit, i-am răspuns sec.

Părea surprins.

— Pe bune? Unde? Eu nu merg în culise de obicei, deşi v-am auzit cântând. La Albert Hall. Era şi regina Angliei acolo.

— Nu la un concert. La o petrecere.

— Dacă e aşa, nu-mi amintesc şi credeţi-mă că mi-aş aminti faptul că ne-am întâlnit. Sunt sigur de asta.

S-a lăsat pe un genunchi să verifice glezna lui Jennie.

— Nu pare să fie ceva rupt, s-a pronunţat. Mi-am rupt destule oase la viaţa mea ca să-mi pot da cât de cât cu părerea. Dar nu ar strica să chemaţi şi un medic să se uite.

— Am să fac asta, de îndată ce pleci. Mulţumesc pentru sfat.

S-a ridicat încet.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Jennie. Să te faci bine repejor.

S-a îndreptat către uşă.

— La revedere, domnule Shepherd, i-a răspuns Jennie.

Dintr-odată, am început să bănuiesc că ea ar fi avut vreun rol în toată tărăşenia asta. Obişnuia să „urmărească“ starurile rock cu prietenele ei, aşa că de ce nu ar fi urmărit

şi o celebritate din lumea sportului.

— Nu vreau să mai vorbeşti vreodată cu el, i-am spus de cum s-a auzit uşa închizându-se.

S-a holbat la mine, roşie ca focul la faţă. Nu o mai văzusem niciodată aşa de furioasă.

— Cum ai putut să te comporţi aşa? Mamă! a ţipat. Pentru Dumnezeu!

Cu un ţipăt scurt, a sărit de pe canapea şi s-a prăbuşit. Chiar se lovise. Poate că Will Shepherd făcuse ce trebuia când o adusese acasă. Poate că, de data asta, mă înşelasem în privinţa lui.

CAPITOLUL 48

Casa mea se afla lângă Lake Club, unul dintre cele mai bune cluburi particulare din Westchester. Membrii clubului plăteau sume astronomice şi tot felul de cotizaţii pentru a se asigura că cei mai buni bucătari şi cei mai buni grădinari erau angajaţi acolo. Pajiştile bine îngrijite şi grădinile private îmi aminteau de Gstaad, Lake Forest, Saint-Tropez, locuri pe care le vizitasem în turneele mele prin Europa.

Am fost invitată la club la o petrecere, pe la sfârşitul lui septembrie. Era una dintre primele mele ieşiri în lumea reală.

A trebuit să mă opresc în capul scărilor abrupte de piatră care duceau de la aleea de acces la clădirea principală a clubului, să-mi recapăt răsuflarea. Ultima mare petrecere la care participasem fusese la inaugurarea hotelului Cornelia, şi amintirea lui Patrick s-a conturat cu atâta claritate, încât mi-au dat lacrimile.

— Fir-ar, mi-am şoptit. Vino-ţi în fire, Maggie.

Pajiştea frumos întreţinută era plină de oameni. Cu greu am reuşit să observ un bar şi o trupă de jazz cântând în surdină lângă el. Am salutat câţiva locuitori din Bedford şi le-am zâmbit câtorva cărora ar fi trebuit să le fi reţinut

numele, numai că nu o făcusem. Un producător de pe Broadway m-a luat deoparte, insistând să-i spun o sumă şi de câţi oameni aş avea nevoie pentru un spectacol. I-am răspuns că oferta era flatantă, dar cam prematură şi că am să-l sun când voi fi pregătită. Mă simţeam totuşi foarte stresată de insistenţa lui şi o senzaţie foarte familiară începuse să-şi facă simţită prezenţa.

„Sihastra din Greenbriar loveşte din nou!“ mă gândeam. Erau mult prea multe deodată. Nu trebuia să fi venit. La naiba, la naiba!

Curând mi-am cerut scuze şi m-am dus să mă plimb singură prin grădinile care flancau terenul de echitaţie al clubului. Mă simţeam ca cea mai mare idioată; o ratată, o paria, o ciudăţenie a naturii. Îmi aminteam că aşa mă simţisem mai tot timpul când eram mai tânără: prea înaltă pentru majoritatea băieţilor şi bâlbâită pe deasupra.

Grădinile erau pustii şi am tras în piept aerul acela parfumat, care îmi dădea o senzaţie de beţie a simţurilor şi o satisfacţie pe măsură. Mi-era mult mai bine.

— Nu există călătorie mai tristă decât căderea din cer… dar cerul poate fi recâştigat, Maggie.

Propriile cuvintele mi-erau şoptite aproape de mine. M-am întors pe călcâie să dau cu ochii de bărbatul care le pronunţa.

Will Shepherd stătea lângă mine.

Chiar m-a făcut să tresar.

CAPITOLUL 49

M-am tras un pas înapoi, dar nu foarte departe. Cumva, Will nu mai părea atât de înspăimântător în plină zi şi în lumina caldă a grădinii.

— Am venit să aflu de ce te-ai purtat aşa de rece cu mine atunci când am adus-o acasă pe fiica ta.

Fără să vreau, mi-am dat ochii peste cap. Mă gândeam că nu se putea să fie atât de tare de cap.

— Ce, chiar nu-ţi aduci aminte?

A dat din cap că nu. Pletele lui blonde reflectau razele soarelui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Te rog, spune-mi, m-a îndemnat.

— Balul mascat de la Trevelyan. Mi-ai propus să merg acasă cu tine – să mă culc cu tine. Ai fost foarte direct. Mai rău decât atât chiar.

— Nu-mi aduc amin…

S-a oprit şi şi-a dat una peste frunte. Ba chiar s-a şi înroşit la faţă.

— Doamne Dumnezeule, a spus. La dracu'! Te rog să mă ierţi. Eram beat, drogat probabil şi complet nebun.

— Să nu uităm, scârbos, am adăugat. Îmi pare bine că te-am revăzut. La revedere.

M-am întors şi am dat să mă întorc la petrecere.

A alergat după mine să mă ajungă.

— Acum nu sunt nici beat şi nici drogat, sunt numai foarte puţin nebun. Te rog, stai de vorbă cu mine un minut. Cred că pot să-mi explic comportamentul de atunci.

— Da, dar oare eu vreau să-l aud?

— Corect. Sunt sigur că merit din plin, deşi tot nu îmi aduc aminte cine ştie ce din ce am făcut.

M-am uitat la el cu atenţie preţ de câteva secunde. Era îmbrăcat cu un costum alb din in topit, destul de şifonat, iar părul lui părea de aur. Era bronzat şi al naibii de frumos – trebuia să recunosc.

— Vreau doar să-ţi spun un lucru, mi-a spus cu o sinceritate afectată pe care nu o puteam lua de bună. Pentru mine eşti o inspiraţie, aşa cum eşti pentru mulţi oameni. Te-am auzit cântând în concertul pe care l-ai dat în onoarea reginei Angliei şi am avut senzaţia că tu cântai numai pentru mine. Sunt conştient că nu era aşa, dar asta simţeam. M-ai făcut să simt ceva şi pentru asta îţi mulţumesc. Acum, n-am fost chiar aşa de cumplit, nu-i aşa?

Fără să-mi dau seama, m-am întors spre el. Am recunoscut durerea în ochii lui.

— *Căderea din cer?* l-am întrebat.

— Melodia aceea mai mult decât oricare alta, deşi le iubesc pe toate, sau pe majoritatea. Treceam printr-o perioadă mai grea în vremea aceea. Dar tu mi-ai adus aminte că cerul se poate recâştiga.

— Da. Probabil. Şi, l-ai recâştigat?

Expresia feţei lui a devenit şi mai tristă. Părea sincer, aproape uman.

— Nu. Mi-e teamă că nu. Nu în viaţa asta. Nu după… performanţa mea la Rio.

Am ridicat din umeri. M-a pierdut.

— În Rio? Îmi pare rău.

Pentru prima dată, a zâmbit. Nu-l mai văzusem zâmbind până atunci şi era ceva ce merita văzut.

— Vrei să spui că nu ştii?

— Mă tem că nu. Din câte îmi aduc aminte, când ne-am întâlnit prima dată, ţi-am spus că nu ştiu mai nimic despre sport. Regret, dar nu ţin un album cu tăieturi din ziare cu performanţele tale. Aveam acasă o cană cu Michael Jordan de la McDonald's. Cam la atât se reduce colecţia noastră de suvenire din lumea sportului.

— Slavă Domnului, mi-a zis.

Zâmbetul i-a rămas. Puţin diminuat, dar încă acolo.

Am rămas tăcuţi un moment. „E timid cu mine, mă gândeam. Nu ştie ce să spună mai departe. O, Doamne, Maggie, nu începe o relaţie. Adică evident că nu vei începe, dar nici măcar să nu te gândeşti că ai putea."

— Ar trebui să mă întorc, i-am spus. Tipul cu care am venit…

— Poate să mai aştepte câteva minute, nu crezi? Mai întâi fă o plimbare cu un bătrân domn aşa ca mine.

— Eram pe picior de plecare, am ezitat.

— Nu pleca încă. Te rog. Am vorbit despre tine ieri-seară, la cină. Eu, Winnie Lawrence şi June.

— Aha?

— Mi-au spus despre Patrick O'Malley. Îmi pare foarte rău.

— Da, e cumplit.

Nu mai era nimic altceva de adăugat la asta.

Mergeam pe sub un tunel de pini încovoiaţi, un pasaj de culori pastelate, luminat artificial. Începuserăm să vorbim despre tot felul de lucruri neaşteptate: vechile şine de tren din Harlem River (Will avea o adevărată pasiune pentru trenuri şi şine); despre Westchesterul rural în comparaţie cu Anglia rurală; un roman recent al lui Jeffrey Archer pe care îl citiserăm amândoi de curând. Se purta cu mine ca un şcolar şi eu îmi simţeam propria timiditate revenind.

Mă temeam să nu mă păcălească. Dar se străduia atât de tare… şi era atât de dulce în ziua aceea. Şi, să fiu sinceră, trebuia să recunosc că arăta superb şi aveam la ce să mă uit.

Zgomot de râsete şi câteva aplauze răzleţe se auzeau dincolo de arbuştii de porumbar. Am aruncat o privire pe ceasul de la mână.

— Nu pot să cred. Ne-am plimbat timp de o oră. Trebuie să plec. E rândul meu la gătit în seara asta. Will, îmi pare rău.

— Mie nu, chiar deloc. Totuşi, ce oaspete de onoare mai sunt şi eu. Asta ar fi putut să fie petrecerea mea de adio, de retragere din sport. Ar trebui să plec şi eu.

Cum mergeam înapoi spre club, m-a luat o secundă de braţ, doar o atingere uşoară pe cot, apoi mi-a dat drumul.

— Chiar aveam nevoie de asta, mi-a spus. Nu am mai vorbit cu cineva, aşa, de foarte mult timp.

— Nici eu, a trebuit să recunosc. Am zâmbit. Iată – acum împărtăşim un secret.

— Ne mai putem vedea cândva? Chiar nu sunt aşa cum crezi tu că sunt.

Ştiam că mă va întreba. Şi ştiam şi care îmi va fi răspunsul.

— Nu, mă tem că nu. Este prea devreme pentru mine.

— Ai dreptate, mi-a răspuns. În plus, sunt destui bărbaţi mult mai buni pentru tine decât un amărât de fost fotbalist.

Mi-a plăcut felul în care s-a autopersiflat, suspectându-i, în acelaşi timp, jocul de seducător. „Trebuie să fie îngrozitor pentru un sportiv să se retragă, să-şi încheie

cariera atât de devreme. Cum m-aş simţi eu dacă ar trebui să renunţ la cântat?“

— Ca să nu mai zic că există femei mult mai tinere şi mai frumoase decât mine, i-am spus.

— Caut ceva mai profund în momentul de faţă, mi-a răspuns, în afară de asta, eşti o femeie frumoasă. Nu ştii? … Tu chiar nu ştii, nu-i aşa, Maggie?

— Chiar trebuie să plec.

Dar deja îmi dădusem seama că era mult mai altfel decât crezusem eu la început. Avea substanţă, era foarte complex. Interesant.

CAPITOLUL 50

Maggie Bradford era exact aşa cum lăsau să se înţeleagă cântecele ei, ba chiar mai mult de atât, gândea Will. Ea nu părea conştientă de asta, dar era şi foarte frumoasă.

Ea îl putea salva. Era convins de asta şi începuse să fie obsedat de ea. Trebuia să o mai vadă o dată. Îi asculta cântecele constant, acasă, în maşină, nu conta.

A plănuit totul cu foarte mare grijă, începând cu o scrisoare lungă, în care nu-i cerea o întâlnire, ci înţelegerea ei. Într-o altă scrisoare îi povestea despre cum îl părăsise mama lui pe când era copil şi apoi despre sinuciderea tatălui lui. Îi spunea lui Maggie despre cum cântecele ei îl alinau şi îl ajutau şi nu-i cerea decât ca ea să-i răspundă într-un fel sau altul.

De la ea nu primise niciun cuvânt şi, aşa cum îi era obiceiul, el s-a consolat în braţele altor femei. Cu una dintre ele se purtase foarte violent fără să se ajungă însă la ceva la fel de grav ca în Rio, dar înspăimântător, fără doar şi poate. Vârcolacul din New York.

Dar, din senin, Maggie i-a scris o scrisoare. I-a spus că primul pas ar fi să-şi înfrunte durerea, aşa cum se părea că şi făcuse. A sunat-o într-un final şi i-a propus să se întâlnească – doar o dată în New York şi numai pentru a

lua prânzul împreună.

S-au întâlnit pe 12 noiembrie, la ora unu, în Sala de Stejar, la hotel Plaza. Dorea ca locul să fie cât se poate de puţin ameninţător. Pusese fiecare detaliu la punct. Avea de gând s-o cucerească pe Maggie. Nu mai putea suporta încă un eşec.

Plănuia să o seducă.

Plănuia să câştige.

Nu avea nicio îndoială că era în stare.

CAPITOLUL 51

Trecuse o lună şi jumătate până când l-am revăzut pe Will. Îmi scrisese multe scrisori. Scrisorile îmi dezvăluiau mai multe decât orice conversaţie pe care aş fi avut-o cu el. Era profund, dar şi sensibil. Când, în sfârşit, a sunat, eram pregătită să-l întâlnesc. Era doar un prânz. Suficient de inofensiv, sau cel puţin aşa credeam atunci.

Era totuşi vorba de un prânz cu Will Shepherd! Chiar dacă avea să fie în întunecata şi morbida Sală de Stejar. Eram sigură că o grămadă de femei ar fi dat orice să fie în locul meu. Se părea că o parte din acele femei erau chiar acolo, uitându-se la noi, de la mesele din apropiere.

Trebuia să recunosc că Will era o companie plăcută. Era afabil, cultivat, cald şi continua să fie sensibil. Uitându-mă în urmă, la întâlnirea noastră, nu-mi puteam reprima o suspiciune teribilă: mă întrebam dacă nu cumva repetase înainte.

— Îmi place să mai vorbesc şi cu alţi oameni care se bucură de succes, a recunoscut Will, atâta vreme cât asta nu-i face să-şi piardă capul.

M-am apucat de cap.

— Eu nu mi l-am pierdut, nu?

Will a râs. Am râs amândoi. Ştiam exact ce voia să spună despre a vorbi cu alţi oameni care se bucuraseră de „tratamentul de vedetă“. Cu siguranţă se putea crea o

legătură pornind de la asta.

Pe la mijlocul prânzului l-am îndemnat:

— Spune-mi despre Rio. Nu, stai, spune-mi ceva despre tine, întâi.

— Nu vreau să vorbesc despre mine, mi-a răspuns Will şi mi-a făcut cu mâna în semn de lehamite.

Era ceva neobişnuit şi revigorant. Chestia care nu-mi plăcea când stăteam de vorbă cu majoritatea „vedetelor“ era că adorau să vorbească numai despre ele. Puteam să jur că Will era la fel ca ei. Acum îmi dădeam seama că mă înşelasem.

— Hai să ne oprim aici, a spus Will. A luat o gură din vinul lui şi apoi a început să se uite în gol. Încerc să fiu alt om acum. Caut să regăsesc paradisul pierdut. Exact ca în melodia ta.

— O să-l regăseşti tu, i-am spus molcom.

M-a înduioşat puţin. Era vulnerabil şi avea nevoie de sprijin afectiv. În ascuns, mă încânta ideea că îi plăceau cântecele mele atât de mult. Bănuiesc că voiam să iau parte la transformarea lui.

— Ajută-mă, Maggie.

A rostit cuvintele foarte blând.

— Cum? Cum aş putea să te ajut eu, Will?

S-a uitat la mine atât de intens, încât obrajii mi-au luat foc.

— Include-mă în cântecele tale, a răspuns.

Am făcut mai mult de atât. L-am inclus în viaţa mea. Era ca şi cum nu mă puteam abţine. Ca şi cum universul conspirase împotriva mea.

M-a invitat în oraş şi mi-am dat seama că nu era pe atât de fermecător pe cât era de excitant. Era foarte atent cu mine, dându-mi de înţeles că eu şi numai eu contam. Nimic nu îi distrăgea atenţia când vorbea cu mine. Se uita numai la mine, mă auzea numai pe mine, mă făcea să mă simt deşteaptă, interesantă, deosebită.

Şi uite aşa, m-am întâlnit din nou cu Will Shepherd.

La început a fost foarte romantic. Totul se întâmpla foarte lent. Părea în regulă totul.

Nici nu ne-am sărutat până la a patra „întâlnire“. S-a întâmplat firesc, în faţa uşii mele, în timp ce el îşi lua rămas-bun. Sărutul a fost blândeţea şi pasiunea întruchipate, iar eu m-am trezit răspunzând aproape fără să-mi dau seama.

L-am împins blând.

— Va dura ceva până voi fi pregătită.

Ne-am sărutat din nou, lung şi incredibil de tandru. Pentru mine, sărutul era jumătate durere, jumătate plăcere. Îl doream, dar îmi era frică de dorinţa mea. Auzisem poveştile despre el; eram sceptică în privinţa schimbării lui. Cu toate astea, el îşi dorea cu disperare să se schimbe.

De data asta, Will a fost cel care s-a retras, de bunăvoie. A deschis uşa pentru mine şi apoi s-a făcut nevăzut.

Partea din faţa casei mele era luminată noaptea şi eu am rămas acolo un moment, privindu-l în timp ce se urca în maşina lui sport. La mult timp după ce a dispărut în întuneric, încă mă mai uitam după el, confuză, dar şi cu simţurile răscolite.

CAPITOLUL 52

În noaptea aceea, Will s-a dus direct în Manhattan. A condus cu peste 150 pe şoseaua Saw Mill River. Doamne, că bine se mai pricepea! Dar era şi frustrat şi incredibil de excitat în acelaşi timp, de parcă era un ţap în călduri. Nu ştia câtă răbdare mai avea s-o curteze. Nu era obişnuit cu aşa ceva.

Maggie era la fel de directă şi sinceră ca şi cântecele ei, dar începea să se întrebe dacă ea merita, într-adevăr, osteneala. Îi era destul de greu să fie, ei bine, să fie atât de cuminte tot timpul. Câteodată simţea că nu se putea să fie destul de bun pentru ea.

„Jocul de-a şoarecele şi pisica“, se gândea în timp ce trecea dinspre Westchester spre New York. La atât se reducea relaţia lui cu femeile. Aproape întotdeauna le prindea – unele erau doar ceva mai greu de prins ca altele, atâta tot. Era încă un joc, până la urmă, un substitut pentru fotbal şi care, la rândul lui, fusese un substitut pentru Dumnezeu ştie ce în viaţa lui.

Rebecca Post era un dealer de artă care avea o galerie undeva cu vedere spre pod. „Rebecca e un şoricel uşor de prins.“ Poate puţin cam prea uşor, dar era sigur că se putea gândi la ceva care să condimenteze puţin lucrurile. Fără îndoială.

Will a folosit cheia ca să intre în apartamentul ei luxos. Nu fusese câtuşi de puţin greu să o convingă să-i dea o cheie – trebuise doar să ceară, o dată.

Săgeata Blondă mergea pe vârful picioarelor prin apartamentul cufundat în întuneric. Se simţea ca un intrus. În living, un ceas digital arăta trecerea timpului – unu şi douăzeci.

Un intrus – îi surâdea ideea. Gândea că s-ar putea obişnui cu aşa ceva. Era un intrus – nu-i aşa? Devenise un *intrus* în viaţa multor femei, iar lor părea să le placă diversitatea.

Vârcolacul din Londra, Paris, Frankfurt, Roma, Rio – şi acum New York. Aşa să fie.

A aruncat o privire în dormitorul principal şi a văzut-o pe Rebecca. Draga de ea dormea goală, întinsă într-o poziţie senzuală, foarte incitantă, deasupra aşternuturilor. Părul ei lung, castaniu, era desfăşurat pe pernă, ca un evantai. Frumos. Incredibil de excitant.

Will ştia exact ce voia să-i facă – *s-o violeze,* pur şi simplu, fără să spună nici măcar un cuvânt. Şi apoi să părăsească apartamentul.

Asta a şi făcut Săgeata Blondă – exact ceea ce simţise nevoia să facă.

Aşa fusese întotdeauna. Iubirea era doar un joc pe care puteai să-l câştigi sau să-l pierzi.

CAPITOLUL 53

Will a trebuit să plece la începutul lui ianuarie la Los Angeles pentru nişte filmări. Mi-am dat seama că-mi era dor de el mai mult decât mă simţeam pregătită să recunosc, sau cel puţin aşa mi se părea. Câteodată, mi-era teamă că Will era un magician, unul dintre ucenicii aceia vrăjitori, un artist al seducţiei cum nu exista altul. Barry mă avertizase că Will era exact ceea ce mă temeam eu că e.

— Cu mine nu e aşa, i-am spus.

Şi era adevărul.

Will s-a întors într-o joi şi m-a scos la cină în Bedford. Purtam tocuri şi o rochie neagră, cu mărgele, ceva destul de pretenţios pentru mine, aşa că m-am bucurat când m-a complimentat.

— Îmi place foarte tare cum arăţi, mi-a spus.

Simplu, dar mi-a făcut plăcere să aud.

Era într-o stare minunat de expansivă. Adoram să-l văd aşa.

— Vestea bună e că mă iubeşte camera. Vestea proastă e că nu ştiu să joc.

Era o replică nostimă, aşa că am râs amândoi.

A vorbit întruna. Părea cu adevărat impresionat de primirea pe care i-o făcuseră la Hollywood. Eram de-a dreptul fericită pentru el. La cină am râs destul de mult. De-acum, mă simţeam complet relaxată în preajma lui Will. Oamenii ne tot arătau cu degetul, dar aveau suficient bun-simţ încât să se ţină deoparte, să nu ne deranjeze. Poate credeau că eram îndrăgostiţi?

Când s-a terminat cina, am descoperit că începuse să ningă. Vântul biciuia copacii care se aplecau cu mişcări de dansatoare exotice; fulgii ne intrau în ochi în timp ce alergam spre maşină. Am simţit nevoia de a-l ţine de mână. Şi am făcut exact aşa cum simţeam.

Pe drumul spre casă, Will a şofat cu mare atenţie, apoi m-a condus până la uşă. Încă mă stăpânea dorinţa de a-l ţine în braţe. Se dăduse cu un parfum atât de plăcut, de

subtil. Purta o haină sport simplă şi arăta atât de bine, că mi s-a tăiat răsuflarea. Obrajii îi erau trandafirii, iar când zâmbea, arăta fantastic.

— Noapte bună, mi-a urat. Mulţumesc că ai stat cu mine şi m-ai ascultat vorbind atât de mult despre noua mea carieră.

Nu voiam să plece. „Vrăjitorule“, m-am gândit.

— Stai puţin, l-am oprit. E nebunie afară. Nu vreau să conduci pe o vreme ca asta. „Au fost deja prea multe accidente în viaţa mea.“

În ochi îi apăruse o lumină caldă, ciudată. Zâmbetul îi era şi el blând.

— Stau la numai câţiva kilometri de aici. Cred că mă descurc, Maggie.

— Te rog, am spus. Intră câteva momente.

Will a încuviinţat din cap şi m-a urmat în casă. Părea că nu-şi dorea să rămână.

Spunea că are de dat un telefon scurt – că trebuia să iasă la un whisky cu familia Lawrence şi trebuia să-i anunţe că nu mai vine.

Când s-a întors, ne-am făcut comozi în living. I-am verificat pe Jennie şi pe Allie, dar dormeau duşi amândoi. Şi dacă ar fi detonat cineva o bombă în dormitoare şi tot nu s-ar fi trezit pentru nimic în lume. De obicei era greu să o trezesc pe Jennie să se ducă la şcoală.

Mă gândeam: „Sunt o femeie de treizeci şi opt de ani, singură. Sunt stăpână pe situaţie. Mă pot descurca. Nu fac nimănui niciun rău. Îmi place de bărbatul acesta foarte, foarte mult. Sunt sigură că m-a vrăjit cumva!“

— Nu mi-am închipuit vreodată că vom ajunge şi aici, i-am spus lui Will, în timp ce ne uitam la fulgii care cădeau. Noi, amândoi, stând aici, aşa. Uitându-ne la fulgii de zăpadă.

— Sincer, nici eu. Nu credeam că-mi vei da vreodată ocazia să-ţi arăt că mi-am venit în fire în sfârşit, că m-am maturizat, că mă pot schimba. Cum mă descurc? Vezi vreo îmbunătăţire?

— Te descurci de minune. Nu forţa nota, i-am spus şi am

început amândoi să râdem.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi m-am bucurat de moment. Îmi făcea plăcere să-i simt muşchii spatelui şi ai umerilor. Nu m-aş fi imaginat niciodată cu Will, dar acum mă simţeam bine în compania lui. Ba chiar îmi permisesem să recunosc faţă de mine că era un mascul deosebit de arătos. Adoram mirosul de proaspăt pe care îl degaja. Părul lui era extraordinar de des şi de frumos. Mă întrebam ce vedea la mine.

Şi-a întors capul şi m-a sărutat.

— Nu m-am maturizat chiar aşa de tare.

Sărutul lui m-a ameţit puţin.

A fost decizia mea, alegerea mea. L-am luat de mână şi l-am condus în camera de oaspeţi de lângă piscină. Simţeam degetele lui atingându-le pe ale mele.

Făcusem curat în cameră în timpul zilei. Schimbasem lenjeria. Aerisisem. Pentru orice eventualitate.

Cred că voiam să se întâmple. Ba nu, ştiam exact că avea să se întâmple. *Iar în noaptea aceea s-a întâmplat.*

Ca un tren, printr-un peisaj de munte foarte pitoresc, care intra şi ieşea dintr-un tunel.

Iarăşi şi iarăşi şi iarăşi.

CAPITOLUL 54

Amintiri deosebite – atât de confuze acum. Ca fotografiile care nu îţi spun întotdeauna întregul adevăr, ca fotografiile care pot minţi.

Land Roverul albastru cu dungi albe zbura pe impresionantele şosele terasate spre celebrul hotel din Las Veides. Aveam să petrec cu Will trei zile magnifice, numai noi doi.

Şoferul nostru mexican a luat o curbă cu o viteză aşa de mare, că Roverul aproape că a zburat de pe drumul îngust; dacă s-ar fi întâmplat, am fi plonjat câteva sute de metri în gol, până în Acapulco Bay. Îl ţineam strâns pe Will, cât de

strâns puteam şi simţeam. Eram fascinată de orice detaliu nesemnificativ: cum mă potriveam lângă el, liniile corpului lui, fiecare cicatrice şi originile ei; cât de repede îi creştea barba lui blondă. Voiam să ştiu tot ce se putea şti despre viaţa lui, şi nu poveştile exagerate din tabloide.

— Ce zici, vrei să înotăm, Maggie? m-a întrebat când am ajuns în cameră. Avea ceva timid în voce şi îmi plăcea sunetul acelei voci. Hai să ne punem costumele de baie şi să explorăm marea adâncă şi albastră.

Ne legănam încet, cu mişcări de du-te-vino, îmbrăţişându-ne sub un ventilator de tavan din lemn de tec din apartamentul nostru.

— Poate ceva mai târziu, i-am şoptit. În momentul ăsta suntem numai noi doi şi cred că vreau să mă bucur de clipa asta. De fapt, sunt sigură că vreau să mă bucur de clipa asta. Nu am putea… să… nu facem… nimic?

A râs.

— Bine, fără mare adâncă şi albastră. Dar ce spui dacă renunţăm la costume de baie şi ne aventurăm în piscina privată, intimă, pe care administraţia ne-a pus-o la dispoziţie cu atâta grijă?

— Sună mult mai bine. Îmi surâde ideea foarte mult.

Ne-am sărutat uşor, un timp foarte, foarte îndelungat, aşa cum ne sărutam destul de des. Mă gândeam câteodată: „Mă pierd pe mine sau tocmai descopăr ceva ce am pierdut de-a lungul timpului?“

Will a dat la o parte uşile de sticlă pentru a dezvălui o *terazzo* spectaculoasă. Am continuat să ne dezbrăcăm până am ajuns în faţa piscinei mici bătute în mii de diamante în lumina splendidă a soarelui. Păsări verzi şi tot felul de papagali coloraţi vociferau în verdeaţa braziliană dimprejur. Eram în rai, nu-i aşa? Sau cel puţin, la vremea aceea, aşa mi se părea.

Printr-o cortină de palmieri regali şi de bougainvillea, puteam vedea acoperişurile roşietice ale celorlalte cabane, dar nu şi piscinele lor private. Îmi plăcea grija lor pentru detaliu. Nimeni nu ne vedea nici pe noi.

Am plonjat uşor în piscină, trăgându-l pe Will după mine.

Nu ne prosteam – ne jucam doar, ca nişte copii.

M-a prins de mână şi m-a tras înspre el. Era deja excitat. Îmi purtam mâna de-a lungul trupului lui zvelt, bine făcut, mângâindu-i coapsele. Era cald şi blând cu mine întotdeauna; nu era deloc aşa cum mă aşteptam să fie.

Ne-am sărutat lung.

Will m-a ridicat de pe plăcile de piatră ale piscinei şi m-a întors în aşa fel încât să mă pot sprijini de marginea bazinului. A intrat în mine încet, încet de tot. Am închis ochii, devenind conştientă de senzaţii noi, bucurându-mă, în acelaşi timp, de soarele care îmi scălda faţa şi de căldura şi mai puternică, vuind din interiorul meu.

Nu mai fusesem niciodată cu cineva ca Will. Mă făcea să mă simt atât de specială. Trebuie să mărturisesc asta, pentru că acesta este adevărul.

CAPITOLUL 55

În mintea mea există o imagine puternică, teribil de puternică, de care nu pot să scap şi care nu se potriveşte, care va fi un mister întotdeauna, o taină frumoasă, tristă şi foarte chinuitoare.

După ce ne-am întors din scurta noastră aventură în Mexic, am petrecut un întreg weekend făcând tot ceea ce au vrut copiii să facem. Sau, cel puţin o parte din lucrurile pe care le-au vrut Jennie şi Allie. Erau atât de fericiţi, iar Will se purta minunat cu ei.

Într-una din zile, am mers în New York şi ne-am jucat de-a provincialii ajunşi în marele oraş – am văzut Trade Center, Statuia Libertăţii, muzeele, până şi Hard Rock Café. Dar apoi, am petrecut o zi şi mai frumoasă în curtea casei – de parcă am fi fost o familie, doar pentru a vedea dacă nu cumva asta ne doream cu toţii.

Mă uitam la cum se purtau Jennie şi Allie cu Will şi puteam să-mi dau seama că-l adorau. Eram aproape sigură că lui Will îi plăcea să fie în preajma copiilor, că îşi dorea

să crească nişte copii aşa cum se cuvenea, nu aşa cum fusese el crescut. Era ceva ce îmi mărturisise.

Îmi aduc aminte că l-am văzut cu Allie, în după-amiaza aceea, în curte. Imaginea aceea extraordinară a rămas cu mine, îi văd şi acum ca şi cum ar fi aievea.

Era o zi de vară indiană, însorită, strălucitoare, caldă. Will era cu Allie pe unul dintre caii noştri mai bine dresaţi, o iapă blândă pe care Jennie o botezase Puricele. Amândoi călăreau pe un câmp cu iarbă înaltă care, în lumina zilei, arăta ca o mare verde.

Băieţii erau îmbrăcaţi în haine de iarnă, dar descheiate, purtându-se ca bărbaţii, amândoi izbitor de blonzi. Râdeau ca demenţii, în timp ce Puricele galopa ca filmat cu încetinitorul.

Will îl ţinea strâns pe Allie, în deplină siguranţă, iar Allie nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Simţeam că bucuria era nedisimulată şi îmi plăcea ce vedeam. Adoram expresia de pe chipurile lor.

Jennie a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Nu-i aşa că sunt superbi? Arată ca şi cum chiar ar fi tată şi fiu. O, îmi place cum suntem acum, mamă. Mă simt atât de împăcată. E atât de bine.

— Aşa e, şi eu simt la fel, i-am spus şi am îmbrăţişat-o.

CAPITOLUL 56

Will mi-a mărturisit totul; ne spuneam orice unul altuia, până am crezut că nu mai aveam niciun secret. Într-o noapte mi-a povestit ceva terifiant despre cum tatăl lui o bătea pe mama lui, apoi ce i-a spus mama: „Numai mami te iubeşti. Nimeni altcineva“.

Mă simţeam mai aproape de el ca niciodată când îl ascultam vorbind aşa. Poate că nu simţisem aşa ceva faţă de nimeni. Cu siguranţă nu mi se mai dezvăluise atâta durere.

— Dar m-a abandonat, mi-a spus. Era ceva pustiu în

ochii lui. Nu m-a iubit niciodată cu adevărat, Maggie, ştii?

Era atât de drăgălaş câteodată, şi atunci îmi puteam imagina cam cum fusese Will în copilărie. Mi-l imaginam blond, inimos, cu ochi albaştri.

— Crezi că din vina ta a plecat?

— Da. Dar încep să mă tratez. Aproape am reuşit să nu mă mai simt vinovat. Nu aş fi reuşit fără tine, Maggie. Faptul de a fi cu Jennie şi Allie a schimbat totul.

L-am luat de mână. Durerea lui, ca şi dragostea lui pentru mine păreau atât de reale. Era foarte emoţionant. Puteam să-i înţeleg povestea tristă şi, într-un fel, cred că încercam să-mi defulez frustrările legate de propriul meu tată prin Will.

— Eu nu am să te părăsesc, i-am şoptit. Niciodată.

— Fii soţia mea, Maggie. Să nu mă părăseşti. Promiţi?

În dimineaţa aceea am fost de acord să mă mărit cu el ca să i-o dovedesc.

CAPITOLUL 57

Şoarecele şi pisica: măreţul joc al dragostei.

Cam Matthias, un fotomodel aspirant, l-a înnebunit pe Will cu gura ei, cu limba ei lungă care îl lingea încet şi incitant, făcându-l să geamă şi s-o prindă cu mâinile de părul ei lung şi roşu.

„Doamne, ce animal sălbatic şi fabulos, şi-a spus Cam. S-ar putea chiar să fie cel mai extraordinar bărbat de pe planetă. Cineva trebuie să fie, nu?“

— Oh! a exclamat Will, Doamne, Cam. E fantastic! Tu eşti fantastică!

O ţineau aşa de câteva ore. El era nesătul şi o făcea să se simtă în acelaşi fel. Când credea sau simţea că el avea să ejaculeze, ea i-a dat drumul, s-a lăsat pe spate şi i-a luat penisul între sâni, mărind presiunea până când a crezut că el nu se va mai putea abţine. Dar se abţinea şi continua, mereu şi mereu, ca o versiune perversă a iepuraşului

Duracell. Imaginea a făcut-o să se zguduie de râs. Amândoi se zguduiau.

Apoi, ea a îngenuncheat cu faţa la perete. Şi-a dus mâinile la spate şi şi-a despărţit fesele.

Era noaptea dinaintea nunţii lui Will Shepherd.

CAPITOLUL 58

La ora unu, cu trei ore înainte de „nunta deceniului“, două duzini de poliţişti, îmbrăcaţi în uniforme de gală bleumarin, cu mănuşi albe, şi-au ocupat poziţiile la uşile principale şi de serviciu ale reşedinţei din Bradford şi de-a lungul Greenbriar Road. Îndatorirea lor era să nu permită nimănui din New York, Yonkers, din Bradford sau Tennessee şi Texas să arunce vreo privire înspre mine sau Will, în ziua nunţii noastre.

Aveau să fie teribil de dezamăgiţi. Niciunul din noi nu avea chef de publicitate în ziua aceea, şi nici după, dacă ar fi fost după mine.

La trei după-masă, poliţia din Bradford a închis, oficial, şoseaua Greenbriar, interzicând accesul publicului. Întreaga stradă era teren minat pentru oricine nu primise ecusonul Cartier, inscripţionat în argint, cu mesajul simplu: „Invitat“.

Am ales, cu mare grijă, unul dintre dormitoarele mai retrase, să-mi servească drept cabină de probă, dar şi de loc de taină, în care să mă adun, înainte să înceapă, de-a binelea, nebunia de afară.

Jennie (care făcuse din nunta mea cea mai mare zi din viaţa ei), designerul de rochii de nuntă, Oscar Echavarria şi doi tineri asociaţi s-au învârtit în jurul meu ca titirezii toată după-amiaza aceea. Allie era mulţumit să stea pe lângă dădaca noastră, doamna Leigh, şi să se uite numai la tot tărăboiul. Purtam o rochie superbă, din satin crem. Voalul şi trena erau făcute din dantelă fină belgiană. Gâtul

îmi era împodobit de un singur şirag de perle. Nu cred că aş fi putut fi mai fericită de atât. Mă simţeam frumoasă şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Nu doar Will se vindecase, mă vindecasem şi eu odată cu el.

— Elegant. Frumos. Perfecţiunea întruchipată.

Echavarria şi-a dat încuviinţarea, privindu-mă din toate părţile, ca şi cum el era Leonardo şi eu Mona Lisa. Abia mă puteam abţine să nu râd de grandomania lui, absolut scuzabilă.

— Arăţi foarte mişto, mamă, a dat Jennie verdictul.

— Lasă-mă câteva clipe singură, te rog, am spus într-un final. Am nevoie de puţin timp să-mi vin în fire.

— Sigur, mi-a spus Jennie, foarte matură.

— *C'est ça!* Toată lumea afară, a spus Echavarria, bătând din palme ca un maestru de balet.

Ceilalţi au plecat, dar am reţinut-o pe Jennie.

— Mersi că m-ai suportat toate săptămânile astea, i-am spus. Acum fugi şi fă-te frumoasă. Numai nu mai frumoasă decât mireasa, bine?

— Eu nu mi-aş face griji în privinţa asta. Nu s-ar putea întâmpla, nici dacă mi-aş da silinţa. Ceea ce nici nu fac.

— Te iubesc, i-am spus în şoaptă.

— Ba eu te iubesc mai mult, mamă.

— Nu se poate aşa ceva.

— Ba se poate, pricepi. Chiar aşa e.

Lista oaspeţilor era plină de nume mari. Avea să fie acolo, musai, managerul şi prietenul lui Will, Winnie Lawrence. Nathan Bailford, Barry, prietenii mei din Bedford, surorile mele şi familiile lor din nord, compozitori şi cântăreţi, oameni din lumea fotbalului. Ca să nu mai zic de gazetari şi fotografi de la ziarele metropolitane, reporteri de la staţiile locale de televiziune, televiziunile mari, cei de la *People, Time* – jur că erau mai mulţi necunoscuţi decât rude şi prieteni.

Una dintre ultimele maşini la faţa locului – dar asta am aflat mai târziu – era un Maserati strălucitor, de culoarea vinului de Burgundia. În spatele volanului era Peter

O’Malley.

Cumva, Peter primise o invitaţie.

Uşa dormitorului s-a dat deodată de perete, fără măcar să se fi auzit cea mai mică bătaie. Cine a îndrăznit…

— Will, nu ar fi trebuit să…

— … mă însor aşa de tânăr, a zâmbit Will. Arăta superb şi foarte rafinat, în smochingul lui negru de la Brioni. Foarte adevărat, dar când vine vorba de o femeie aşa de frumoasă ca tine, nu mă pot abţine. Ai idee cam cât de dor mi-a fost de tine azi-noapte? Desigur, ţi-aş putea demonstra.

A făcut un pas către mine.

— Ieşi afară. Să nu cumva să îndrăzneşti, am început să râd. Mă făcea întotdeauna să râd. Afară. Vorbesc serios.

Dar Will era nepotolit şi a venit spre mine şi m-a cuprins în braţe. Mâna lui mi-a cuprins cu blândeţe un sân. Nimic prea provocator – şi prin urmare, *foarte* provocator.

— Ummmm, a mormăit. Eşti o desfătare pentru ochi. Şi pentru mâini, de asemenea.

— Will!

— Da, eu sunt.

— Te iubesc enorm. Acum, ieşi.

— Bine, bine. Îţi respect dorinţele. Te voi cinsti şi iubi, din acest moment, pentru eternitate.

A părăsit, supus, camera, îngânând „în vecii vecilor“. Am zâmbit şi am simţit că era preludiul perfect.

CAPITOLUL 59

Primele acorduri ale *Marşului nupţial* erau date de un tânăr pianist de la Juilliard, într-un crescendo minunat, pe fundalul de album de fotografii al grădinii. Muzica, *totul* mă făcea să simt fiori pe şira spinării. Îmi plăcea ziua nunţii mele mai mult decât aş fi crezut vreodată că o să-mi placă.

Întârziaţii erau grăbiţi spre locurile lor. Elicopterele staţiilor radio şi TV, deosebit de iritante, survolau cerul albastru, în timp ce camerele de televiziune filmau încontinuu. Mi se părea că erau prezenţi vreo mie de fotografi, care tot urmăreau invitaţii şi mirele cu aparatele lor.

Mi-am făcut, în sfârşit, apariţia.

Buchetul de cale pe care îl duceam îmi tremura în mâini.

Eram obişnuită cu mulţimile, dar aici aveam emoţii. Le-am văzut, prin mulţime, pe cele câteva rude prezente, zâmbindu-mi vag. Jennie, domnişoara mea de onoare, stătea solemn lângă altar.

Doamna Leigh era în primul rând, ţinându-l pe Allie, care se agita în braţele ei. Mătuşile lui Will erau acolo, Eleanor şi Vannie, una ca o matroană, cealaltă, izbitor de atractivă.

„Am halucinaţii, văd dublu!“ Will stătea lângă ele, în loc să fie lângă altar… nu, nu era Will, era Palmer. O copie fidelă, dar uşor mai ştearsă a fratelui său.

Am fost condusă la altar, pe culoarul de flori, de Barry. Arăta cumva şifonat în smochingul lui, cu floarea deja căzându-i de la butonieră.

— Eşti atât de frumoasă. Străluceşti de-a dreptul, mi-a şoptit în timp ce îmi dădea dramul braţului şi s-a întors să-şi ocupe locul în primul rând.

Mi-am ridicat ochii spre altarul împodobit cu trandafiri albi şi roz. Era puţin cam prea împodobit, dar frumos totuşi. Will stătea lângă cavalerul lui de onoare, Winnie Lawrence. Îmi zâmbea.

Nu m-aş fi gândit nici măcar o secundă că aş fi putut face cale întoarsă.

— Vă declar soţ şi soţie, a spus preotul.

Will mi-a ridicat voalul şi m-a sărutat uşor. Îl puteam simţi prin costum. Mi se părea întotdeauna atât de plăcut la atins. Invitaţii au aplaudat. Bliţurile răsăreau de peste tot ca nişte margarete galbene, pe toată suprafaţa peluzei. Elicopterele zburau deasupra. Ce scenă imposibil de uitat!

Ţepeni, într-o ţinută comic de corectă, chelnerii de la Day Dean au dat buzna din spatele casei, cu tăvi argintii pline cu pahare de şampanie. Alţii circulau cu platouri cu caviar şi stridii, gustări din crab, sandviciuri pentru ceai, brânzeturi, fructe, pateuri. O orchestră mare, condusă de Harry Connick Jr., a început să cânte de pe o platformă de lemn, foarte bine ceruită, instalată la intrarea într-un cort enorm, cu dungi galbene şi albe, care avea să servească mai târziu drept sală de bal.

Poate că nu era nunta deceniului – dar, trebuia să recunosc totuşi, era ditamai nunta. Am zâmbit, împlinită şi mulţumită în sinea mea şi am început să mă simt în largul meu.

Un cort imens, dungat, adumbrea jumătate de acru de gazon, între casă şi iazul cu raţe.

Înăuntru, cete de copii alergau printre mesele acoperite de feţe de masă de un galben pal, în mijlocul cărora erau vaze pline cu boboci de trandafiri, albăstrele şi floarea miresei.

Muzica varia de la valsurile lui Strauss, la Carly Simon şi Patsy Cline. Iar după o cină foarte somptuoasă şi chiar înainte să se servească desertul, Barry s-a ridicat şi a cântat melodia lui, *Lumina vieţii mele,* în aplauzele frenetice ale invitaţilor, ale mele şi ale lui Will.

Apoi, Harry Connick, unul dintre prietenii mei, s-a ridicat şi a vorbit, vocea lui reuşind să acopere murmurul mulţimii:

— Acum, mireasa va tăia tortul. Maggie, mişcă-ţi fundul aici! Hai, timido, hai. Este vremea să fii iar în centrul atenţiei.

Chelnerii şi-au făcut apariţia, purtând trei torturi de nuntă gargantuelice. Pe fiecare era câte un om din marţipan, într-un costum de fotbal şi o femeie din marţipan, sprijinindu-se de un pian. Şi eu şi Will ne-am îndesat tort în gură, iar pozele noastre în care apăream cu gurile pline au ajuns în cele din urmă pe copertele revistelor *People* şi *Paris Match* şi ale altor reviste ridicole, de tot felul.

După cină, mesele au fost îndepărtate imediat. Orchestra a început să cânte. Will a dansat cu mine primul vals al serii (pe muzica de la *Strălucire de stea,* una dintre melodiile mele), apoi alţi invitaţi ni s-au alăturat.

Dansam cu Barry, când un alt bărbat a intervenit şi m-a îndepărtat de el în paşi de dans.

— Suntem fericiţi, în sfârşit? m-a întrebat Peter O'Malley.

Avea faţa cenuşie, ca a lui Patrick când era mort, duhnea a whisky şi vorbea greoi. Fizic, era o caricatură a tatălui lui: trăsăturile îmi erau familiare, dar ochii erau mici ca două mărgele şi era mai gras cu vreo douăzeci şi cinci de kilograme.

— Dă-mi drumul, i-am zis. Te rog, Peter.

Mă ţinea de braţ aşa de strâns, că-i simţeam unghiile înfigându-mi-se în carne.

Parcă era nebun.

— Curvă ieftină ce eşti. Nu te gândeşti cât de mult rău îmi faci mie? Pe tata l-ai avut, acum ai casa lui, banii lui, sângele lui pe mâinile tale şi încă un soţ, deosebit de arătos.

Am încercat să mă eliberez de beţivul acela, dar nu am reuşit. Nu-mi dădea drumul.

— Cum adică am sângele lui pe mâini? am zis dintr-o suflare.

Mi-a urlat în faţă.

— Ba ştii al dracului de bine ce am vrut să zic.

— Crezi că eu l-am omorât?

— Cred că moartea lui a fost foarte la îndemână pentru tine. Să ne rezumăm la atât. Să tragă fiecare concluziile pe care le doreşte. Eu le-am tras pe ale mele şi nu sunt singurul care gândeşte aşa.

— A murit de infarct, Peter. Te rog să pleci. Eşti beat.

— Un infarct indus de cine? Ce i-ai făcut, Maggie. I-ai tras-o până i-a crăpat inima?

Mi-am smucit mâna din menghină şi l-am lovit pe Peter cât de tare am putut. O palmă s-o simtă. Să se trezească la realitate.

Dacă săgeţile pe care le aruncau ochii lui ar fi putut ucide, aş fi fost moartă.

— Da’ afurisită mai eşti. Dintr-odată, mi-a dat drumul la braţ. Nu eşti nimic mai mult decât o curvă nenorocită. Aşa că, probabil eşti obişnuită cu asta!

Vinul roşu din paharul de cristal m-a izbit în faţă, orbindu-mă pe moment.

— Iar Shepherd nu e nimic altceva decât un armăsar de prăsilă. Toată lumea o ştie.

L-am auzit pe Will urlând, dar nu am apucat să-l văd năpustindu-se asupra lui Peter, punându-l la pământ. L-a lovit pe Peter iarăşi şi iarăşi. Will îl domina pe agresorul meu.

Willie Lawrence l-a luat într-un final de pe Peter, despărţindu-i, aşa cum ar fi făcut-o un arbitru.

— Maggie! Oh, Doamne, biata de tine! a exclamat Will. Te simţi bine?

Peter se chinuia să se ridice în picioare. Faţa îi era plină de sânge, iar un ochi era numai pe jumătate deschis.

— Ai pus mâna pe banii tatălui meu. I-ai luat hotelurile. Totul! Era tatăl meu şi tu l-ai ucis! a urlat.

Doi bodyguarzi l-au escortat afară din cort. Peter nu s-a opus, fiind prea slăbit să se mai împotrivească. Puteam să-mi închipui deja titlurile din ziarele de a doua zi. Fir-ar al naibii!

Will m-a luat în braţe şi mi-a şters uşor lacrimile cu batista lui.

— Oh, Maggie, îmi pare tare rău, mi-a şoptit. Uită-l pe Peter O’Malley. Viaţa noastră abia începe. Te iubesc, a spus într-un murmur.

— Şi eu te iubesc, Will.

Chiar îl iubeam.

CAPITOLUL 60

— Will? Chiar tu să fii? Bătrânul însurat? Fostul

celibatar reformat?

— Chiar el, Winnie. Ce veşti de pe Coasta de Est? Mă aşteaptă o carieră de actor sau nu?

— N-o să-ţi vină să crezi, dar Michael Caputo a spus da. Te vrea, trup şi suflet. Crede că eşti născut pentru ecran.

Fiorul. S-a întors la Will într-o strălfulgerare de energie. A țâșnit ca un arc din scaun, răsturnându-l cu zgomot, deşi nu era nimeni acasă ca să-l audă.

— Spune-mi tot, de la capăt.

— Păi, pentru început, ţi-a dat rolul principal în *Primrose.* Ai auzit bine, rolul principal. Personajul tău se numeşte North Downing, dar, în afară de asta, e un scenariu destul de bunicel. Ba mai mult de atât, va fi un succes uriaş de box-office.

Primrose era un bestseller, de o sută şi ceva de săptămâni pe lista romanelor recomandate de *Times,* o saga despre o iubire pătimaşă, la început de secol XX. Michael Lenox Caputo era regizorul care cheltuise o avere ca să obţină drepturile de autor; tot el era şi producător. Cum făcuse Selznick cu *Pe aripile vântului,* şi Caputo a căutat, cu mare tam-tam, pe plan naţional, un necunoscut să joace rolul principal, doar că el căuta unul pentru rolul masculin. Succesul la încasări era garantat de popularitatea fenomenală a romanului şi de vedeta feminină, Suzanne Purcell, o actriţă temperamentală, despre care se spunea că era la fel de pasională în viaţa de zi cu zi, cum era şi pe ecran.

— Bună treabă. Doamne, a spus Will. Nu credeam că aveam vreo şansă. Poate că am stofă de actor, la urma urmelor.

— Tu ai făcut toată treaba. Arăţi fantastic pe ecran şi ai şi talent. Caputo a văzut asta într-o clipită. Până şi cretinul de autor al romanului te place.

— Da, dar dacă nu mă împingeai tu de la spate, nu aş fi avut niciodată îndrăzneala să mă duc să dau vreo probă de film pentru marele Caputo. Când încep filmările la drăcovenia asta? Unde? Stau ca pe ace.

— În Australia. Şi o să înceapă cât se poate de curând.

— Australia? Pentru un film epic american? Cum aşa?

— Când e vară aici, e iarnă în Australia, a spus Winnie, încercând cumva să explice.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi… bine ai venit la Hollywood!

CAPITOLUL 61

Distribuţia la *Primrose* se adunase; erau toţi prezenţi, mai puţin Suzanne Purcell, care nu trebuia să apară în prima scenă şi care, de obicei, îşi făcea propria intrare, în stilu-i caracteristic şi când voia ea. Până la urmă, ea era vedeta. Era ora 5.30 pe câmpiile line, ondulate din Perth.

Acesta era începutul zilei de filmare: scena unu, dubla unu; cameraman, Nestor Keresty; regizor, Michael Lenox Caputo. Toată lumea avea mari aşteptări de la filmul ăsta. Poate vor avea încasări de patru sute de milioane în toată lumea. Romanul era încă numărul unu în topuri.

Will, Caputo şi câţiva tehnicieni erau îngrămădiţi în rulota prost încălzită, care-i servea lui Will drept cabină de probă. Toţi îl aşteptau pe cameramanul genial şi temperamental, Nestor Keresty, să-şi potrivească lumina – încadrarea corectă, luminile din faţă şi din spate, astfel încât să creeze atmosfera de zori de zi, la o fermă din Texas. Artă curată, într-adevăr.

În prima scenă din film, North Downing trebuia să ajute la aducerea pe lume a unui mânz, la lumina lămpii unui hambar dărăpănat. Scena a captivat, se pare, cam vreun milion de cititori ai romanului. North Downing era „ultimul cawboy american“, un amant şi un soţ grijuliu.

— Vreau să-mi faci o promisiune, a spus Will, trăgându-l pe Caputo de-o parte. Vreau să-mi promiţi serios, Michael. Şi să te ţii de promisiune.

Regizorul s-a încruntat la el. Actorii l-au pus, de-a lungul timpului, să le promită tot felul de ciudăţenii, iar puştiul ăsta era un ageamiu. Cu toate astea, era un ageamiu mare

şi puternic, despre care se spunea că ar avea un temperament vulcanic.

— Zi. Orice vrei tu, Will.

— Vreau ca astăzi să mă munceşti nu glumă, să faci în aşa fel încât să mă treacă toate apele. Când trebuie să duc în braţe mânzul, vreau să faci în aşa fel încât să arate *chinuitor,* ca şi cum durerea iepei ar fi şi a mea. Vreau să faci un actor din mine.

Caputo a zâmbit, abţinându-se să nu râdă. Şi-a muşcat buza, rău de tot. Nimeni nu-i mai ceruse aşa ceva vreodată.

— Deci nu crezi că felul în care arăţi e de ajuns să te facă actor?

— Nu, nici vorbă. Isuse, Tom Cruise arată bine.

— Publicul e interesat numai de cum arăţi, Will. Crede-mă. Stilul face realitatea în zilele astea.

— Nu dau doi bani pe public; n-am dat niciodată. Am fost cel mai bun la fotbal. Acum, vreau să fiu cel mai bun pe ecran. Şi am să fiu. Crede-mă când spun.

Michael Caputo s-a holbat la Will, uimit de cererea naivă şi fără sens. „Parcă e un copil“, gândea Caputo, dar de spus a spus:

— Voi face tot posibilul.

— Nici nu cer mai mult. Eu mă ocup de restul. Te voi face să-ţi înghiţi zâmbetul condescendent de acum un minut.

— Nimic nu m-ar face mai fericit, i-a răspuns Caputo, zâmbind din nou.

De fapt, îi plăcea de Will Shepherd şi voia să-l vadă reuşind.

Prima scenă presupunea ca North Downing să aducă pe lume un mânz, apoi să-l poarte pe braţe prin hambar şi să-l prezinte tinerei lui soţii, Ellie. În dimineaţa aceea nu aveau să filmeze decât secvenţa naşterii şi momentul în care North duce mânzul de-a lungul hambarului. Mai târziu, vor filma scena prin care Ellie e introdusă în poveste.

A fost nevoie de douăzeci şi două de duble. Will era

stângaci la început, în ciuda numeroaselor repetiţii, concentrându-se mai mult asupra indicaţiilor de regie ale lui Caputo decât asupra emoţiei subtile, necesare pentru scenă.

Caputo îl chinuia fără milă, încercând să scoată de la el senzaţia de realitate a sentimentelor, iar Will transpira atât de tare, că avea nevoie de reînnoirea machiajului după fiecare dublă. La dubla douăzeci şi doi au nimerit-o, au nimerit-o perfect.

— Încă una, a spus Caputo, pentru siguranţă.

Will a stat în spatele calului, a scos mânzul cu un geamăt de plăcere şi, apoi, cu un zâmbet, l-a luat, cu mare drag, în braţe. Nesigur pe picioare, sub greutatea mânzului, a ieşit din hambar, şi-a croit drum pe cărarea îngheţată şi a intrat pe o uşa tăiată în faţada ce voia să reprezinte partea din faţă a casei lui North Downing.

Will s-a oprit. A început să zâmbească, apoi să râdă din toată inima. „Doamne, asta e prea de tot. E bestial.“

În spatele faţadei, stătea o femeie, puţin mai departe de camerele de luat vederi. Când Will a intrat cu mânzul în braţe, ea şi-a smuls bluza de pe ea, arătându-i sânii.

Era cât pe ce să scape mânzul. În ochii ei era un licăr jucăuş şi o invitaţie.

„Maggie, se gândea, nu mi-o va ierta niciodată. Dacă ţi-o tragi cu femeia asta, eşti terminat. Îţi va distruge viaţa.“

Dar nu s-a putut abţine să nu se uite la ea. Era frumoasă. De fapt, îţi tăia răsuflarea cu frumuseţea ei. Avusese parte de multe femei frumoase şi celebre, încât să-şi facă o părere obiectivă.

— Bine ai venit pe platourile de la *Primrose,* i-a spus Suzanne Purcell.

CAPITOLUL 62

Nu am putut să stau cu Will în Australia mai mult de o

săptămână. Barry m-a convins să terminăm noul album şi, într-un final, a trebuit să fiu de acord să mă întorc la lucru.

Maşina mea era parcată în faţa numărului 1311, pe Broadway şi îmi aminteam o dimineaţă răscolită de o furtună de zăpadă, din urmă cu mulţi ani. „Uite cât de departe ai ajuns, îmi spuneam şi nu-mi puteam reţine un zâmbet. O vedetă în lumea muzicii. Măritată şi fericită. Ocazional, o nimfomană. Nu e rău deloc. Nu mai sunt acea Maggie nesigură şi înspăimântată care a venit la Barry să ceară de lucru, orice fel de lucru.“

Azi, Barry şi-a scos capul pe uşa biroului să mă salute. Mi-a adus el mie cafeaua.

— Vino cu mine în studio. Am lucrat la câteva aranjamente pentru „Doar câteva melodii“. Aşteaptă numai să le auzi.

— Barry, am două cântece noi. Din Australia.

— Mai întâi aranjamentele, apoi ascultăm ce ai scris tu. Arăţi fantastic, Maggie. Mai străluceşti încă. E clar că mariajul îţi prieşte.

— Sunt fericită, Barry. Foarte fericită, i-am spus.

Desigur, Barry nu ar fi putut vreodată recunoaşte că se înşelase în privinţa lui Will, sau în orice altă privinţă, dacă e s-o spunem drept.

Odată ajunşi în studio, totul se rezuma la muncă. Nu se schimbase nimic între noi; ne iubeam munca şi şansa de a ne petrece timpul împreună. Provocarea cea mai dură era să facem fiecare album – fiecare cântec de pe fiecare album – să fie diferit şi foarte bun. Poate că nu reuşeam întotdeauna, dar, cu siguranţă încercam întotdeauna.

Muncisem extrem de bine în ziua aceea. Eram mulţumită de aranjamentele muzicale ale lui Barry (eram mulţumită de cele mai multe ori, deşi eram mult mai critică acum decât obişnuiam să fiu la început); iar el îmi iubea unele melodii şi doar îi plăceau altele.

Era deja după-amiază când am decis să punem punct pentru ziua respectivă, iar eu mi-am propus să mă duc la cumpărături. O recompensă. Un moft. Apoi acasă la copii. Trebuia să gătesc în seara aceea. Apoi plănuisem să

vedem, pe video, *Forrest Gump.* Nu îl văzusem decât de vreo şase ori. Poate aveam să gătesc la cină creveţi à la Bubba. Asta, cu siguranţă, ar face-o pe Jennie să râdă.

Găsisem la Bergdorf Goodman nişte nimicuri pe care mi le doream şi părăsisem magazinul puţin după trei jumătate. Pe Fifth Avenue era plin de taxiuri, autobuze, de obişnuita mulţime de pietoni. Nu reuşeam să-mi detectez imediat şoferul şi maşina.

Apoi, probleme.

O cameră de televiziune a apărut subit din mulţime ca un submarin care iese la suprafaţă. Două gorile păroase şi tinere de la Fox News s-au năpustit spre mine. Nişte urâţi amândoi. Îmi păreau două maimuţe necioplite.

— Maggie. Maggie Bradford, a urlat unul din ei.

Instinctiv, m-am ascuns, căutând cu disperare maşina.

— Maggie. Aici, Maggie. Este adevărat ca tu şi Will aţi avut probleme în Australia? Este acesta motivul pentru care te-ai întors acasă?

Puteam chiar să aud cum camera de luat vederi torcea înspre mine. „Dracu' să-i ia pe oamenii ăştia din televiziune, gândeam. Vedeţi-vă de viaţa voastră! Lăsaţi-mă să mi-o trăiesc pe a mea în pace!"

— Nu, le-am tăiat-o scurt.

— Am auzit că a devenit destul de apropiat de Suzanne Purcell. Asta ar fi problema. Ştii ceva despre chestia asta?

Stomacul meu s-a chircit.

— Nu.

Şi eu, şi Will ştiam că vor apărea zvonuri despre el şi Suzanne. Dacă nu ar fi existat, cei de la studio le-ar fi stârnit ei înşişi.

— Deci, ai văzut fotografia?

— Nu. Nu comentez. La revedere. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu voi.

Nu reuşeam să trec de mulţime, ca să scap de cei doi. „Unde dracului e maşina aia, pentru Dumnezeu?"

— Fotografia, Maggie. Un chelios scund şi insistent, de la Chanel Five, mi-a băgat un microfon în faţă. E în toate ziarele. Will şi Suzanne Purcell. Foarte intimi. Chiar nu ai

văzut-o?

Ca să-l dau la o parte din calea mea, l-am împins în cameraman. Când, într-un final, mi-am văzut maşina, am fugit şi m-am închis înăuntru.

Abia când treceam prin pădurile verzi din apropierea casei noastre am reuşit să mă relaxez. „Ce tupeu pe cretinii ăştia nenorociţi.“ Nu era prima oară când mă încăieram cu un reporter. Se întâmplase şi la Roma, şi la Los Angeles. „Ce s-a întâmplat cu viaţa personală? mă întrebam singură. Cine se cred ăştia?“

Aş fi vrut ca Will să fie acasă cu mine în momentul acela. Cu mine, în maşina aceea.

„Oh, Will, lasă filmele deoparte. Hai să plecăm şi să fim doi necunoscuţi tot restul vieţii.“

Will şi Suzanne. Fotografia. Oare să fie adevărat? Nu, nu puteam să cred aşa ceva. Nu aveam cum să cred aşa ceva. Simţeam că îl cunosc bine pe Will. Eram sigură de asta. Fotografia nu era nimic altceva decât tot gunoi de paparazzi. Nu era nici prima dată, nici nu avea să fie ultima.

Am lăsat gândul să treacă de la mine. Dar s-a întors, noaptea, când să mă duc la culcare. M-a ţinut trează până pe la vreo două sau trei dimineaţa, orele vrăjitoarelor.

Will şi Suzanne Purcell.

Nu!

Dracu’ să-i ia pe paparazzi.

CAPITOLUL 63

Pentru această scenă, nu era nevoie de niciun fel de paparazzi.

INTERIOR: Baia lui Ellie. Lumină plăcută de dimineaţă peste tot. Ellie se relaxează într-o cadă de tablă, plină de spumă groasă, pe care ea o dă, din când în când, la o parte, ca să-şi poată vedea burta. Intră North, evident

îngrijorat.

CUT TO: Reacţia lui Ellie. Se uită ruşinată la soţul ei. North îngenunchează lângă cadă. Nu e ca ceilalţi bărbaţi. El înţelege ce gândeşte soţia lui.

North: De ce mă eviţi, Ellie? De când cu copilul nostru, nici nu mă laşi să mă apropii de tine. Nu aşa credeam că o să fie.

Ellie: Pentru că acum nu mai sunt frumoasă. De asta. (începe să plângă.) Nu voi mai fi frumoasă niciodată. Copilul acela mi-a distrus corpul. M-a transformat într-o femeie bătrână.

North: Nu poţi să fii bătrână la nouăsprezece ani. Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna. Tu eşti frumoasa mea nevastă, (începe să dea spuma la o parte.) Tu eşti Ellie şi asta nu se va schimba niciodată.

Ellie: Nu face asta, te rog… o, North, te rog.

North: Taci. (Dă la o parte spuma pentru a-i descoperi sânii.) Vezi, eşti foarte frumoasă. Eşti atât de frumoasă, că abia mai pot îndura.

Ellie: Sunt umflată ca o purcică. Mă doare peste tot şi mă simt bătrână, chiar dacă nu sunt.

North: (Luând o cârpă de baie şi masându-i uşor corpul cu ea, cu o mână ascunsă sub spumă când îi mângâie sânii): Uite aici, nu eşti bătrână. Sau aici… sau mai ales aici.

CUT TO: Reacţia lui Ellie. E evident excitată de atingerea lui North. Ea zâmbeşte şi zâmbetul ei este superb. Ellie este frumoasă, exact aşa cum spune North.

North: (Continuând s-o mângâie): Frumoasa mea. Ellie a mea.

Ellie (Respirând greu): Mai sunt încă frumoasă? Mai sunt?

North: Da, eşti. Vei fi întotdeauna. Ţi-am mai spus, asta nu se va schimba niciodată. Nici măcar atunci când vei fi

bătrână.

PRIM-PLAN: Ellie şi North se sărută, din ce în ce mai pasional. Dintr-odată, în camera este foarte mult abur.

CAMERA: Se mişcă în jos pentru a arăta apa din cadă mişcându-se în timp ce mâna ascunsă a lui North devine din ce în ce mai agitată.

— Tăiaţi! a întrerupt vocea lui Michael Lenox Caputo liniştea de mormânt a scenei. Minunat! Asta rămâne. Acum trebuie să mă duc să mă masturbez.

Cu toate astea, nici Will şi nici Suzanne Purcell nu s-au oprit. Tehnicienii au lăsat camerele să ruleze, pentru că în curând vor avea cele două staruri într-un film pe care îl puteau vinde oricărui tabloid şi televiziune de scandal.

Will şi Suzanne nu păreau a observa ceva în jurul lor. Ea a ieşit din cadă şi, goală cum era şi fără a se sinchisi de asta, a început să râdă şi să tragă de cureaua lui. El a ridicat-o în braţe şi, sărutând-o cum niciunul dintre şefii de pe platourile de la *Primrose* nu avea să vadă vreodată, a dus-o în rulota lui. A trântit uşa în urma lui, cu piciorul.

Vârcolacul din Perth.

CAPITOLUL 64

— Şi acum, ce urmează? a întrebat Will.

Filmările la *Primrose* se terminaseră; mai rămâneau montajul şi dublajul de voci.

A luat-o pe Suzanne la plimbare pe câmpiile prăfuite. Nu avusese niciun moment intenţia să se implice, dar, cum se spunea, câteodată n-ai încotro. Suzanne era cu adevărat una dintre cele mai frumoase femei din lume, iar Will apreciase întotdeauna frumosul.

— Eu mă întorc în California, tu redevii domnul Maggie Bradford, aşa cum ai fost şi până acum.

Will a clipit. Cuvintele ei l-au durut.

— Şi ce a fost între noi aici? a întrebat-o.

— Am petrecut clipe frumoase, nu-i aşa? Eşti bun, Will. Unul dintre cei mai buni.

— *Unul* dintre? Will a început să râdă cu dispreţ. Eşti frumoasă şi mai ai şi umor pe deasupra.

Suzanne a râs la rândul ei.

— Da, Will, am şi ceva minte. O, iubitule! Nu am avut parte decât de cei mai buni! Actori, alţi sportivi, băieţi de bani gata. Dar tu eşti foarte bun. Nu trebuie să-ţi faci niciun fel de griji.

Will îşi simţea vechii demoni întorcându-se. Treziţi din somn, începeau să-şi croiască drum cu ghearele dinspre stomac spre creier. Doamne, cât ura să piardă! Nu putea suporta eşecul.

— Filmul ăsta mă va face vedetă, i-a spus, chinuindu-se să-şi păstreze vocea calmă. Atunci nu voi mai fi „domnul Maggie Bradford“.

— Nu filmul, *eu* te-am făcut vedetă, i-a răspuns Suzanne Purcell. Să nu uiţi asta. Oricum, nu ar trebui să te laşi afectat de industria asta. Pentru că poate să te afecteze, ştii?

„Distruge-o, se gândea el. Dar nu acum. Ia-o încet, Will. Încetişor. Ţi-ai învăţat lecţia la Rio.“

Will n-a mai spus niciun cuvânt. A pornit-o înapoi spre hotel.

— Ce zici de o ultimă partidă? a întrebat-o.

Suzanne a rânjit şi l-a cuprins în braţe.

— Aşa te vreau. La tine sau la mine?

— La tine, a zis. Folosim jucăriile tale.

Suzanne Purcell nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese în rahatul în care era. Se simţea de parcă era vorba de trupul altcuiva, de parcă ieşise din propriul corp.

Nici nu trecuse bine pragul camerei ei, că Will o şi lovise pe la spate. Nu că ar fi ştiut la început ce se întâmpla cu ea. A simţit o lovitură năprasnică între omoplaţi. Apoi, covorul albastru, aspru cum era, s-a repezit către faţa ei.

S-a lovit puternic şi şi-a pierdut cunoştinţa.

Apoi s-a trezit *aşa.*

El o legase cu sforile dure pe care ea le folosea la exerciţiile ei zilnice. Sutienul şi restul de sfoară îl folosise pe post de căluş.

Apoi o băgase în cada de baie.

Şi abia atunci lucrurile au început să se înrăutăţească într-adevăr.

I-a tăiat venele la ambele încheieturi şi a privit cum sângele ei curgea în cadă.

A stat acolo pur şi simplu şi s-a uitat cum sângera.

Suzanne s-a zbătut să-şi desfacă legăturile, scoţând sunete bizare, înfundate.

A încercat să ţipe, dar căluşul era legat prea strâns. Când nu i-a mai rămas nimic, a decis să-l implore… cu ochii.

— A, înţeleg, i-a vorbit într-un târziu. Acum ţi-ai găsit să vrei să discuţi normal, până la capăt. Te pomeneşti că vrei să şi retragi câteva dintre răutăţile pe care mi le-ai aruncat mai înainte, când eram afară. Nu-i aşa, Suzy? Vezi tu, şi eu am ceva minte.

Ea a încercat să încuviinţeze pe cât posibil. Pierdea foarte mult sânge şi începea să se simtă ameţită – ca şi cum ar fi fost pe cale să moară.

— Ştiu că nu e tocmai sinuciderea clasică, dar seamănă cât de cât, i-a spus Will. E fascinant să priveşti pe cineva murind. Nici nu-ţi poţi închipui. Este formidabil să-ţi privesc expresia din ochi, în momentul ăsta. Mii de gânduri care-ţi trec prin faţa ochilor, nu? Nu-ţi vine să crezi că tu, marea Suzanne Purcell, vei muri cât de curând. E prea ciudat, nu? Totul ţi se citeşte în ochi, Suzanne. Extraordinar.

Apoi, n-a mai vorbit deloc.

Doar s-a uitat la ea – cum sângerează. Era o sinucidere. Ca a tatălui său.

În dimineaţa următoare, când Michael Caputo a venit la Suzanne la hotel, voia să-i ureze drum bun şi, poate, chiar,

să-şi încerce norocul cu ea. Suzanne n-a răspuns la telefon şi nici când a bătut la uşă.

Într-un final, s-a dus la manager să-i deschidă uşa. „Droguri, s-a gândit. Dracu’ s-o ia. Oare de ce aproape orice femeie frumoasă trebuie să fie obligatoriu şi nebună?“

A găsit-o pe Suzanne goală şi tăiată foarte grav, în stare de inconştienţă, dar încă vie. Era legată cu cătuşe de patul de hotel. Avea să treacă jumătate de an până să joace într-un alt film, iar prim-planurile ei nu aveau să mai fie niciodată ce fuseseră.

Suzanne i-a jurat lui Caputo şi apoi poliţiei că nu Will fusese vinovatul. Refuza să spună mai mult de atât. Nu voia să depună plângere penală împotriva lui.

„Să nu sufli o vorbă nimănui.“

O speriase cumplit. Acum îl credea pe Will în stare de orice, chiar şi de crimă.

CARTEA A PATRA

DE PARTEA ÎNTUNECATĂ A LUNII

CAPITOLUL 65

Nu sunt o ucigaşă.

Nu am ucis pe nimeni cu premeditare niciodată. Cel puţin, asta am început să-mi spun constant în ultima vreme.

Când să intru în clădirea judecătoriei, toată lumea se holba la mine, iar eu nu-mi puteam găsi răsuflarea. Am simţit că înnebunesc. Sau poate chiar sunt nebună.

Poliţiştii de la închisoare, ca şi corpul meu de avocaţi foarte scumpi, s-au strâns cu toţii în jurul meu, sufocându-mă. Mi-am adus aminte de claustrofobia care mă încerca în spaţiul acela îngust de sub casa mea din West Point. Toate poveştile de groază păreau să mă prindă din urmă.

Ploua cu găleata şi sute de oameni, cu umbrelele lor negre, dar şi câteva albastre şi roşii, veniseră ca s-o vadă pe faimoasa criminală.

Mă distrugea să ştiu că propriii copii mă vor vedea aşa – în cătuşe, purtându-mi litera stacojie.

Am intrat în judecătorie, apoi am urcat până în sala unde aştepta judecătorul Andrew Sussman. Judecătorul este un bărbat impozant, de vreo doi metri înălţime, cu barbă încărunţită şi neîngrijită. Cred că avea înjur de patruzeci şi cinci de ani; aducea cu un rabin la înfăţişare. Era semn bun; mă făcea să mă gândesc că ar putea fi cinstit şi drept în judecată. Era tot ce îmi doream.

Dreptate. Justiţie. Stilul american, nu?

Judecătorul Sussman ţinea punerea oficială sub acuzare de crimă cu premeditare într-o mapă neagră, foarte solemnă. Avocaţii mei îmi spuseseră la ce să mă aştept, dar eu nu reuşeam să mă obişnuiesc cu ideea.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutam eu acolo? Cum mi s-a putut întâmpla mie una ca asta?

Nu eu eram personajul negativ în toată povestea asta –

eu eram victima. Cum se putea ca eu să fiu judecată pentru crimă?

Presa care avea să se ocupe de procesul meu de crimă era deja prezentă în sală. Se aflau în sală nu unul, ci câţiva artişti plastici care să-mi facă portretul din ziua procesului. Cât de al dracului de artistic!

Stăteam în boxa acuzaţilor, cu avocatul principal al apărării, Nathan Bailford. Nu mi se întâmpla mie aşa ceva. Nimic din toate astea nu mi se părea real.

— Bună dimineaţa, a salutat Sussman, pe un ton civilizat, ca şi cum era vorba despre o amendă de circulaţie, sau de încălcarea ordinii publice în Bradford, sau că nu tăiasem iarba suficient de scurt în faţa casei.

— Bună dimineaţa, onorată instanţă.

Eram surprinsă de încrederea cu care puteam articula, că puteam scoate cuvinte pe gură, că şi eu puteam să am un ton civilizat.

Judecătorul Sussman a ridicat mapa neagră să o văd clar.

— Doamnă Bradford, am în faţă, din partea marelui juriu, cererea de punere sub acuzare. Aţi văzut-o? a întrebat.

Vorbea deschis şi simplu, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil acuzat de ceva foarte serios.

— Da, onorată instanţă, am văzut-o.

— Aţi citit-o şi aţi avut timp să discutaţi punerea sub acuzare cu domnul Bailford şi cu ceilalţi avocaţi ai dumneavoastră? m-a întrebat mai apoi.

— Da, am discutat punerea sub acuzare.

— Înţelegeţi acuzaţiile care vi se aduc? Că sunteţi acuzată de uciderea soţului dumneavoastră, Will Shepherd?

— Da, am citit acuzaţiile ce mi se aduc.

A dat din cap aprobator, ca şi cum aş fi fost o elevă cuminte sau o acuzată model.

— Cum pledaţi la acuzaţia de crimă cu premeditare, vinovată sau nevinovată?

L-am privit direct în ochi. Ştiam că nu avea niciun efect,

dar simţeam nevoia s-o fac.

— Nu sunt vinovată de crimă. Pledez nevinovată.

CAPITOLUL 66

New York City. Central Park. Eram măritată cu Will de aproape un an.

— Maggie, tu reuşeşti să vezi ceva? Eu nu văd nici pe dracu'. Prea mulţi copaci în parcul ăsta nenorocit.

Stăteam cu Will şi cu Jennie ascunşi în semiobscuritatea cenuşie a unei limuzine. Will şi-a aprins nervos o ţigară, băţul de chibrit aruncând pe figura lui străfulgerări de albastru şi auriu. Şi-a trecut degetele prin buclele lui dese.

„Cât e de palid. Obosit. Speriat, mă gândeam în timp ce-l priveam. Se repetă iar povestea cu Cupa Mondială, nu-i aşa? Are ceva de dovedit în seara asta. Ei bine, asta e ceva ce pot înţelege cât se poate de bine."

— Ce fac ăia acolo, la capătul cozii ăsteia nenorocite şi interminabile?

— Nu văd nimic, i-am spus. Îi dau la o parte pe toţi gură-cască.

— Vezi cât de popular o să fie filmul? a intervenit Jennie, ca să arate că era alături de el.

Limuzina era blocată, cu motorul torcând leneş, la intrarea în parcarea de la Columbus Circle. Eram a cincea maşină într-o coadă întunecată de Rollsuri, Bentley-uri, Lincolnuri purtând demnitari, regizorul/producătorul şi vedetele filmului.

În sfârşit, caravana a început să se mişte, croindu-şi drum prin Central Park South, apoi pe Seventh Avenue, tăind Fifty-fourth Street spre Teatrul Ziegfeld, unde avea loc premiera mondială a filmului *Primrose.*

La fiecare curbă, starea de nervozitate a lui Will creştea; când i-am luat mâna într-a mea, am observat că transpirase şi de îndată ce a terminat ţigara, şi-a aprins alta. În genere, fuma foarte rar, dar în seara asta nu se

putea opri. Nu era în apele lui.

— O să fie bine, i-am spus. Nu e decât tracul dinaintea meciului.

— Bine? Într-un sfert de oră, criticii de film mă vor urmări pe un ecran imens, de vreo zece metri înălţime, unde nu mă pot ascunde, spunând: „Miez-de-Zi, Ellie. Un nume fantastic pentru calul tău. Să ai grijă el, fata mea, ca şi cum ar fi propriul copil“.

— E doar o poveste, Will. Oamenii aşa vor să sune poveştile. Vor să scape din realitatea asta câteodată.

— Nu şi criticii newyorkezi. O să vadă rahatul ăsta de film, pe ageamiul de mine şi – puf! – s-a dus dracului scurta mea carieră de aşa-zis actor.

— Nu se poate, i-a spus Jennie.

— Ba se poate.

Măcar mai glumea cu ea. Caravana s-a oprit. Din senin, nişte degete dolofane şi păroase au început să bată darabana în geamul limuzinei. Am recunoscut faţa dolofană şi păroasă şi am deblocat portiera.

— Un necaz nu vine niciodată singur, am şoptit.

— Caputo! a rânjit Will în timp ce regizorul s-a strecurat, matahală cum era, pe bancheta din spate.

— Ne vor răstigni, a spus Caputo, cu o grimasă sumbră. O simt. Instinctele mele nu mă înşală niciodată. Nu am eu întotdeauna dreptate, Will? Mi se trage de la faptul că am copilărit în Brooklyn. Oamenii din Brooklyn au nişte instincte fantastice.

Îşi exprima atât de caraghios nefericirea, că nu m-am putut abţine să nu râd.

— Oamenii au aşteptări mari de la filmul ăsta, a continuat Caputo. Şi la cele cincizeci de milioane pe care le-am băgat în el, nici nu se poate să nu aibă – dar şi eu şi Will ştim că n-o să primească decât rahat de oaie de banii ăştia. Şi încă rahat de oaie australian. Nici măcar de calitate bună.

Will a râs de umorul regizorului, care era aproape la fel de negru ca al lui.

— Unde e soţia? l-am întrebat. Nu pare să fi avut mai

mult succes în a te calma, decât am avut eu cu Will.

— Eleanor e în maşina dinaintea noastră, cu sfânta de maică-mea. Nu mă suportă când o fac pe nebunul ca acum. M-au dat afară din propria maşină. Aşa că, iată-mă! Cineva trebuie să mă ducă şi pe mine la cinema.

Am deschis portiera şi am tras-o pe Jennie după mine.

— Unde plecaţi? m-a întrebat Will.

— Să stau cu Eleanor şi cu mama lui Michael. Voi, artiştii, meritaţi puţin timp singuri.

CAPITOLUL 67

M-am reîntâlnit cu Will când am ajuns la Ziegfeld. Am trecut de reflectoarele de la intrare, de mulţimea care zbiera, de reporteri, de directorii de la studiourile de producţie şi ne-am ocupat locurile noastre de onoare.

Nici eu şi nici Jennie nu mai fuseserăm vreodată la o premieră mondială. Era destul de distractiv. Toată lumea arăta atât de nepotrivit în smochingurile lor, în costumele negre şi în rochii de seară – şi asta numai ca să vadă un film.

Cam după un sfert de oră, au dat drumul la film şi a început genericul. WILL SHEPHERD. Uite şi numele lui, la fel de mare ca al lui Suzanne Purcell. Chiar înainte să apară titlul, mulţimea a aplaudat şi l-am putut auzi pe Will mormăind. Nu ştiam dacă era de mulţumire sau de teamă.

Apoi a început filmul şi eu m-am lăsat purtată de superbele peisaje din vestul Americii. Nestor Keresty surprinsese frumuseţea peisajului, aşa cum eu nu reuşisem vreodată, prin arta lui vie de pe ecran.

Iapa născuse mânzul, Will l-a dus pe braţe la tânăra lui nevastă (ea arată mai curând de treizeci, decât de nouăsprezece, am observat cu satisfacţie) şi şi-a spus replica mult temută.

Publicul era tăcut. Nimeni n-a chicotit. Will s-a relaxat în sfârşit în scaunul de lângă mine. Jennie i-a făcut un semn

că totul era bine.

— Vezi, i-a şoptit. Ţi-am zis eu.

Filmul a durat cam două ore. Ritmul era alert, scenele magice, pline de culoare, romantice. Mi-am dat seama că-mi plăcea – până la scena din cadă, cu North şi Ellie, când el a început s-o spele.

Felul în care o privea Will era felul în care mă privea pe mine când făceam dragoste. Nu-mi părea că juca teatru; era pasiune în ochii lui, dorinţă. Mâna i-a dispărut sub spuma de baie, dar, mi-am dat seama ce făcea cu adevărat după felul în care îşi mişca braţul.

Inima mi s-a făcut cât un purice. Respiraţia mi s-a oprit deodată. Înţepenisem pur şi simplu în scaunul meu.

„S-a culcat cu ea“, m-am gândit, şi o durere surdă mi s-a răspândit în tot corpul. Îmi aminteam zvonurile din presă şi faptul că Will le negase cu fermitate. „Au fost amanţi şi în afara camerelor de luat vederi, nu-i aşa? Nu, te rog, nu se poate să fie adevărat.“

M-am obligat să mă uit la Will. Privea absorbit ecranul, cu gura întredeschisă – retrăind momentul!

Când scena aceea interminabilă s-a terminat, Will s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat blând pe obraz.

— Jucam doar o scenă de film, mi-a spus, şoptit. Ştiu ce gândeşti, dar greşeşti. Poate că sunt un actor până la urmă.

Am suspinat, respirând adânc, simţindu-mă ceva mai bine. Da, poate că Will era un actor până la urmă.

CAPITOLUL 68

Petrecerea de după premiera filmului *Primrose* s-a ţinut la Russian Tea Room, de pe Fifty-seventh Street, la etaj. Mai bine de o sută de oameni au venit să-i strângă mâna lui Will, să-l felicite pentru cât de bun a fost. Nu a recunoscut nici măcar pe unul dintre ei, dar a dat absent din cap la toate laudele lor.

De fapt, parcă nici nu era acolo. *Îi căuta pe părinţii lui. Ştia că spiritele lor nu ar fi ratat o ocazie atât de importantă.*

Iar îşi pierdea controlul, nu-i aşa? Da, istoria de la Rio se repeta din nou. Avea toate ingredientele pentru un dezastru. Will îşi dădea seama că încă nu învăţase să suporte bine înfrângerile.

Un şmecher de la Relaţii cu publicul, din gaşca lui Caputo, a venit în fugă în restaurant, în jurul orei 23.00. Toată lumea s-a întors înspre el. Era momentul pe care îl aşteptau toţi.

— E un succes, a urlat el, fluturând un număr din *New York Times.* Un mare succes de public. Mă rog, pe aproape.

A înmânat ziarul, îndoit deja la rubrica Divertisment, şefului lui, apoi s-a pierdut în mulţimea care se adunase în jurul lui Caputo pentru a-l auzi pe producător/regizor citind cronica filmului cu voce tare:

— Michael Lenox Caputo, maestrul blockbusterului, care încă mai poate produce divertisment de calitate, incitant, ba chiar captivant, spre deosebire de pleiada de regizori de pe piaţă, s-a întrecut pe sine cu *Primrose,* cu siguranţă unul dintre cele mai mari succese de casă din acest sezon…

Invitaţii, mai ales directorii studioului de producţie au început să-l aclame. O orchestră mică, angajată special pentru petrecere, a început să-i cânte un imn şefului. Caputo a continuat să citească încet, apoi, când s-au liniştit spiritele, a aruncat ziarul.

— Modestia nu-mi permite să citesc mai departe, a spus. Veţi avea cu toţii exemplarele voastre mâine-dimineaţă, la prima oră. Între timp, hai să bem un pahar în cinstea acestui eveniment! De fapt, eu zic să bem mai multe pahare. În seara asta, le meritǎm din plin.

Chelnerii au servit şampanie scumpă. Ziarul, care a aterizat pe o masă, undeva lângă intrare, a rămas neatins, până când Will l-a ridicat, cu un aer relaxat, şi a început să

citească, întrebându-se de ce Caputo refuzase să continue lectura.

Şi-a găsit numele aproape imediat.

> Caputo a fost foarte inspirat s-o distribuie pe Suzanne Purcell în rolul principal feminin, căci vedeta iradiază, în egală măsură, inocenţă şi senzualitate, iar în scenele de dragoste reuşeşte să pară şi o copilă de nouăsprezece ani (ceea ce, în realitate, nu este), dar şi o femeie care ştie să se bucure de senzualitatea ei. Protagonistul masculin, pe de altă parte, fosta glorie a sportului, Will Shepherd, pare a se simţi mult mai bine pe terenul de fotbal decât pe platourile spectaculoase de filmare din Texas. Îşi tratează colega de platou ca şi cum ar fi o bucăţică bună, cu nimic mai importantă decât o felie de tort din restaurantele din New York, sau poate chiar din cele din Texas. Ambele staruri arată fantastic fără haine pe ele, dar când domnul Shepherd trebuie să şi joace, orice sentiment generat de scenele de sex se dezintegrează într-un zâmbet forţat, într-un bot dezumflat sau în lacrimi false, de glicerină, aplicate de vreun artist într-ale machiajului, şi nu venite din suflet. Domnul Shepherd nu pare a avea suflet. Poate nu ar fi trebuit să fie atât de nesăbuit şi să renunţe la cariera de fotbalist.

Will nu a citit mai departe. S-a întors cu faţa spre invitaţi. Se simţea înnebunit şi gata să răbufnească; absolut sălbatic.

S-a uitat înjur, căutând-o cu disperare pe Maggie. Ea stătea lângă Caputo, zâmbind la ceva ce spusese regizorul. Ei bine, dracu’ s-o ia.

„Ea trebuia să fie salvarea mea, sufletul meu pereche. Asta îmi promiteau cântecele ei.

Dar ea mi-a spus că am fost minunat în film.

M-a minţit; blestemată să fie.

Curva!“

A mototolit ziarul şi a dispărut în noapte. Se temea că va înnebuni cu totul sau că era deja nebun. Avea nevoie să audă uralele mulţimii, să simtă iubirea aceea absolută, dar nu era nimic pentru el acolo.

A luat-o pe Seventh Avenue şi a început să alerge. Curând, alerga cât îl ţineau puterile. Dar mulţimea refuza să se audă; nimeni nu-i oferea niciun semn de iubire.

„Vârcolacul din New York“, se gândea.

CAPITOLUL 69

Will lipsise de acasă de două zile, iar eu am crezut că aveam să mor.

L-am căutat cu Winnie Lawrence peste tot, umblând înnebuniţi prin spitalele locale şi din New York, am fost la poliţie, am sunat pe toată lumea care fusese la petrecere şi cu care ar fi putut pleca. Copiii intraseră şi ei în panică.

Nimeni nu avea nici cea mai vagă idee unde putea fi Will. Îmi veneau în minte poveştile lui despre Rio – dezamăgirea lui. Ceva se întâmplase acolo, ceva care îl schimbase.

Am citit cronica de film din *New York Times* de îndată ce Will dispăruse din sală – am citit cu groază şi furie, realizând cum îl va afecta pe el, cât de rănit va fi. Şi eu am avut asemenea momente. Am reuşit să trăiesc cu suferinţa provocată de criticile răutăcioase, meritate sau nu.

Încă un eşec de clasă. Prea multe eşecuri în plan personal. Ştiam şi eu câte ceva despre sentimentul acela. Voiam să-i fiu alături. Dar unde să-l găsesc? Cum puteam să-l ajut pe Will dacă nu ştiam unde era?

A treia zi, l-am sunat din nou pe Barry şi l-am rugat să vină pe la mine.

— Nu mă simt stăpână pe situaţie, i-am spus de îndată ce a ajuns. Am senzaţia că nu fac destul, că ar trebui să fac mai mult, dar nu-mi dau seama ce.

— Se va întoarce, mi-a răspuns Barry. Nu uita că are ceva aici, ceva bun, la care să se întoarcă.

— Pe mine m-ai supraestimat întotdeauna, iar pe Will l-ai subestimat. Ar fi putut să se sinucidă, Barry. Mi-e frică de ce i s-ar fi putut întâmpla.

— Oamenii ca Will nu se sinucid, a spus Barry. Ştie foarte bine ce face.

— Cum poţi spune aşa ceva? Nu-l cunoşti pe Will. Nu ştii cât de greu suportă chestiile de genul ăsta.

Barry a ridicat din umeri. Nu credea ce spuneam. Într-un fel, nici eu nu credeam ce spuneam. Mă gândeam că Will se va întoarce. Mă iubea, îi iubea pe copii. Trebuia să se întoarcă.

— Îmi imaginez că-l găsesc într-un şanţ pe undeva. Doar pentru că poliţia nu l-a găsit, nu înseamnă că…

— Nu l-au găsit pentru că Will nu vrea să fie găsit. Eu înţeleg cât de greu trebuie să-ţi fie, cu toate câte ţi se întâmplă, dar exagerezi, Maggie. Cred că e mort de beat pe undeva. Când o să treacă peste perioada asta, o să se întoarcă.

Oare? Îmi era teamă că nu ştiam tot ce era de ştiut despre Will. Nu fusesem cu el în Rio. Dar cine fusese? Ce demoni îl posedaseră în perioada aceea? Poate că nu mi-a spus tot adevărul despre Rio.

Şi cum a putut să dispară pur şi simplu?

Aveam o imagine anume în minte – Will şi Allie, pe spinarea calului, pe pajiştea din spatele casei noastre. Trebuia să se întoarcă. Nu puteam să concep altă posibilitate.

CAPITOLUL 70

Şi, într-un târziu, s-a întors.

M-am trezit la atingerea unei mâini familiare, care mă mângâia pe obraz, apoi pe păr. Will era în dormitor! Îi cunoşteam atingerile atât de bine. Inima mi-a tresărit. Senzaţia de groază mi-a înfierbântat sângele.

— Will! am reuşit să şoptesc într-un târziu, cu gura uscată de spaimă.

I-am împins mâna la o parte şi m-am răsucit să ies din pat. M-am uitat la el cu o furie care, crescând în tot timpul

în care fusese plecat, ajunsese acum la apogeu.

— Unde ai fost? De ce nu ne-ai dat un telefon? Oh, Doamne, Will. Crezi că te poţi întoarce, aşa, pur şi simplu?

Avea ceva în expresia ochilor, în seara aceea – ceva atât de diferit, atât de ciudat. Era o expresie subtilă, dar nu mi-a scăpat. Nu era în apele lui.

Purta nişte pantaloni negri, fără dungă şi un tricou negru. Părul era lejer lăsat pe spate, stilul bătut de vânt. Avea o barbă de vreo două, trei zile. Mi-a zâmbit aşa cum sunt sigură că îi zâmbea oricărei femei din viaţa lui care fusese vreodată supărată pe el şi de a cărei iertare avea nevoie. Voiam să urlu la el, să-l lovesc cu pumnii.

— Am fost în Londra. Am fost să-mi vizitez mătuşa. Ea mi-e ca o a doua mamă. Numai că ea nu era acasă. Era în vacanţă cu mătuşa Eleanor, aşa că am venit acasă.

„Da, evident. Acasă la altă mamă. La mine.“

— Îmi pare rău, Maggie, nu trebuia să procedez aşa, trebuia să fi dat măcar un telefon. Nici nu poţi să-ţi imaginezi măcar cât de supărat am fost la premiera aceea nenorocită. Nu ai idee câte îmi trec prin minte.

Nu, nu aveam nici cea mai vagă idee. Nu aveam cum să am, dar am încercat să fiu înţelegătoare, să am răbdare cu el. Poate că încercam prea mult.

CAPITOLUL 71

Will începuse să poarte mai tot timpul o pereche de ochelari de soare de două sute de dolari – până şi noaptea, chiar şi în casă. Numea asta „perioada star de cinema“.

Ajunsese să folosească orice scuză, numai să nu stea acasă. Adevărul era că-i era puţin frică să rămână pe lângă Maggie şi copii. Poate că nu-i mai iubea ca înainte, nu mai simţea ce-şi dorea să simtă, dar nici nu voia să le facă vreun rău.

Chiar nu voia să le facă rău.

Era la volanul noului lui Mercedes decapotabil, pe

străzile din New York, într-una dintre zilele acelea dezgustător de însorite. Se simţea pustiu, gol, ca şi cum nu avea nimic înăuntrul lui. Vorbise cu fratele lui în dimineaţa aceea, dar, evident, Palmer nu fusese de niciun ajutor. Palmer nu voia să mai aibă de-a face cu el.

Voia s-o termine cu toate – poate într-un spectaculos accident de maşină. A gonit cu peste 150 la oră pe Saw Mill, o şosea îngustă şi sinuoasă. Era totuşi un şofer mult prea experimentat ca să facă vreun accident; reflexele lui erau perfecte. Sau poate că nu voia să moară – încă.

De ce dracu' să se omoare?

Primrose era un succes imens în box-office. Tâmpenia aia de film ajunsese numărul unu şi reuşise să se menţină pe poziţie săptămâni întregi. Ba, mai absurd de atât era faptul că îl catalogau pe el drept următorul Eastwood sau Harrison Ford. Ce idioţenie! Hollywoodul îi făcuse greaţă cu felul în care se grăbeau să satisfacă prostul-gust al publicului.

Numai într-o săptămână primise peste o sută de scenarii oribile de citit. Alesese, într-un final, un alt bestseller, un thriller psihologic foarte tensionat, intitulat *Windchimes.* Negociase un contract de patru milioane de dolari.

Filmările aveau să înceapă chiar în ziua aceea, cu faimosul regizor britanic, Tony Scott. Toată lumea era sigură că filmul urma să se bucure de un enorm succes la public. Avea toate „ingredientele" necesare.

Ei bine, ce credea Will era că filmul avea să fie încă un gunoi comercial, ca şi celălalt. Ştia foarte bine ce era bun şi ce nu. Ştia că păcălea lumea şi ştia la fel de bine că, mai devreme sau mai târziu, avea să plătească pentru asta.

Nu putea să sufere nenorocitele acelea de cronici de film – pentru că erau adevărate, criticii lui aveau dreptate. Era un rahat mare, nu un actor.

Nu mai putea suporta.

Nu mai putea să sufere că era Will Shepherd: legenda mai mult moartă decât vie, fostul mare fotbalist, „incredibilul armăsar", „domnul Maggie Bradford".

De cum a intrat în New York City şi a văzut semnele

spre Broadway şi 242nd Street, Will a călcat pedala de acceleraţie din nou până la 140.

Traficul era intens şi el trecea de pe o bandă pe cealaltă, făcând slalom printre celelalte maşini ai căror şoferi claxonau nebuni.

„Nu mai vreau să fiu Will Shepherd, nu mai pot“, se gândea în timp ce-şi manevra maşina cu o mână, apoi cu un deget, apoi, uite, mamă, nu ţin mâinile pe volan.

„Nu mai pot să trăiesc astfel.

Nu mai pot.

Oare la asta să se fi gândit tata când a sărit în apă?“

CAPITOLUL 72

Se scufunda. Adânc, din ce în ce mai adânc. Apa era rece şi neagră. Nu era atât de rău să te îneci.

Îşi începuse seara devreme, în Red Lion Inn, în Greenwich Village ca „Will Shepherd“. Ca Shepherd, a băut şapte pahare de whisky, nebotezat; se dădea drept Shepherd şi acum, în faţa unui public, în mare foarte beat, jucând comedia marilor lui triumfuri, într-o uniformă a echipei Manchester United.

De vreme ce el cumpăra băutura pentru toată lumea, publicul lui era foarte atent, agăţându-se de fiecare cuvânt pe care îl rostea.

„Will, Will“, a scandat unul dintre ei. Un englez. Un fan autentic, probabil.

— Săgeata Blondă, le-a răspuns el, un punkist, o ironie pe care nimeni nu părea s-o aprecieze.

— Curul Blond, a urlat o altă voce de undeva din spatele mulţimii.

Will s-a oprit în mijlocul povestirii lui. Nu era decât tânăr, în haină de piele şi blugi negri, făcând-o pe grozavul în faţa mulţimii. Will s-a holbat la ticălos, gândind „gunoi european“, gândind „hai să vedem de ce eşti în stare“.

Punkistul şi-a făcut loc prin mulţime. Era însoţit de doi

prieteni. Will observase tatuajele de pe braţele lor: şoimi sau vulturi.

— Un cur de om, a repetat punkistul, ajuns faţă în faţă cu Will, în timp ce mulţimea s-a dat la o parte.

Avea accent german sau aşa i se părea.

— Un poponar, a adăugat unul din prietenii lui. Un lingău britanic.

Era german sută la sută.

Furia, ţinută în frâu de câteva zile, a izbucnit într-o serie de înjurături.

Punkistul german, gunoiul european a făcut un pas înainte, lătrându-i lui Will în faţă:

— Hai, să te văd, eroule, i-a spus. Hai, ratatule, să vedem ce poţi.

De unde luase lanţul din mâinile lui, Will nu-şi aducea aminte. Până la urmă, puţin mai conta. Se aruncase asupra neamţului înainte să-şi mai pună întrebarea.

Săgeata Blondă a tăbărât orbeşte asupra lui. Voia să se bată; orice fel de bătaie era bine-venită.

A ieşit din Red Lion numai cu nişte vânătăi şi tăieturi. Nimic grav. Nimic fatal.

Şi-a adus aminte că trebuia să fie pe platou, la filmare. Ei bine, la dracu' şi cu asta. Ce i se întâmplase lui acum era, oricum, un thriller psihologic mult mai bun.

A urmat o serie de explozii albe în obscuritatea unei hale abandonate, exact la ieşirea de pe Hudson Street. O gaşcă îl stârpea în bătaie; nu ştia de ce. „Să fi fost ceva ce am spus, băieţi?“ Nu era conştient decât de durerea intensă pe care o simţea în urma loviturilor lor – la cap, stomac şi pelvis, coaste – de agonia continuă pe care o trimitea la creierul lui fiecare lovitură a lor. „Pedeapsa“, gândea, în timp ce cădea la pământ.

Pedeapsa dreaptă, meritată, pentru crimele lui, păcatele lui, întreaga lui viaţă.

Braţele şi picioarele îi erau ţintuite. Nu putea să mişte niciun muşchi. Faţa-i era zdrobită, sângerând pe cimentul aspru al trotuarului. Îi curgea sânge pe nas. Apoi cineva i-a

ridicat picioarele ca şi cum ar fi fost nişte bucăţi de carne de atârnat pe cârlige.

Era stâlcit în bătaie. Era lovit, chinuit, bătut cu pumnii şi picioarele, până când era sigur că nu mai avea niciun os întreg. Dar, în mod bizar, îi făcea plăcere să simtă durere fizică. Însemna că era viu, nu?

Întreaga lui lume îi scăpa de sub control, aşa, fără niciun avertisment. Totul era roşu de sânge. Avea senzaţia că se prăbuşeşte într-un abis adânc şi întunecat.

Era lăsat să moară pe străzile din New York, nu-i aşa?

Nu era chiar aşa de grav.

Nu făcea decât să calce pe urmele lui taică-su. Întotdeauna ştiuse că aşa va sfârşi.

„Will Shepherd, găsit mort pe stradă.“

Hilar, bizar de-a dreptul – dar ultimul gând, ultima imagine pe care o ducea cu el era a câinelui ucis de el cu mulţi ani în urmă. Iubise câinele acela.

CAPITOLUL 73

Era un coşmar, trebuia să fie. Nu putea să fie nimic altceva. Nu eram trează, nu puteam să fiu.

Cei de la Poliţia din Manhattan au venit acasă pe la miezul nopţii. Mi-au dat vestea politicos, dar manierele lor şi diplomaţia nu mi-au uşurat chinul. A trebuit să mă aşez imediat. Am crezut că fie am să leşin, fie am să vomit pe ei. Eram în stare de şoc.

Am reuşit într-un târziu să-l sun pe Winnie Lawrence. Stătea aproape. Am mers amândoi la spitalul St. Vincent, în New York.

Mi s-a permis să-l văd pe Will, dar numai puţin – i se administraseră sedative puternice; avea faţa acoperită de bandaje. Arăta oribil.

Aveam sentimentul că visam. Orice mi se întâmpla, nu era adevărat. Ce se întâmplase cu bărbatul cu care mă măritasem, cu persoana pe care o iubeam? Omul acesta

stâlcit în bătaie nu putea să fie Will!

Am fost abordaţi de detectivul Nicolo. Ofiţerul care venise cu ştirea acasă, în Bedford. Nu aveam chef să vorbesc cu nimeni, sau să văd pe careva.

— E bătut destul de rău, dar arată mult mai grav decât e de fapt, a spus Nicolo. Doctorii zic că nu o să iasă din spital mai devreme de câteva săptămâni. Îmi pare nespus de rău, doamnă Bradford. Nu ştim ce s-a întâmplat. Sau cine a făcut aşa ceva. Nu am găsit niciun martor care să ne dea vreo informaţie.

— Trebuia să înceapă filmările la un film nou, ieri, a spus Winnie Lawrence.

— Baftă. Detectivul a zâmbit sec. Dacă joacă în *Rocky V,* s-ar putea să se descurce de minune.

— Pentru Dumnezeu!

Winnie s-a îndreptat spre o cabină de telefon.

Detectivul s-a întors către mine. Semăna cu Al Pacino, numai cu un nas coroiat ceva mai mare. Părul lui grizonant era pieptănat pe spate.

— Doamnă Bradford, aveţi vreo idee de ce ar fi vrut cineva să-l atace? Ştiţi cumva dacă a fost cu cineva azi-noapte?

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău. Nu ştiu nimic, domnule detectiv. Nu sunt tocmai în apele mele. Vă rog să mă scuzaţi, am răspuns, luptându-mă cu lacrimile.

Nicolo a dat din cap înţelegător.

— Să înţeleg că nu a fost cu dumneavoastră, acasă.

— L-am aşteptat acasă. Nu a mai ajuns.

„Ce voia detectivul să insinueze? De ce încerc să-l scot pe Will basma curată, mă întrebam. Pentru că e soţul meu şi îl iubesc.“

— Ne va fi foarte greu să-i găsim pe bărbaţii care l-au bătut pe soţul dumneavoastră.

Nicolo a pus înapoi în buzunar carnetul negru pe care îl scosese mai înainte.

— Dacă domnul Shepherd nu-i poate identifica, mare lucru nu putem face. Mă întorc de îndată ce va fi în stare

să vorbească. Ţinem legătura.

Mi-a strâns mâna şi a plecat, spunându-mi să-l sun dacă aflu ceva. Winnie, foarte agitat, mi s-a alăturat în sala de aşteptare.

— Au de gând să-l înlocuiască pe Will, mi-a spus. Zic că nu-şi permit să aştepte până îşi revine el din asta. Ce dracu' i s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri, simţindu-mi corpul amorţit şi rece. Veştile nu erau nici bune, nici rele. O întrebare înfricoşătoare nu-mi dădea pace: „Cine era omul ăsta, soţul meu?"

— Vestea o să-l devasteze, a spus Winnie.

— Nu ştiu, Winnie. Un val de tristeţe m-a năpădit, accentuându-mi oboseala teribilă. Cred că va fi uşurat.

CAPITOLUL 74

M-am întors în Bedford cu Winnie Lawrence. Dădaca noastră, doamna Leigh, era acasă cu copiii. Din fericire, toată lumea dormea dusă când am ajuns eu.

Nu aveam chef să explic ce se întâmplase cu Will; nu eram sigură că aveam ce să explic sau că eu înţelegeam ceva din toate astea.

Îl iubeam pe Will, dar poate că mă păcălise; poate că era un actor bun când îşi punea mintea. Crezusem că îl puteam ajuta, că-l mai ajutam încă. Mama făcuse aceeaşi greşeală cu tata. Doamne, nu mai ştiam ce să cred. Nu-mi doream decât să mă întorc în pod – şi, pur şi simplu, să scriu cântece din nou.

M-am aşezat la birou, uitându-mă în gol. Soarele răsărise, iar păsările începuseră să cânte. Dar capul meu era plin de imagini neplăcute. Îmi aduceam aminte de un film cu Julia Roberts, *În pat cu duşmanul.* Aveam senzaţia că eu eram personajul principal, sau din *Lumina de gaz.* Sau poate că dormeam şi visam. *Te rog. Fă să fie vis.*

„Nu ştiu cine e soţul meu, mi-am tot repetat. Se poate

aşa ceva? Asta se întâmpla? Ce avea Will de gând să-şi facă. Ce avea de gând cu noi?“

Allie umbla de colo până colo prin birou şi a dat peste mine. Am făcut tot posibilul să mă prefac că nu se întâmplase nimic.

— Am tot aşteptat, iarăşi şi iarăşi şi iarăşi să vii să mă vezi, i-am spus.

I-am făcut semn să vină să mi se aşeze în poale. A fugit spre mine şi mi-a sărit în braţe.

L-am ţinut strâns pe Allie, l-am sărutat şi l-am îmbrăţişat. El a făcut la fel. Nu ştia cât de mult conta pentru mine să fie acolo. Simţeam că încep iar să mă bâlbâi. Pieptul părea gata să-mi explodeze. Îmi plăcea să-l ţin în braţe. Făceam lucrul acesta în fiecare dimineaţă din ziua când se născuse. Nu cred că sărisem vreo zi.

Dintr-odată, Allie s-a întors cu faţa către mine. S-a încruntat şi mi s-a uitat în ochi.

— Ce s-a întâmplat, mami? m-a întrebat băieţelul meu. Ce s-a întâmplat?

Ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, m-am întors la spitalul cu pricina, în centrul New Yorkului. Mi s-a permis să-l văd iar pe Will. Stătea în capul oaselor, încă incredibil de ameţit, bând nişte suc printr-un pai.

Partea feţei care nu era acoperită de bandaje era vânătă; ochii îi erau două crăpături oribil de înguste, buzele umflate, ca şi cum ar fi fost înţepat de un roi de albine, nu doar de una singură. Arăta ca unul dintre amărâţii aceia care dorm prin canalele din New York. Propriul meu soţ arăta exact aşa.

Când am intrat în salon, Will a întins o mână către mine. Am simţit cum mi se înmoaie inima. Nu m-am putut abţine.

— Maggie… a şoptit.

Nu i-am luat mâna, în schimb am stat şi m-am uitat la el pur şi simplu. Nu puteam să suport să mă ţin departe de el, dar nu aveam încotro.

— Maggie… iartă-mă. Te rog, iartă-mă.

— Cum aş putea, Will? a trebuit să-i răspund într-un

final.

A început să plângă ca un copil. S-a făcut covrig şi a plâns. Era atât de patetic, de cumplit de singur şi nu puteam să-mi dau seama ce era cu el.

Mi s-a rupt inima de milă, dar nu am putut să mă duc să-l alin. De data asta, chiar nu am putut.

CAPITOLUL 75

Gânduri negre îl bântuiau pe Will de când se întorsese acasă, dar nici în spital nu-l scutiseră. Îl îngheţa gândul că Maggie era încă o mare vedetă, iar el era un nimic. Dar, înainte de toate, ce-l chinuia cel mai tare era că Maggie părea *fericită.* Maggie, Jennie şi Allie erau o unitate de sine stătătoare. Nu aveau nevoie de el. Funcţionau foarte bine fără ajutorul lui.

Gânduri negre. Constant. Dimineaţa, la amiază şi, mai ales, noaptea.

Cum ar fi acela în care Allie avea un accident de călărie.

Sau despre frumoasa Jennie – o mulţime de fantezii îi populau mintea. Jennie şi aşa era îndrăgostită de el. Era ca toate celelalte, nu-i aşa? Toate îl voiau, cu disperare, până în secunda în care descopereau cine era el cu adevărat.

Palmer era la fel de rău ca toţi ceilalţi, ba poate chiar mai rău. Propriul lui frate lua bani de la el, în schimbul trecerii sub tăcere a câtorva secrete inofensive. Dar măcar Palmer nu ascunsese niciodată că era un mare ticălos, un nenorocit de doi bani.

Maggie era adevărata problemă, iar el nu ştia ce să facă în privinţa ei.

Dar nu ducea lipsă de gânduri negre.

De multe posibilităţi. Niciuna foarte plăcută.

Cum ar fi?

Cum ar fi dacă m-aş sinucide, aşa cum a făcut tata?

Cum ar fi dacă aş duce gândul ceva mai departe?

Cum ar fi dacă, cum ar fi dacă, cum ar fi dacă…

CAPITOLUL 76

Fiţi foarte atenţi acum. Vă rog. Încercaţi să ascultaţi fiecare cuvânt, fiecare nuanţă. Abia de aici călătoria începe să ia o turnură foarte ciudată, de aici am început să-mi pun la îndoială sănătatea mintală. Numai gândul la asta îmi întindea nervii la maximum, îmi întorcea stomacul pe dos, mă făcea să nu fiu sigură pe mine.

„Sunt vinovată? Sunt o criminală, aşa cum s-a tot spus despre mine? Sau eu sunt victima în toată povestea asta?“

— Mă duc la San Francisco. Trebuie să mă duc, Will, i-am spus la câteva săptămâni după „accidentul“ lui din New York.

Se purta încă foarte ciudat, dar nu şi în preajma lui Jennie şi a lui Allie, aşa că nu mă plângeam foarte tare.

— Poftim?

Will abia dacă a ridicat privirea de la televizor. În ultima vreme părea a se pierde în orice făcea. Câteodată arăta de parcă era la mii de kilometri depărtare, total aerian, mai ales când trebuia să vorbesc cu el. Nu înţelegeam ce se întâmpla. Şi cum aş fi putut afla, de vreme ce ridicase un zid între noi.

— M-au rugat să ţin un concert de binefacere în Candlestick Park şi am acceptat. Am nevoie să cânt iarăşi, Will. A trecut prea mult timp.

A închis televizorul şi s-a întors cu faţa la mine. Se uitase la un meci, numai în tricou şi în pantaloni scurţi, ceea ce îmi dădea întotdeauna senzaţia că aştepta să fie chemat de pe banca de rezerve. Era încă într-o incredibilă condiţie fizică şi arăta gata de joc, oricând ar fi fost solicitat.

— Fără să mă întrebi şi pe mine dacă nu vreau să vin cu tine?

— Cred că e mai bine să mă duc singură. Barry va fi

acolo…

— Cretinul ăla.

— … şi vom lansa albumul de îndată ce terminăm concertul. Nu aveam nicio intenţie să-l menajez, dar nici să spun ce simţeam în momentul acela, ceea ce ar fi fost ceva de genul „Cel puţin eu îţi spun când plec undeva“.

— Deci, *tu* ai hotărât să mergi în California, aşa, pur şi simplu. Se făcuse roşu la faţă de furie. Ochii îi ieşiseră din orbite, complet sălbatici. „Într-una dintre zilele astea o să-şi iasă din fire, nu-i aşa?“ mi-am spus.

S-a întors către mine cu faţa contorsionată de furie.

— Eu ce dracu’ sunt pentru tine? Preşul pe care îţi ştergi tu picioarele? Asta am ajuns eu pentru tine, Maggie?

— Cine a zis aşa ceva? Eu nu simt aşa faţă de tine. Doamne! Ce se întâmplă cu tine? Poţi să-mi explici, te rog?

— Eu îţi dictez unde te duci şi unde nu te duci! Ai înţeles? Dintr-odată, l-am auzit pe Phillip. Avea exact acelaşi ton al vocii.

Dar am reuşit să-mi păstrez calmul, cel puţin în aparenţă.

— Tu nu dictezi nimic, Will. Tu decizi asupra vieţii tale, nu asupra vieţii mele.

S-a ridicat de pe scaun şi a venit înspre mine. Am rămas pe poziţie. A stat nemişcat în faţa mea şi s-a uitat la mine cu o privire întunecată, suspicioasă.

Nu-mi plăcea deloc ce se întâmpla. Privirea, limbajul ameninţător al corpului lui, totul îmi displăcea. Nu-l văzusem niciodată aşa şi mi s-a făcut frică dintr-odată.

Mi-a tras o palmă zdravănă. Nu am avut cum s-o evit.

Cu un urlet, m-a lovit în obrazul stâng. A doua oară am primit un dos de palmă care m-a aruncat, fără drept de apel, pe spate.

Era ca şi cum două bombe au explodat în capul meu. Nu-mi venea să cred! Nu mă mai lovise niciodată. Nu mai ridicase mâna niciodată la mine, nu mă ameninţase niciodată.

— Nu te duci la San Francisco! a început să urle. Nu mă părăseşti tu pe mine, curvă nenorocită ce eşti!

A dat să-mi mai tragă una, dar apoi s-a oprit şi şi-a lăsat ambele braţe să-i cadă, neputincioase, pe lângă corp.

Era ca şi cum s-ar fi răzgândit sau şi-ar fi venit în fire, aproape ca şi cum era o cu totul altă persoană.

— Bine, a spus. Du-te la San Francisco. Mă doare undeva de ce faci tu, Maggie.

Am început să tremur din tot corpul. Nu-mi puteam permite să plâng. Apoi, tremurul s-a accentuat rău de tot. Picioarele m-au lăsat. Braţele la fel.

— Am să-i iau pe Jennie şi pe Allie cu mine, l-am înştiinţat. Abia puteam să vorbesc, darămite să-l mai şi privesc. Nu ai cum să ne opreşti. Să nu încerci s-o faci.

CAPITOLUL 77

„Abuz fizic.

M-a lovit.

Nu sunt eu asta.“

Îmi veneau în minte versurile propriului meu cântec. Mă uitam în gol, prin hubloul avionului, privirea mea escaladând un munte imens de nori albi ca zăpada. Lângă mine, Allie dormea dus, cu capul în poala mea. De partea cealaltă a culoarului, Jennie asculta ceva la căştile puse la dispoziţie de compania aeriană.

Amândoi erau fericiţi să meargă cu mine. Nu ştiau ce se întâmpla între mine şi Will. Concertul meu coincidea cu vacanţa lui Jennie. Allie voia mereu să stea pe lângă mine, şi exact asta se şi întâmpla. Eram atât de apropiaţi toţi trei, încât acronimul JAM mi s-a părut foarte potrivit pentru noi. Jennie, Allie, Maggie. Nu l-am schimbat, ca să-l includem şi pe Will.

După ce-am coborât din avion, m-am confruntat din nou cu obişnuitele priviri insistente şi saluturi din partea străinilor. Unii încercau să-mi ceară un autograf, aproape doborându-mă din picioare; alţii încercau să mă atingă, ca şi cum a atinge o celebritate te ridica şi pe tine la statutul

respectiv.

Celebritate!

Dacă ar şti ei ce înseamnă cu adevărat să fii celebru… să te privească tot timpul atâtea perechi de ochi.

La Four Seasons Hotel mă aştepta un fax de la Will:

Succes privighetoarea mea
Iartă-i lui Will greşelile lui
Te rog, iartă-mă
Întoarce-te repede acasă cu copiii
Te iubesc – te-am iubit întotdeauna,
Al tău,
WILL

Am mototolit hârtia.

„Al meu“, într-adevăr.

CAPITOLUL 78

Eu, Barry, Jennie şi Allie ne înghesuiam într-un elicopter Bell, roşu-argintiu. Dedesubtul nostru se vedeau luminile strălucitoare din Candlestick Park şi apele întunecate ale golfului. Eram în ţinuta mea obişnuită: o ie albă, lălâie, fustă lungă, pantofi fără toc, în aşa fel încât să nu trebuiască să mă simt nici măcar cu un centimetru mai înaltă decât eram.

Dar eram cu adevărat pregătită pentru asta? Nu eram foarte sigură, dar trebuia să încerc, îmi doream cu adevărat să încerc.

În mai puţin de o oră, aveam să-mi fac prima mare apariţie într-un concert major în aproape trei ani. Reţelele de televiziune îşi trimiseseră echipele. Aveau subiect de ştiri, nu? — şi încă ce ştiri! În seara asta se înregistra un album live. Existaseră peste cinci sute de mii de cereri de bilete; şi doar optzeci de mii de locuri.

Eram cu toţii în elicopter, o întreagă familie, copiii mei

şi prietenul meu cel mai bun. Mă gândeam că preferam asta, în loc să fiu acolo jos.

— Hai să nu aterizăm, am zis eu.

Barry a ridicat din sprâncene şi a făcut o grimasă. Şi-a pus mâna la gură ca şi cum ar fi vorbit într-un microfon.

— Alo, Pământul către Maggie, Pământul către Peter Pan.

— Vorbesc serios. Nu putem să stăm aici până mâine?

Mă simţeam puţin ameţită.

— Ce folosim pe post de combustibil? a întrebat Jennie.

— Ne pot face plinul în aer? Ca bombardierele de cursă lungă. Ar fi foarte mişto.

— Ni s-ar face foame, a zis Allie, mereu cu gândul la mâncare.

— Păi când ne-ar face plinul, ne-ar pasa şi nişte sandviciuri. O nimica toată.

— Dar mi-e foame acum, a anunţat Allie.

El era membrul JAM cel mai pragmatic.

— Nu mai avem mult şi aterizăm, i-a spus Barry, indiferent de ce spune maică-ta. Vă iau eu de mâncare de îndată ce ajungem în Park. Sandviciuri de vită, mmmmm, buuun.

Am simţit dintr-odată un val de tristeţe copleşitoare, dar eram, în acelaşi timp, paralizată de frică. Tracul dinaintea intrării pe scenă.

— Nu ştiu dacă pot continua, am spus. Vorbesc serios, Barry, nu e de glumă.

Mi-a luat mâna într-a lui.

— Emoţiile dinainte de concert. Lasă-te în voia fricii. Foloseşte-te de ea.

— E mai mult de atât. Mi-e atât de bine aici, sunt în siguranţă. Acolo, jos, e pericolul pentru mine. Mai întâi fanii, apoi…

— Will, a răspuns el.

Nu-i spusesem nimic lui Barry despre cearta cu Will, dar el a simţit că ceva era în neregulă. Mă cunoştea mult prea bine.

— Viaţa, am spus.

OK, vândusem peste douăzeci de milioane de albume; câştigasem unsprezece premii Grammy.

Dar, cu toate astea, putea să-mi fie frică, nu?

Stilul meu muzical era confesiunea personală, nu? Asta puteam să fac şi acum. Să mă duc acolo, în faţa tuturor oamenilor acelora şi să fiu eu. Să fiu eu însămi.

Problema era că… începeam să mă simt ca eu cea din trecut, îmi aminteam de Maggie cea din West Point. Ba îmi aminteam şi de fetiţa care izbucnea în plâns pentru că se bâlbâia când trebuia să răspundă la şcoală.

Ştiam exact cum trebuia să cânt – cu disperare, dar din suflet. Cântecele mele spuneau de obicei o poveste scurtă şi memorabilă şi se simţeau în ele mai multe influenţe: din muzica rock, de pe Broadway, clasică, franceză – dar în profunzime, se afla adevărul, în toată complexitatea lui psihologică.

Ştiam toate astea în momentul în care am păşit pe scena imensă din San Francisco şi m-am uitat la toate feţele acelea care mă priveau în aşteptare.

Prin urmare, de ce îmi era atât de frică? Ba nu, de ce eram paralizată de-a dreptul? De ce îmi era atât de teamă că nu voi putea să scot nicio notă?

M-am aşezat la pian şi am început să cânt câteva versuri către briza care bătea, îngheţată, dinspre golf.

Aproape că am reuşit să termin primul cântec…

Apoi totul s-a prăbuşit.

Acolo, cu toţi străinii aceia, care se uitau la mine – dar şi cu copiii mei, Jennie şi Allie, în culise.

„Abuz fizic“, am început.

„M-a lovit.

Nu sunt eu asta.“

Am început să ezit, apoi să mă bâlbâi din nou – ceva ce nu mi se mai întâmplase de mulţi ani, ceva ce m-am dat de ceasul morţii să ţin sub control.

Nu mai puteam cânta. Nu mai puteam continua.

Într-un final m-am întors către mulţimea imensă şi am început să *vorbesc:* „Nu mă descurc foarte bine, nu-i aşa?

Uau. Îmi pare rău. Am dat de bucluc“.

Inima mi-o luase razna; aveam palpitaţii. Am simţit că leşin şi că voi cădea de pe scăunelul de la pian.

Apoi Jennie şi Allie au venit pe scenă. La fel şi câţiva alţi muzicieni. M-au ajutat să ies de pe scenă. Abia puteam merge.

— Biata mami, a spus Allie. Biata mami, s-a îmbolnăvit.

CAPITOLUL 79

Will a fost întotdeauna o pasăre de noapte. Acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie să iasă la vânătoare. „Vârcolacul din Bedford.“

Şi-a condus BMW-ul vreo cinci sute de metri pe Greenbriar Road. A trecut dintr-o alee semiobscură şi împrejmuită de copaci – a lui – într-alta.

Intrarea principală la Lake Club era marcată de coloane de piatră înalte de trei metri. Un zid inegal făcea înconjurul proprietăţii, iar Will a ignorat intrarea pentru a se opri la un loc dinainte stabilit, undeva lângă zid.

A parcat şi s-a dat jos din maşină. Zidul s-a dat la o parte; o cărare ducea spre partea din spate a clubului, spre o uşă de serviciu care era practic invizibilă pentru cei care nu ştiau la ce se uită.

Înăuntru, domnea o linişte care-ţi dădea sentimentul acela de intimitate şi privilegiu. Asta îi amintea lui Will de liniştea catedralelor şi a băncilor europene. Şi-a croit drum pe lângă mesele de biliard şi sălile destinate fumătorilor, până la o uşă, la care a ciocănit la intervale egale.

Uşa s-a deschis din interior. Will a trebuit să-şi obişnuiască ochii cu lumina strălucitoare care-i bătea în ochi. Apoi, încetul cu încetul a început să observe îmbrăcămintea din mahon a pereţilor, tablourile renascentiste care atârnau peste tot în încăpere.

Grupul de bărbaţi, adunaţi ciorchine în jurul barului, l-au urmărit cu privirea de cum a intrat. Nu l-au salutat

decât în momentul în care l-au recunoscut.

Unul dintre acei bărbaţi era Peter O'Malley. Deşi părea ciudat, el şi Will se împrieteniseră între timp. Doar o aveau pe Maggie în comun, nu? Maggie reuşise să-i unească, şi ei nu pierdeau nicio ocazie de a vorbi despre ea. Peter visa să o distrugă pe Maggie.

În seara aceea, participau amândoi la o întâlnire târzie a membrilor clubului. Întâlnirea aceea era neoficială.

O dată pe lună, câteodată chiar de două ori pe lună, după ce se închideau uşile pentru public, câţiva membri puneau la cale un alt fel de distracţie. Era modalitatea prin care câţiva oameni sus-puşi se relaxau şi se distrau într-un mod cât se poate de neortodox şi incorect politic. Dumnezeu ştie că acasă, cu nevestele, nu se punea problema de aşa ceva.

Camera era luminată de flăcările roşii şi aurii din şemineul imens, din piatră de râu. „Flăcările iadului", le numea Will. „O avanpremieră a ceea ce va urma pentru toţi cei de faţă."

În faţa şemineului stăteau şase fete, într-o formulă mai mult sau mai puţin aranjată. Toate erau nişte frumuseţi în floarea vârstei. Pielea neacoperită şi părul le străluceau în lumina focului din cămin.

Cea mai în vârstă nu avea mai mult de douăzeci de ani, iar cea mai mică abia dacă împlinise şaisprezece. Toate purtau câte o mască neagră. Fetele nu aveau voie să-i vadă pe membri şi nici să cunoască locaţia clubului.

„Clubul exclusivist din Bedford Hills", se gândea Will. Un paravan, ca oricare altul.

Ceva mai târziu în noaptea aceea, Will a ales-o pe una dintre tinerele fete. Era înaltă şi blondă şi îi amintea de Jennie.

CAPITOLUL 80

Cred că ştiam de multă vreme că mariajul meu cu Will

se terminase. Acum nu mai era decât o chestiune de timp. Era cel mai bine pentru copii, pentru mine şi nu în ultimul rând pentru Will. Nu voiam să-l răpesc, voiam doar să plec.

Will ne aştepta când ne-am întors, anume ca să ne salute. Era cel de odinioară. Venirea noastră l-a făcut să se simtă mai bine. Era aproape copleşit de bucurie. Părea cu adevărat îngrijorat de ce mi se întâmplase în San Francisco, semicăderea mea nervoasă. Mi-a spus că ştia foarte bine ce însemna „tracul“, şi l-am crezut.

Mi-a promis că nu va mai fi nervos, că nu va mai căuta ceartă cu tot dinadinsul, că nu va mai dispărea de acasă. Frica de a fi părăsit îl adusese la disperare. Era, încă o dată, foarte stăpân pe sine şi conştient de sentimentele lui.

Am stat şi l-am ascultat, cu tot ce avea de zis. Cuvintele îmi erau cunoscute. Dar decizia mea era luată. Will mi-a arătat – puţin, e adevărat – o parte a lui în preajma căreia nu aveam de gând să stau.

O linişte apăsătoare s-a lăsat peste locuinţa din Bedford.

„Câteodată, chiar şi cu Philip aveam parte de linişte“, mă gândeam.

Puneam totul în ordine; am stat de vorbă cu Nathan Bailford şi am încercat să am grijă de toate detaliile legale, atât cât îmi stătea în putinţă. Mai aveam nevoie de o zi sau două şi apoi urma să stau de vorbă cu Will. Între timp, mergeam la un psihiatru foarte bun, undeva pe lângă Tarrytown. Eram, aşa cum aveau să spună ziarele ceva mai târziu, „sub îngrijire medicală“, cu tot ce implica asta.

S-a întâmplat însă ceva total neaşteptat. Am primit un telefon de la Jennie de la şcoală. Spuneau că era important. Clădirea administrativă a Academiei Bedford Hills era o casă mică, victoriană, foarte curată, care arăta ca un han de ţară, cu foarte mare succes la public. În timp ce mă grăbeam înăuntru, vedeam cum elevii mă recunoscuseră şi încercau să nu se holbeze la mine. Le-am făcut cu mâna puştilor pe care îi cunoşteam, şi chiar câtorva pe care nu-i ştiam.

Am urcat scările rapid, m-am oprit într-o baie să mă

pieptăn, să mă dau cu ruj, să mă asigur că am capul pe umeri.

Trebuia să mă întâlnesc cu doctor Henry Follett, decanul academiei, şi nu voiam să arăt altfel decât toate celelalte mame care aveau copii elevi în această şcoală. Ca să nu mai zic că, dintr-un motiv necunoscut mie, eram probabil mult mai supărată decât o cerea situaţia.

Biroul domnului Follett era mic, dar plăcut, cu o fereastră care dădea înspre campus, cu obiecte în tot locul – trofee de la campionate, steguleţe, fotografii ale lui Follett cu oficialii locali.

Follett era un bărbat plăcut, la vreo cincizeci de ani, solid şi spilcuit, cu ceea ce ghiceam a fi un foarte bun simţ al umorului, deşi avea o expresie foarte serioasă, iar zâmbetul era al unui profesionist. Ochii însă îi rămâneau calzi. Avea şi o strângere de mână foarte plăcută.

Nu ştiam de ce mă chemase la el. Am venit imediat, cu toate că eram ocupată acasă, distrasă de problema mea cu Will. Aveam un nod în gât, în stomac, spinarea îmi era toată în noduri.

— E vorba de Jennie, mi-a spus imediat ce m-am aşezat în faţa biroului mare şi aglomerat.

— Da, mi-am dat seama. A făcut ceva? am întrebat.

Mă chinuiam din răsputeri să nu arăt ce simţeam. Trebuia să fiu puternică – ştiam că pentru Jennie aş fi fost în stare.

— Nu sunt foarte sigur, doamnă Bradford. Poate mă lămuriţi dumneavoastră.

Nu observasem ceva prea ieşit din comun la ea. Era totuşi o adolescentă.

— Mie mi se pare în regulă. E adevărat că e rebelă câteodată, încăpăţânată, pusă pe harţă, că îi imită pe Butthead şi Beavis prin casă numai ca să mă înnebunească pe mine de cap.

— Deci e la fel şi acasă. Nu a fost bolnavă în ultima vreme? Deprimată, nefericită?

Am scuturat din cap, continuând să fiu îngrijorată şi

confuză în acelaşi timp. Ce voia să spună prin asta? O vedem pe Jennie în fiecare zi. Normal că avea viaţa ei şi prietenii ei. Eu mergeam pe principiul că cel mai bun lucru pe care îl poate face mama unei adolescente e să-i lase suficient spaţiu să se desfăşoare. Asta şi dragoste.

— Cu siguranţă nu a fost bolnavă, i-am spus. Ce se întâmplă, domnule Follett? Vă rog să-mi spuneţi de ce m-aţi chemat.

A început să bată darabana cu degetele în birou.

— Semestrul acesta Jennie a lipsit şaptesprezece zile de la şcoală.

Bomba!!! M-a luat cu transpiraţii reci.

— A chiulit şaptesprezece zile?

— De tot. Nu a venit deloc.

— Dumnezeule! Nu am avut nici cea mai vagă idee. Aproape că nu-mi vine să cred. Nu e stilul ei să facă asta.

— Nu, nu e, a fost el de acord.

Mi-a înmânat nişte hârtii de pe birou. Un catalog cu note şi câteva scutiri de la medic.

— Este semnătura dumneavoastră?

M-am uitat la catalog şi la scutiri. Îmi tremurau mâinile.

— Este numele meu, nu şi scrisul meu.

Încă o bombă!

— Ea lui Jennie?

— Nu sunt sigură. Poate.

Se învârtea camera cu mine. Era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat. Jennie nu-mi făcuse niciodată probleme.

— Noi credem că a încercat să vă falsifice semnătura, mi-a spus doctor Follett, trezindu-mă din reverie.

— Jennie nu ar face aşa ceva, am răspuns cu o grimasă de durere.

Însă, evident, făcuse.

— Sunteţi sigură? Dacă nu e semnătura dumneavoastră şi nu e falsificată de Jennie, atunci a cui poate fi?

Mi se învârtea capul.

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Dintr-odată, eram furioasă pe Jennie. Nu am avut niciodată secrete una faţă de cealaltă. Întotdeauna mi-am făcut timp pentru Jennie,

indiferent ce altceva se întâmpla în viaţa mea.

— Domnul Shepherd? a întrebat decanul.

— Nu, el este tatăl vitreg a lui Jennie. El ar semna pur şi simplu. În plus, nu e nici semnătura lui.

— Uitaţi-vă la ultima foaie din catalog, vă rog, mi-a spus.

M-am uitat. Erau numai note de 6 şi 7. Îmi venea să plâng.

Jennie a fost elevă de 10, întotdeauna. Poate pentru că întotdeauna am crezut asta, nu i-am acordat suficientă atenţie.

— Doamnă Bradford, Jennie este una dintre cele mai bune eleve ale Academiei Bedford Hills. Apoi, din senin, semestrul acesta a început să ia note foarte proaste. Cel puţin, pentru nivelul ei. De obicei, aşa ceva se întâmplă în anul terminal, când copilul a fost acceptat la facultate şi simte că merită să ia o pauză. Dar Jennie e în primul an. Tocmai perioada când notele ei trebuie să fie foarte mari.

— Ştiu asta. Jennie ştie asta, i-am răspuns.

Nu pricepeam ce s-ar fi putut întâmpla. Toate astea apăruseră din senin. Nu credeam că simţise ce se întâmpla între mine şi Will, dar poate că mă înşelam. Copiii îşi dau seama întotdeauna.

Doctor Follett s-a ridicat de la birou şi mi-a întins mâna.

— Aici, la academie, toţi o îndrăgim pe Jennie. Profesorii, colegii, toată lumea. Dacă aflaţi ceva, vă rog să mă sunaţi. Nu ar însemna că-i trădaţi secretele. Nu este prima dată când aşa ceva se întâmplă unui elev, iar noi ne pricepem să punem lucrurile la locul lor.

I-am strâns mâna, apoi am ieşit – voiam să dau de Jennie. Nici atunci nu era la şcoală.

Dar mai întâi, am rămas ceva vreme în parcarea şcolii, în încercarea de a mă opri din tremurat. Lumea mea părea că se prăbuşea.

CAPITOLUL 81

Jennie s-a întors acasă pe la trei şi jumătate, cu ghiozdanul ticsit de cărţi, părând complet nevinovată. Am rugat-o să iasă la o plimbare cu mine.

Am dus-o în rezervaţia Pound Ridge, o oază de natură, în mijlocul Westchesterului. Pe la ora patru, urcam amândouă un deal care ducea înspre un vechi turn de apă, din vârful căruia se putea vedea Long Island Sound şi chiar New Yorkul în depărtare.

Jennie, evident, voia să ştie despre ce era vorba. Am rugat-o să aştepte. „Toate la timpul lor, iubita mea."

Am mers în tăcere – nu ştiam de unde să încep – şi ne-am oprit, fără suflare, când am ajuns la destinaţie. Mă simţeam foarte maternă, furioasă, rănită, optimistă – exact ca în cântecele pe care le scriam. Cântecele adevărate se nasc din viaţa adevărată, nu?

— Am fost în audienţă la doctor Follett, i-am spus într-un final.

„Primul văl a căzut."

Până în momentul acela, Jennie se uita la mine. Dar acum, şi-a întors capul. Nu a scos niciun cuvânt.

— Mi-a spus că începi să ai note proaste. Mi-a mai spus şi că ai chiulit destul de mult în ultima vreme.

„A căzut şi al doilea văl."

— Şcoala e plictisitoare şi o urăsc.

Tonul ei era sfidător şi dur. Nu o recunoşteam. Era Jennie în perioadele ei cele mai proaste şi nu era ceva ce aveam ocazia să văd des.

— Tu nu credeai aşa înainte, i-am spus.

— Cred acum. Nimic nu mi se pare interesant. Profesorii de acolo nu sunt tocmai inteligenţi, ştii asta?

— Aşa că nu te mai duci deloc. Foarte interesant, Jen. O revelaţie de-a dreptul. Şi ce anume faci tu în zilele în care nu te duci?

— Nu mare lucru. Dar oricum mult mai multe decât dacă m-aş duce la ore.

— Acasă nu eşti.

— De unde ştii tu aşa de bine? Stai închisă în biroul ăla aproape toată ziua.

Acum era absolut nedreaptă, dar mi-am păstrat calmul.

— Ba ştiu foarte bine, şi tu ştii că ştiu. Jennie, te iubesc şi dacă ai vreun necaz, de orice fel…

— Nimănui nu-i pasă de nimic. Nu te preface. Nu-mi vorbi mie de sus.

Simţeam, chiar şi fără să o ating, o mare tensiune în corpul ei, din cauza efortului pe care îl depunea ca să-mi vorbească. Când s-a întâmplat asta? Cum s-a întâmplat? De ce?

— Te iubesc, i-am spus, cu vocea ezitantă. Tu eşti cel mai de preţ lucru din viaţa mea. Nu a fost altfel niciodată.

Calmul aparent pe care-l păstra s-a destrămat. Ca şi al meu.

— Nu spune asta, a început ea să plângă. Nu-mi spune că mă iubeşti, mamă. Nu merit să spui asta.

Abia mai puteam vorbi. Cu greu îmi reţineam lacrimile şi suspinele.

— De ce? *Eu chiar te iubesc.* De ce nu ţi-aş spune dacă e adevărat.

— Pentru că *nu ai avea cum.* Tu nu ştii cine sunt şi e nevoie de ceva de genul ăsta ca să-ţi atragă atenţia. Note proaste! Adică – *cui îi pasă de ele?*

Nu am mai rezistat şi am izbucnit în plâns. Credeam că pot să le fac faţă la toate, dar nu şi la aşa ceva.

Din senin, Jennie s-a aruncat în braţele mele, îngropându-şi capul în gâtul meu. Puteam să-i simt lacrimile fierbinţi, căldura trupului ei.

— Nu-ţi pot spune, a zis ea suspinând. Nici măcar nu sunt sigură dacă ştiu cu adevărat. Nu am decât cincisprezece ani şi toate astea sunt puţin cam prea mult pentru mine. Ce noutate! a reuşit să râdă, într-un târziu, uşor înecat.

— Doamne, mamă, mi-a spus Jennie. Tremuri toată.

Şedeam pe pământ şi ne strângeam în braţe; am stat aşa mult, mult timp. Începuse să adie un vânticel şi mi-am înfăşurat puloverul în jurul ei. „Copilul meu, mă gândeam. Prietena mea de cursă lungă. Scumpa mea Jennie.“

Dar nu ştiam cum să o fac să se simtă mai bine, cum să fac să fie bine pentru toată lumea. Evident, dădeam vina pe mine. Încercasem să fiu o supermamă, dar nu fusesem suficient. Niciodată nu e suficient.

CAPITOLUL 82

Dimineaţa următoare am petrecut o oră minunată în grădina din spatele piscinei, trebăluind prin soarele neobişnuit de cald pentru perioada aceea. Timpul pe care mi-l dedicam mie, senzaţia soarelui pe gâtul meu, efortul fizic – era exact ceea ce doctorul recomandase. Am început să mă adun.

Aveam nevoie de timp să gândesc, să aduc lucrurile pe linia de plutire. Situaţia cu Will, care se înrăutăţea pe zi ce trecea. Problemele lui Jennie la şcoală. Experienţa mea neplăcută din San Francisco. Erau prea multe de procesat dintr-odată; mi-era teamă că nu le făceam faţă foarte bine.

S-a auzit o explozie în pădurea de dincolo de piscină.

M-am oprit din săpat, din gândit, din respirat şi am ascultat cu toată puterea mea de concentrare. Şi cu teamă.

O a doua explozie a răsunat de dincolo de zidul gros de conifere. Copacii îmi blocau privirea.

„Focuri de armă? Dumnezeule!“

Am sărit în picioare şi am pornit în viteză către pâlcul de copaci. Un urlet mi s-a oprit în gât.

„O, Doamne, Dumnezeule… ce s-a întâmplat?

Acum ce Dumnezeu s-a mai întâmplat?“

Am intrat în pădurice, alergând înspre locul de unde s-a auzit zgomotul împuşcăturilor. Parcă îmi implântase cineva un cuţit în inima care bătea gata să-mi sară din piept.

Umblam purtată de instinct: gândul de a suna pe cineva nici nu mi-a trecut prin cap. Oricum, pe cine aş fi putut să sun?

Focuri de armă. Lângă casa noastră? Cum se putea aşa ceva?

Gleznele îmi erau zgâriate de pietrele şi spinii de pe drum. Nu se mai auzise niciun foc de armă, ci numai o linişte apăsătoare, grea şi dezolantă. Am ajuns, într-un târziu, într-o poiană. Acolo m-am oprit din alergat.

L-am văzut pe Will. Ţinea o puşcă în mână.

La sunetul paşilor meu, s-a întors. S-a uitat la mine ca şi cum nu aveam ce căuta acolo.

— Ce faci? am reuşit să îndrug.

— Exersez la ţintă, a răspuns. A tăcut un semn către nişte cutii de suc, înşirate pe un buştean. Nu vrei să-ţi testezi puterile, Maggie? Mi-a oferit cel mai frumos zâmbet a la North Downing pe care-l avea în dotare. Încep să fiu foarte bun la asta. Se pare că am un talent înnăscut. O foarte bună coordonare ochi-mână.

„Şi Phillip avea o armă de foc. Am folosit-o ca să-l împuşc, îmi amintesc cum îi curgea sânge întunecat pe gură, privirea terorizată, auzeam în minte geamătul de surpriză în momentul când glonţul fatal îi străpunsese corpul.“

— Să nu te prind cu ea! am urlat. Nu cumva să vii cu ea în casa mea. Scapă de puşcă!

Will s-a uitat la mine mai întâi cu răceală, apoi cu un rânjet înflorit în colţul gurii.

— Casa noastră, Maggie. Dar, oricum, e decizia ta. Dacă te deranjează, o fac dispărută. Dacă nu ai încredere în propria persoană atâta vreme cât ai arma prin preajmă, te înţeleg perfect.

CAPITOLUL 83

A venit şi ziua aceasta. Nu mi-aş fi dat seama că asta era ziua fatală. Dar aceasta era, într-adevăr, ziua.

Pentru că nu puteam să dorm, m-am strecurat afară din casă chiar înainte să se crape de ziuă. Aveam pe mine un halat şi cei mai zdrenţuiţi tenişi pe care-i ţineam prin casă. Părul îmi era încâlcit. Arătam cumplit.

Mă gândeam că poate aerul proaspăt îmi va face bine, îmi va da poftă să încep ziua. Speram să nu mă vadă nimeni în halul în care eram. Să nu fie vreun paparazzo furişându-se pe lângă gard, gata să mă fotografieze aşa.

M-am plimbat către zidul de piatră, aproape dărâmat, care desparte proprietatea mea de terenurile de la Lake Club. Tenişii mei călcau sfidător peste frunzele ude şi peste plantele agăţătoare. Gaiţe albastre şi prihori zburau de colo-colo prin copacii înalţi de deasupra mea.

— Ia mai tăceţi naibii, le-am aruncat eu morocănoasă.

Am fost surprinsă să mai aud pe cineva în spatele meu, umblând prin pădure. O voce de om.

— Cine e acolo? am întrebat. Alo?

J.C. Frazier şi-a făcut apariţia. Venea de pe pajiştea aparţinând clubului, unde îşi ducea zilele pe post de grădinar. J.C. era omul naturii, întotdeauna pe afară, aşa că ne mai întâlneam din când în când. Ştiam că se vedea cu doamna Leigh şi îl ştiam a fi un om cumsecade. „Da, şi ăştia sunt foarte greu de găsit“, eram tentată să-i spun doamnei.

— ’Neaţa, doamnă Bradford. Dumneata eşti vinovată de vremea asta?

Nu avea nicio grijă pe lumea asta şi, până la urmă, de ce ar fi avut? Terenurile de care avea grijă erau în perfectă ordine.

— Credeam că dumneata eşti responsabil cu vremea, J.C.

— Nici vorbă, doamnă. Eu am grijă numai de pământurile astea. Am senzaţia că de cele înalte te ocupi dumneata. Iar astăzi ai făcut o treabă foarte bună. Numai cer senin cât vezi cu ochii.

Ne-am oprit să stăm de vorbă lângă un zid acoperit de muşchi. Probabil că J.C. ştia mai multe secrete ale locuitorilor din Bedford decât oricine altcineva, dar slujba lui depindea de discreţia lui la fel de mult ca şi de abilităţile lui de mare grădinar, aşa că discuţia noastră se limita la florile sezoniere şi la vara care se apropia. Discuţie inofensivă, de complezenţă, dar picase la ţanc şi

mă făcuse să mai uit de ale mele, chiar dacă pentru scurt timp.

Mi-am adus aminte de ceva ce voiam demult să întreb pe cineva de la club, sau poate că era ceva ce mă tot feream să întreb, până acum.

— Am tot observat lumini la club, în miez de noapte. Să zicem, cam pe la unu sau două.

J.C. s-a gândit şi apoi a scuturat din cap.

— Nu e posibil. Nu, mi-e teamă că nu, doamnă Bradford.

— Am văzut luminile. Nu mă înşel.

— Nu se poate, doamnă. Nu cred. Nu se poate. Clubul se închide la 23.00. Fără excepţie. Asta e regula de aur.

Eram tentată să discut despre asta cu el, dar apoi am lăsat-o baltă. Dacă J.C. nu voia să vorbească despre asta, era treaba lui.

Şi-a îndesat pe cap şapca, una albastră, pe care scria „NY Giants“.

— Trebuie să mă întorc, am foarte mult de lucru. O zi plăcută, doamnă Bradford.

Priveam cum J.C. îşi croia drum spre imensa clădire a clubului.

„Ciudat, mă gândeam, cum să nu ştie el de luminile de la club. Sau, dacă ştie, de ce să mă mintă?“

M-am îndreptat, într-un final, spre casă, hotărâtă să am o discuţie cu Will în dimineaţa aceea. Nu aveam încotro, oricât de dureros ar fi fost pentru toată lumea. Ziua asta era la fel de potrivită ca oricare alta.

Jennie şi Allie prăjeau nişte pâine. Era amândoi gata de şcoală. Jennie chiar arăta dornică să meargă la şcoală, ceea ce nu putea decât să mă bucure.

— Will s-a trezit? i-am întrebat, încercând să vorbesc ca şi cum nu era mare lucru, nimic ieşit din comun.

— Tocmai l-ai ratat, mami, mi-a spus Jennie. A trebuit să plece în oraş, nu ştiu cu ce treabă. A zis că se întoarce pe la patru.

Am mârâit. Will nu avea niciodată treabă la ore din astea. Norocul meu.

Asta era ziua cea mare.

CAPITOLUL 84

Will nu s-a întors acasă la patru, şi nici la şapte şi jumătate, când ne-am aşezat la masă.

Nici la zece, când am mers sus, să ne pregătim de culcare. Nu a sunat măcar o dată să spună că întârzie sau că nu mai vine deloc.

Şedeam în pat, cu luminile stinse, dar cu ochii în tavan, larg deschişi. Dădeam vina pe mine pentru tot, deşi ştiam că nu ar trebui să gândesc aşa. Will fusese atât de nemaipomenit de romantic şi de sensibil la începutul relaţiei noastre, dar apoi asta încetase. Complet.

Mă întrebam dacă nu cumva avea vreo aventură sau, poate, mai multe. Bănuiesc că nu ar fi trebuit să-mi pese, dar îmi păsa.

Nu ştiu cum am reuşit să adorm. Ştiu doar că am adormit.

Apoi am auzit:

— Fir-ar al dracului! Dracu' să vă ia!

Înjurăturile lui Will au reuşit să mă trezească. Era în dormitor. Era acasă.

Vedeam cum stă în uşă, examinându-şi piciorul. Se lovise, umblând prin întuneric. Foarte bine. Aşa-i trebuia.

Uşa dormitorului era pe jumătate deschisă şi lumina care se strecura de pe hol contura silueta lui Will. Doar faţa îi rămăsese în umbră.

S-a întors să se uite la mine, dar eu m-am prefăcut că dorm. Mi-am ţinut respiraţia. Apoi s-a furişat afară din dormitor.

A tras uşa după el, într-o manieră foarte ezitantă. Uşa s-a trântit în urma lui. Probabil încă unul dintre jocurile lui psihologice. Să-l ia dracu'.

M-am uitat la ecranul luminos al ceasului. Era 12.45.

„Unde a fost toată noaptea? Poate ar trebui să mă scol să vorbesc cu el acum, cât copiii dorm."

M-am ridicat din pat, m-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. L-am văzut pe Will. Ce tot făcea? Unde se ducea?

Mi-am pus halatul şi am ieşit din dormitor. Holul era cufundat în întuneric. Ieşind, Will a stins lumina pe care o lăsasem aprinsă pentru Allie.

M-am grăbit să ajung jos.

Luminile erau stinse şi în living şi în biroul meu. Nu se auzea niciun zgomot, nu distingeam nicio mişcare.

Ceva mi se părea în neregulă! De ce erau luminile stinse?

Ce urmărea Will?

Camerele de la parter erau şi ele cufundate în întuneric. Nu era nimeni nici în bucătărie, nici în camera doamnei Leigh. Vinerea era ziua ei liberă, din câte îmi aminteam.

M-am întors la baza scărilor şi am privit încordat în sus. Nu vedem nimic. Să se fi întors Will în casă?

Am pornit iar pe scări, înspre etaj.

La jumătatea drumului, am văzut ceva rezemat de perete. Inima mi s-a oprit în loc. Am simţit că mi se înmoaie picioarele.

Era arma de foc! În sfârşit, o găsisem. În mijlocul scărilor, acolo unde o lăsase Will.

Capul îmi era un tumult, îmi vuia de zgomot. Haos şi confuzie. Nimic nu mai avea înţeles pentru mine.

Ce Dumnezeu se întâmpla?

Era Will la etaj? Ce avea de gând să facă cu puşca aceea? De unde apăruse?

Am luat-o la fugă pe scări. La ultima treaptă, m-am oprit. Sub uşa de la capătul coridorului zăream lumină.

Era uşa de la camera lui Jennie. Cu câteva minute în urmă, nu era lumina stinsă.

M-a îngrozit gândul că Will ar putea să fie înăuntru. „A luat copiii“, mi-am spus.

Am alergat să iau puşca şi m-am întors la uşă. Măcar eu eram cea care aveam arma, nu Will.

Plănuia să ne omoare pe toţi? Nebunii mai fac şi din astea. Nu ar fi prima dată când se întâmpla aşa ceva, nu?

Am avut un flashback. Phillip!

M-am năpustit pe coridor, spre camera lui Jennie, şi am dat uşa de perete. Puşca era pregătită sau cel puţin aceasta era impresia pe care o aveam. Chiar nu ştiam aşa de multe despre armele de foc. Ba, de fapt, nu ştiam mai nimic.

Ce mi-a fost dat să văd înăuntru m-a scos cu totul din minţi.

CAPITOLUL 85

Aceasta era ziua! O, Doamne Dumnezeule, Will!

„Nu-l împuşca. Să n-o faci, Maggie, să nu cumva!“ a urlat o voce în capul meu, aproape să mă surzească. Jennie era pe pat, cu o pijama pe ea, albă şi scurtă. Picioarele ei lungi şi goale erau expuse. Avea ochii închişi; părea să respire normal. Pe noptieră era un pahar cu lapte, băut doar pe jumătate.

Nu mi-a scăpat niciun detaliu, oricât de mic, dar de înţeles, încă nu înţelegeam nimic.

Era rău. Era rău de tot.

Will stătea în picioare, la capătul patului. Avea pantaloni kaki şi cămaşă sport. Avea pe el hainele pe care le purtase la întâlnirile lui din New York? Parcă era îmbrăcat prea lejer pentru afaceri. Ce căuta Will în dormitorul lui Jennie?

— Maggie, a început, rece şi calm, cum numai el putea fi. Masca lui de star de cinema. Credeam că dormi. Încercai să mă păcăleşti?

Inima îmi bătea cu atâta putere şi atât de repede, încât îmi era greu să respir.

— Ce cauţi aici? am spus sacadat. Ce se întâmplă aici?

Jennie s-a ridicat deodată, în capul oaselor, frecându-se pe la ochi.

— Mamă? Will? Ce se întâmplă? Care e problema? Aia e o puşcă în mâna ta? Mamă?

Will a zâmbit la toată această scenă de coşmar. Era cea mai înfricoşătoare şi mai demonică expresie a feţei de care avusesem vreodată parte. Nu ştiam cine era persoana aceasta la care mă uitam. „Ce căuta în dormitorul lui Jennie?“ Credeam că îl cunosc.

— Eu şi Jennie ne pregăteam de ceva distracţie, a spus el. Vrei să ni te alături? *Ménage à trois?*

„Ménage à trois?“ Eram mult prea speriată şi mult prea şocată ca să spun ceva. Pentru câteva clipe, trupul îmi era paralizat. Inima îmi gonea nebuneşte. Mintea părea gata să facă implozie. „Will şi Jennie? Doamne, numai asta nu!“

Am ridicat arma şi am ţintit înspre Will. Nu-mi păsa de consecinţe.

Totuşi, nu am reuşit să apăs pe trăgaci. Nu am putut. Nu am fost în stare.

— Să ieşi afară din casa mea şi să nu cumva să te întorci, am zis cu o voce egală.

Will m-a împins să mă dea la o parte şi a ţâşnit înspre hol, cu toată viteza de care era în stare. După zgomotul paşilor, puteam să-mi dau seama că sărea câte două trepte odată. Râdea tare, cu hohote lugubre, de genul celor pe care le auzim în filmele de groază.

Am luat-o după el, stânjenită în elanul meu de greutatea puştii din mâna mea. Nu aveam de gând să-l împuşc, ci doar să mă asigur că a dispărut – pentru totdeauna. Că a dispărut din vieţile noastre, ale tuturor.

A ieşit pe uşa din faţă şi eu am fugit după el. Nu reuşisem la început să disting mare lucru, cu excepţia siluetelor înalte ale copacilor, dar i-am auzit paşii retrăgându-se spre partea din spate a casei.

M-am aruncat înainte. M-am lovit la genunchi. Am reuşit să-mi regăsesc echilibrul.

Deodată, nu am mai auzit paşii!

M-am forţat să înaintez. Am ascultat cu mare atenţie, aşa cum nu mai ascultasem niciodată, până atunci.

Eram înspăimântată. Şocată. Mi-era frig. Îngheţasem cu totul. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui Will în dormitorul lui Jennie. Privirea din ochii ei.

Era prea linişte. Nu-l mai auzeam pe Will, nici nu-l mai vedeam nicăieri. Ce făcea acolo?

Luna s-a ascuns după o cortină de nori. Era aproape beznă. Nu mai puteam rămâne afară. Eram convinsă că trebuia să mă întorc în casă.

Poate că mă păcălise. Poate se întorsese în dormitorul lui Jennie. Nu ştiam ce să fac.

Stăteam în picioare, ezitând, mijindu-mi ochii, în încercarea de a scruta întunericul din jur. Îmi aminteam cum mă ascundeam sub veranda casei din West Point. Coşmarul meu revenise.

Tăcere.

Întuneric.

Frig. Tremuram din tot corpul.

— Curvă tâmpită şi băgăcioasă! M-ai trădat.

Cu un urlet, Will a atacat din spate. Braţele lui puternice s-au aruncat la gâtul meu, să mă sugrume. Am reuşit să ies din strânsoare. M-a pocnit în faţă, o lovitură fulgerătoare. Am căzut în genunchi. M-am chinuit să mă ridic. Nu am reuşit. Nici pe departe.

Will şi-a luat avânt. Cu un şut puternic, mi-a rupt o coastă, poate mai multe. Durerea era vie, inimaginabilă. Şocul, teroarea momentului aceluia erau dincolo de orice închipuire.

Am căzut pe pământul rece şi dur.

Puşca s-a descărcat, cu un geamăt mai puternic decât oricare dintre urletele mele, mai puternic decât un tunet. M-am rostogolit pe burtă, iar apoi, totul s-a întunecat, iar eu mi-am pierdut cunoştinţa pe frunzele reci şi umede.

CAPITOLUL 86

Nu ştiu.

Nu ştiu.

Chiar nu ştiu ce s-a întâmplat în acea fatală noapte de 17 decembrie. Am fost eu cea care l-a împuşcat pe Will?

Am fost eu cea care l-a ademenit afară şi apoi l-am făcut una cu pământul? Mi s-a spus cum că aşa aş fi făcut. Sunt vinovată de crimă? De două crime? Şi dacă tot mi-au pus două crime în cârcă, de ce nu şi pe a treia?

Au dreptate când spun că sunt o ucigaşă? Văduva neagră din Bedford?

Poate că am reuşit într-un final să înnebunesc de tot. Aşa mi se pare. E atât de cumplit, de nedrept. Dar viaţa nu e întotdeauna dreaptă.

M-am trezit în patul meu, cu faţa îngropată în perne şi cu o durere cumplită pulsând în partea stângă. Mă simţeam de parcă aş fi fost bătută cu o lopată. Toate se spărgeau în capul meu, cu un zgomot infernal.

Mintea se chinuia şi iar se chinuia să reprime imaginile de violenţă şi coşmar care mă bântuiau.

„Cine a tras cu arma? Jennie, mă gândeam. Trebuie să ajung la Jennie. Şi la Allie.“ Eram conştientă de existenţa unui bâzâit sonor. Întâi am crezut că mi se năzare, dar apoi mi-am dat seama că venea din afară.

Ce era cu toate vocile acelea pe lângă casa mea? Ce Dumnezeu se întâmpla?

Pleoapele-mi erau nefiresc de grele. Dincolo de ele, o durere teribilă, ca o lamă de cuţit înfiptă în ochi. Un alt fel de durere, foarte vie, îmi străpungea coastele.

Mi-am forţat ochii să se deschidă, dar i-am închis, instantaneu. Lumina era mult prea puternică. Cine a aprins lampa?

Am auzit paşi la parter. Will!

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar nu am fost în stare.

Am deschis iar ochii.

Abia puteam să întrezăresc namila în costum negru, cămaşă albă şi cravată. Stătea la marginea patului, uitându-se de sus la mine. Părea să aibă pe puţin doi metri. Ochelarii cu rame de baga păreau prea mici pentru capul lui imens.

Se holba la mine, pur şi simplu. Avea o expresie bizară.

„Ce căuta la mine în dormitor? Sau eram într-un spital?“ De fapt, acum îmi dădeam seama că părea mai mult un salon de spital.

— Dumneavoastră sunteţi Maggie Bradford?

Am încercat să dau din cap în semn de confirmare, încercam să înţeleg ce se putuse întâmpla, unde eram. Poate visam.

— V-am găsit afară şi v-am adus noi înăuntru, a spus bărbatul acela. Mi-a fluturat un soi de legitimaţie prin faţa ochilor. O emblemă în auriu şi albastru. Sunt Emmett Harmon, şeful Poliţiei din Bedford. Vocea lui solemnă îmi bubuia în creier.

„Şeful Poliţiei din Bedford?“

„O, Doamne Dumnezeule. Ce se întâmplă? Jennie? Allie?“

— Puteţi să-mi spuneţi ce căutaţi aici? Vă rog, unde îmi sunt copiii? am şoptit.

Gâtul îmi era uscat şi mă durea când vorbeam.

— Maggie Bradford, sunteţi arestată pentru uciderea soţului dumneavoastră, Will Shepherd. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic.

CARTEA A CINCEA

JUDECATĂ ŞI EROARE

CAPITOLUL 87

— Domnişoara Norma Breen?

— Da. Cu cine vorbesc?

— Numele meu este Barry Kahn.

— Nu mai spuneţi, chiar? Măi să fie, Barry Kahn, cântăreţul?

— Acelaşi.

— Cred că sunteţi fantastic. Mă rog, cântecele dumneavoastră. Cu ce vă pot ajuta?

— Nu sun pentru mine. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Avem?

— Eu şi Nathan Bailford.

— Nathan! Ce mai face Nathan?

— Vârât până în gât în cazul Maggie Bradford.

— Mda, am auzit că el a preluat cazul. Grea misiune.

— Am vrea să vă angajăm, să faceţi parte din echipa noastră. Nathan spune că sunteţi cel mai bun investigator din câţi cunoaşte.

— Sunt foarte bună, dar ce are asta a face? Nu e destul de clar cazul? Cel puţin, eu asta aud.

— Noi nu credem asta, dimpotrivă. Nathan crede că numai clar nu este cazul acesta.

— Eu aşa am crezut. Presa spune că l-a ciuruit pe nenorocit, că i-a zburat creierii.

— Nu se rezumă numai la atât, credeţi-mă că e mai mult de atât. Sunteţi interesată să aflaţi mai multe?

— El i-o trăgea alteia?

— Nu avem de unde să ştim. Probabil. Dar Maggie nu l-ar ucide pentru atât.

— Violenţă domestică?

— Din câte ştiu eu, a lovit-o o dată. Ba nu, îmi pare rău, de două ori. Dar nu l-ar omorî nici pentru asta. E un om bun. Exact cum o arată cântecele ei.

— Atunci, de ce-a făcut-o?

— Pentru asta vă angajăm pe dumneavoastră, domnişoară Breen. Nu suntem convinşi că ea l-a omorât.

— Aveţi nevoie să vă construiţi o apărare, sau aveţi nevoie de fapte?

— Avem nevoie de o apărare.

— Ah. Mulţumirile mele pentru sinceritate. Apreciez asta la un cântăreţ celebru.

— Noi suntem însă convinşi că faptele se vor transforma în apărare. Maggie nu e o criminală.

— Ea nu-şi omoară decât soţii, se pare. Nu ea l-a împuşcat pe soţul numărul unu? Parcă îmi aduc aminte că am citit despre asta la rubrica mondenă.

— Nu s-a dovedit niciodată cum că ea a făcut-o. Nu a fost judecată pentru asta. Iniţial a fost acuzată de crimă de gradul doi, dar s-a renunţat la acuzaţii.

— Şi tipul cu care locuia? Patrick O'Malley?

— Un accident. O'Malley a suferit un infarct.

— Aveam senzaţia că ea a mărturisit cum că l-ar fi ucis.

— Poliţia susţine că o astfel de mărturisire ar exista. Maggie era confuză şi dezorientată când a fost dusă la secţie. Cred că puteţi să înţelegi.

— Presa o judecă deja. Din punctul de vedere al jurnaliştilor, ea a pierdut deja procesul ăsta. Prima crimă cu o armă de mână, a doua, pe o barcă, iar asta cu o puşcă.

— Ascultaţi, dacă nu vreţi să preluaţi cazul acesta…

— A, păi nu am zis aşa ceva.

— Atunci vă alăturaţi echipei noastre?

— Când e vorba de dumneavoastră, Barry Kahn…

A urmat o pauză.

— Fiţi binecuvântată, domnişoară Breen, a spus Barry.

— Spuneţi-mi Norma.

Norma i-a auzit suspinul de uşurare de la capătul celălalt şi şi-a imaginat în ce tensiune trăia. Îi admira loialitatea faţă de prietena lui, chiar dacă ea era „văduva neagră" din Bedford şi aproape cu siguranţă vinovată.

CAPITOLUL 88

Mulţi n-aveau încă habar de ce se războiau sârbii şi croaţii, dar procesul lui Maggie Bradford era urmărit peste tot în lume. Reporteri şi echipe de televiziune veneau de peste tot, nu doar din Statele Unite, ci şi din Europa, America de Sud, Asia şi, foarte probabil, de pe Lună. Aglomeraţia de oameni de media era la fel de mare, după părerea Normei Breen, ca la depunerea jurământului prezidenţial – numai că disperarea cu care se căutau dedesubturile poveştii era mult mai frenetică.

„Dumnezeule, e un proces de crimă nenorocit, se gândea ea. Oricare va fi verdictul, nu va schimba lumea în niciun fel. Ce dacă a omorât un bărbat sau doi? Cei mai mulţi o merită din plin!“ Şi-a îndreptat maşina ei galbenă, Camaro, spre Clarke Street în Bedford Village, rulând încet, trecând pentru a doua oară pe lângă tribunal în dimineaţa aceea. O procesiune de umbrele negre şi pardesie de vinil, pungi de mâncare de la Boston Chicken şi Dunkin’ Donuts se întindea de-a lungul şoselei principale, dincolo de Hamilton Drugs, de chioşcul de ziare a lui Willie şi de biblioteca publică.

Ce nenorocire! Ce zonă de calamitate! Autobuzele care transportau turişti erau parcate pe străzile Miliar şi Grant: autobuze de şcoală de un galben strălucitor şi autocare cu nume ca PITTSFIELD şi CATAWBA deasupra parbrizului. Era începutul lui decembrie, iar mirosul de zăpadă plutea în aer.

„Maggie şi Will: tragedie romantică, dulce-amăruie.“ Acesta era titlul zilei; Norma prindea din zbor fraze similare, de la radioul maşinii, inclusiv ceva de genul: „Trei lovituri. E terminată!“

Simpatic titlu! Normei îi plăcea titlul. În sfârşit, puţin umor în tot acest dezastru care se întâmpla să mai fie şi slujba ei pentru moment.

Investigatorul principal al apărării nu suporta publicitatea, nu ţinea câtuşi de puţin la faimă sau să se îmbogăţească. Toţi reporterii aceia care se ţineau ca scaiul

după ea o stânjeneau în munca ei. Cu toate acestea ştia foarte bine în ce se băgase. Maggie Bradford era o vedetă. Un segment al publicului decisese că era vinovată; celălalt, că era nevinovată ca un nou-născut. Ce credea Norma?

„Fir-ar al naibii, încă nu ştiu ce să cred. Maggie nu ştia ea însăşi foarte sigur. Ce a spus la poliţie semăna prea mult a confesiune. Dovezile împotriva ei sunt impresionante.“

Legitimaţia ei gălbuie, lipită pe parbrizul maşinii, i-a permis să-şi manevreze Chevroletul în parcarea cu acoperiş negru a tribunalului. Parcarea era deja ticsită de vehicule ale poliţiei locale şi statale, cu legitimaţii de acelaşi fel, ca şi de maşini particulare, aparţinând avocaţilor şi asistenţilor ambelor părţi.

Mercedesul albastru al judecătorului Andrew Sussman era în spaţiul rezervat lui, lângă uşa din spate a tribunalului. Prin apropiere era Porsche-ul argintiu al lui Nathan Bailford, ce arăta ca maşina unui puştan de colegiu care mergea să agaţe fete frumoase în weekenduri.

Şi tocmai Nathan Bailford a fost acela care a venit să o întâmpine, în timp ce ea se chinuia să-şi urnească trupul greoi din maşină.

Bailford i-a făcut semn către mulţimea adunată afară, în parcare.

— Şi când te gândeşti că azi e doar selectarea juriului. Gândeşte-te cum va fi când va începe procesul pe bune.

— Cum se simte clienta ta? a întrebat Norma.

O vizitase pe acuzată de câteva ori în ultimele săptămâni, descoperind o femeie surprinzător de realistă, deşi distantă, care nu-i fusese de mare ajutor, dar nici nu o deranjase în vreun fel în investigaţie. I s-a spus că era „confuză“. Norma ar fi zis mai degrabă „patologic deprimată“.

— E la fel. Nu s-a prea schimbat nimic din noaptea crimei. Numai căderi, nimic pozitiv. S-a uitat la ea cu nerăbdare. Tu ai ceva nou?

— Nu încă. Sunt însă destule urme de luat. Câteodată mă simt ca un câine de vânătoare. Ha, ha.

Norma nu i-a spus avocatului că erau aspecte ale crimei acesteia care nu prea-i dădeau pace. Nimic concret încă, numai amănunte care nu se pupau, care nu se potriveau deloc, dacă te uitai mai de aproape.

Ce părea cert era următorul fapt: dacă Maggie îşi împuşcase primul soţ, fusese forţată s-o facă. Dacă îl împuşcase şi pe Will Shepherd, fusese forţată s-o facă. De ce sau de cine, părea încă foarte neclar.

Partea cea mai proastă în toată afacerea asta era că existau într-adevăr două crime la activ. Una ar putea fi explicată – nebunie temporară, autoapărare, violenţă casnică de lungă durată. Dar două?

Ar fi putut să se ducă după-amiază la locul crimei, să mai adune ceva informaţii, să mai caute vreo urmă de mirosit.

Era ceva ce încă nu găsise, ceva esenţial. Trebuia să fie ceva.

Fir-ar să fie. Era ceva necurat la mijloc.

În Palm Springs, un soare deşertic, californian, neclar şi de un roz tulbure aluneca uşor peste stâncile înverzite de pe vârfurile munţilor. Razele dimineţii cădeau în cavalcade strălucitoare peste piscină şi peste plăcile de gresie roşie de pe terasă.

Peter O'Malley şi-a pus deoparte ediţia din *New York Times* pe care o citea. Şi-a scos ochelarii noi de soare de la Ray-Ban, i-a aşezat pe o măsuţă din fier forjat şi a privit pierdut albastrul scânteietor al apei.

Gândea cu frenezie. Pe suprafaţa propriu-zisă a apei, suprapusă peste reflexia tencuielii din sala de piscină, aproape că vedea chipul lui Maggie Bradford. Exact aşa cum o văzuse la televizor cu o seară înainte. Palidă, cu ochii adânciţi în orbite. Arăta ca un zombie nenorocit, complet ruptă de realitate, iar inima lui a tresăltat de bucurie.

„Că bine i-au mai făcut!"

Mai târziu în acea noapte, a auzit-o cântând la radio,

vocea aceea care aproape l-a *distrus* umplea spaţiul îngust al maşinii. Cântecele ei erau peste tot difuzate, evident. „Privighetoarea din colivie“, a numit-o DJ-ul.

Ei bine, vocea aceea nu avea să mai fie auzită prea mult. Nu la radio, oricum (cine avea să difuzeze melodiile unei criminale condamnate?), şi nici în sala de conferinţe din sediul companiei tatălui său.

Şi-a pus ochelarii negri la loc pe nas, a luat de pe masă un pix şi o mapă de scris, pe care şi le-a adus cu el la piscină şi a început să pună pe hârtie scrisoarea care avea să garanteze, în viziunea lui, procesul de distrugere a lui Maggie Bradford.

„Cum îţi aşterni, aşa dormi, scumpo. Acum o să dormi cum ţi-ai aşternut. Ai încredere în ce spun. «Aventura» ta cu bărbaţii O’Malley nu se termină aici.“

CAPITOLUL 89

Oricine a avut de-a face în mod direct cu Dan Nizhinsky, procurorul din Westchester Country, a avut, în genere, cam aceeaşi reacţie: era prea bun ca să fie adevărat, era perfect pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit.

În primul rând, era felul în care arăta. Avea aproape doi metri înălţime şi un păr blond, de culoarea porumbului, care, deşi începea să se răărească prematur în creştet, era, în rest, lăsat să crească lung. Faţa era, într-o oarecare măsură, îmbătrânită, făcându-l să arate mai bătrân decât cei de treizeci şi şase de ani, câţi avea de fapt, însă liniile de expresie din jurul ochilor lui de un albastru strălucitor îi confereau o aură de ştrengar care fermeca femeile din juriu şi îi atrăgea de partea lui pe bărbaţi, care îl considerau un prieten.

În al doilea rând, era maniera lui de a se prezenta în faţa Curţii. Ţeapăn ca un par, Nizhinsky părea a face din juriu propriii sfetnici de taină, distanţându-se de ei în acelaşi timp, astfel încât ei îl priveau cu un amestec de frică şi

respect. „Eu sunt cel care vă spune adevărul, părea a zice. Aveţi încredere în mine. Oricât de incredibile ar părea aceste revelaţii, totuşi faptele le susţin întru totul.“

Totuşi, în acest moment, stătea cu picioarele pe birou şi îşi dădăcea asistenţii cu privire la procesul care se apropia.

— Nu faptele stau în cumpănă aici, a repetat el, probabil pentru a zecea oară. Ea aproape că a recunoscut că l-a împuşcat, punând arma în mâinile poliţiei cu care, din câte am înţeles, a cooperat mai mult decât cu propriii avocaţi. Asemenea comportament nu e tocmai neobişnuit în cazurile de crimă. Dar – şi aici a urmat o pauză, pentru efect dramatic – dar această femeie are suficienţi bani, încât să-şi cumpere cele mai bune resurse legale şi de investigaţie care pot fi puse la dispoziţie. Însuşi Nathan Bailford va conduce runda de interogatoriul încrucişat; omul are mai multă experienţă în procese de crimă decât în litigii. Aşa şi-a construit reputaţia. Ca să nu mai zic că au angajat-o pe Norma Breen ca investigator. Dacă există ceva care să o exonereze pe arestată, Norma va descoperi acel ceva – numai că nu există nimic, fir-ar să fie. Nimic!

A urmat o altă pauză, de data aceasta pentru a-şi ţine emoţiile sub control.

— Apărarea pe care o vor oferi ei, singura posibilă, de altfel, este autoapărarea. Că Maggie Bradford se apăra împotriva lui Will Shepherd, că, dacă nu l-ar fi omorât ea pe el, ar fi omorât-o el pe ea. Ei bine, eu zic că asta e un mare rahat şi când vom fi terminat cu ea, la fel va fi făcut şi juriul. Acest tip de apărare îmi stârneşte greaţa. Vorbim despre *Maggie Bradford* aici! Nu se putea duce la poliţie? I-a fost frică de el? Ei bine, poate că i-a mers când l-a împuşcat pe primul ei soţ, dar, cu siguranţă, nu-i va merge şi de data asta. Ea e un superstar. Orice tribunal din lume i-ar fi garantat protecţie împotriva lui dacă ar fi cerut-o. Nevastă abuzată? Pe dracu’.

A treia pauză, o gură de cafea. Ceilalţi trei prezenţi în biroul lui îi cunoşteau principiile judiciare, erau deprinşi cu stilul melodramatic. Dar ei ştiau foarte bine cât de bun

era în meseria lui – şi cât de mult însemna procesul acesta pentru cariera lui.

— Doi soţi, două morţi. Asta înseamnă să dai un brânci coincidenţei, cum ar fi spus la un moment dat S.J. Perelman. Dar apoi, *ei bine, apoi,* mai vorbim şi despre moartea celui de-al treilea bărbat din viaţa lui Maggie Bradford. Un bărbat pe care, se presupune, că l-a iubit mai mult decât pe toţi ceilalţi.

— Patrick O'Malley, concubinul ei, a murit pe propria barcă, de un presupus atac de cord. Ei bine, chiar să fi fost un atac de cord? Aşa spune autopsia. Dar noi nu ştim ce a provocat acel atac de cord. Nizhinsky a continuat să vorbească pe acelaşi ton. Maggie Bradford este o criminală. O ucigaşă cu sânge-rece, fără suflet şi, până acum, deşteaptă precum diavolul însuşi. Dar acum am prins-o. Vinovată de crimă? Nu am fost în viaţa mea mai convins de ceva cum sunt acum! Nizhinsky şi-a încheiat pledoaria şi s-a uitat în jur la asistenţii lui. Ei, puilor, aveţi vreo întrebare sau sunteţi prea impresionaţi ca să mai vorbiţi? Crede careva că am putea pierde procesul acesta? Că eu, cu siguranţă, nu pot.

CAPITOLUL 90

Nu sunt o expertă în închisori şi nici nu îmi doresc să fiu, dar dacă Instituţia Corecţională pentru Femei din Bedford Hill este „una dintre cele mai luxoase", atunci le compătimesc pe femeile încarcerate altundeva. E al dracului de neplăcut, mai ales când eşti nevinovată; dar chiar dacă nu eşti, tot nu se cheamă că aceasta este forma cea mai potrivită de reabilitare. De fapt, sunt convinsă că nu este.

Nu am o colegă de celulă – pentru că sunt mare „vedetă". Fac gimnastică şi mănânc mâncare proastă de una singură. Mi-am făcut o prietenă, o altă femeie acuzată că şi-ar fi ucis soţul. Nu ne-a scăpat nici uneia ironia amară

a faptului în sine.

Sunt înconjurată de drogate, hoaţe, membre ale unor găşti, incendiatoare şi criminale. Jennie mă vizitează de câteva ori pe săptămână şi eu abia aştept să o văd. Lui Allie i s-a spus că sunt plecată şi că să asculte de doamna Leigh în absenţa mea. Îmi este atât de dor de ei, că nici nu pot scrie despre asta.

Când mă gândesc la băieţelul meu drag, la fetiţa mea scumpă simt cum mi se sfâşie inima – mă chircesc de durere. Nu îmi plâng de milă; doar că nu pot să trăiesc fără ei. De dragul lor nu-mi permit să mă prăbuşesc.

Am terminat de scris ultima pagină din jurnal înainte de a se da stingerea. A sunat ca un geamăt prelung, iar senzaţia pe care mi-a provocat-o nu a fost foarte plăcută. Mai sunt şase ore până la începerea procesului.

Oare ce se va întâmpla până la urmă? Care va fi verdictul? Nu am nici cea mai vagă idee. Nici măcar una, de sămânţă. Când voi auzi dovezile, voi afla oare adevărul? Voi şti în sfârşit ce s-a întâmplat cu adevărat? Cine îmi va spune ce zace îngropat în sufletul meu?

Dar voi, veţi fi *voi* mai aproape de adevăr decât mine? Până acum nu v-am ascuns nimic. Ce simţiţi? Sunteţi siguri? Spun adevărul gol goluţ – sau nu sunt altceva decât o mincinoasă notorie?

Sunteţi siguri în ce mă priveşte?

Când dau într-adevăr de necaz, oare chiar nu ştiu decât să-mi fac dreptate cu puşca? Să fie crima singura mea scăpare? Am oare tendinţa de a mă afla numai în preajma unor monştri?

Sunt şi eu un monstru la fel ca ei?

CAPITOLUL 91

Şi aşa a început!

— Sunteţi pregătită, doamnă Bradford? Totul va fi bine.

Dar acum e timpul să mergem. Vom încerca să vă ducem în sala de judecată cât de repede posibil. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să reuşim. Ţineţi-vă capul jos. Nu vă opriţi din mers.

— Am să fac tot posibilul, Bill.

— Ştiu.

Au venit mai mulţi gardieni. Au trimis din New York un gardian special antrenat, anume pentru mine. Profesionist în astfel de situaţii. Slujba lui era să-i supervizeze pe ceilalţi gardieni care mă protejau de presă.

Treaba lui era să mă conducă înăuntru, să stea lângă mine pe parcursul procesului, apoi să mă aducă la închisoare cât de repede şi fără probleme posibil. Îl cheamă Bill Seinbert. Un om de treabă, în felul lui. Bine-crescut şi lipsit de toane.

Simţeam cum mă împinge din spate, cu blândeţe, iar eu m-am împiedicat uşor la ieşirea din duba închisorii. Fantastic început, nu? Puteam să şi văd titlurile de pe primele pagini: „MAGGIE S-A ÎMPIEDICAT CHIAR ÎN PRIMA ZI A PROCESULUI!“

Am pornit către reflectoarele care mă orbeau, către grupurile de trupuri care stăteau înghesuite ca sardinele, printr-un baraj de întrebări jenante: Eu l-am omorât? Cum m-am simţit în momentul acela? Mi-au dat voie să scriu în închisoare? Cum erau ceilalţi prizonieri? Am cântat ceva din repertoriul meu prizonierilor? Ia mai scutiţi-mă!

Nivelul de prostie şi de „mizerie de clasă“ era dincolo de imaginaţia cuiva. Simţeam că mi se face greaţă. Îmi fugea pământul de sub picioare. Cătuşele pe care le purtam mă făceau să mă simt vinovată.

— Mergeţi după mine, a spus Seinbert. Nu vă opriţi pentru nimic. Nu adresaţi niciun cuvânt nimănui, doamnă Bradford.

Am făcut exact cum a spus.

El era profesionistul.

Trupele guvernamentale, cu pălăriile lor de cowboy, abia puteau ţine departe mulţimea. Lumea mă huiduia, dar mă şi aclama. Oricum, scena m-a ameţit cu totul. Ultima dată

când a trebuit să înfrunt asemenea mulţime a fost în San Francisco – nu era tocmai ceva ce doream să-mi amintesc în momentul acela.

Nişte mâini s-au întins dincolo de baricade şi au încercat să mă apuce. „Nu mă atingeţi. Vă rog, lăsaţi-mă în pace! Nu aparţin nici unuia dintre voi.“ Gândul atingerii unui străin m-a făcut să-mi vină să urlu. M-am abţinut, am ţinut totul în mine.

Din fericire, cea mai mare parte a mulţimii zgomotoase şi haotice era oprită dincolo de uşa masivă din stejar.

Dintr-odată, eram în interiorul imensului foaier al tribunalului. Funcţionari ai judecătoriei şi mai mulţi poliţişti – ceva mai în vârstă, de data asta – şi alţi oficiali de rang mai mic se holbau la mine ca şi cum eram un extraterestru coborât dintr-o farfurie zburătoare. Pe pereţii zugrăviţi în alb, care urcau odată cu scara de marmură a foaierului erau obişnuitele fotografii în alb şi negru; steaguri statale, locale şi americane atârnau fără vlagă de pe coloane poleite. Era incredibil de ciudat.

Barry şi Nathan s-au grăbit înspre mine, Nathan strângându-mi mâna, iar Barry sărutându-mă pe obraz. M-au urmat amândoi în sala de judecată aglomerată. Totul părea atât de ireal. Până şi Barry şi Nathan mi se păreau ireali.

Îmi era fizic rău. Aveam senzaţia că o să vomit. Agitaţia înfricoşătoare părea să se fi insinuat în sala de judecată ca un gaz otrăvitor. Toate feţele s-au întors către mine, ca şi cum mişcarea ar fi fost repetată înainte. Oameni obişnuiţi. Scriitori celebri undeva la tribune.

Era atât de cumplit, atât de rău.

M-am forţat să-mi ţin capul drept, *să arăt* nevinovată. Stăteam alături de Nathan în boxa acuzaţilor; Barry s-a aşezat în primul rând, într-un loc rezervat lui.

M-am apucat cu ambele mâini de masa apărării, ca să am un sprijin. Tremuram din cap până-n picioare. Îmi era frig şi mă simţeam cumplit de singură.

M-am uitat în jur după Jennie şi Allie. Numai Jennie era acolo, evident. Dar ştiam asta. Ne-am făcut cu mână una

alteia, iar Jennie a început să plângă. Totul era atât de bizar, de ireal şi de greşit.

— Vă rugăm, mare atenţie! Toţi cei care aveţi legătură cu prezentul caz, vă cerem atenţia cuvenită în această sală de judecată. Onorabilul judecător Andrew Sussman prezidează.

Era momentul de glorie al aprodului tribunalului. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. *Buuun.* Asta însemna că, în sfârşit, nu mai erau aţintiţi asupra mea.

Procesul a început.

Procesul meu de crimă.

CAPITOLUL 92

„Bizar ca un miel cu cinci picioare, şi-a spus Norma Breen. O nebunie! Curată nebunie! Nu se potrivea nimic. Undeva în jocul ăsta era o piesă lipsă.

De ce un singur foc de armă, tras în timp ce Maggie Bradford era în cădere, să fi fost suficient ca să-l ucidă pe nenorocitul acela de bărbat al ei? Totuşi fusese suficient, nu? Nu prea aveai cum să te îndoieşti de faptul în sine.“

Se uita pe fotografiile făcute de poliţie la locul crimei pentru a mia oară, fotografii făcute imediat după ce trupul lui Will fusese descoperit.

Trupul era cu faţa în jos.

„Eh, ghinion, Will…

Sau poate ai plănuit să ai un asemenea ghinion. Te-ai împuşcat singur, cretin nenorocit ce eşti? Ăsta era planul de bătaie?“

El era pe fugă; cel puţin asta era evident când observai urmele pantofilor. Maggie s-a luat după el şi s-au luptat. Ea l-a împuşcat în cap. El a căzut.

Sfârşitul poveştii, sfârşitul lui Will Shepherd.

Începutul actualei poveşti teribil de încurcate.

Norma a simţit un fior pe şira spinării. Ceva nu era în ordine. Pur şi simplu ceva nu se lega. Dar ce dracu’ era?

Care era piesa lipsă din acest imens joc de puzzle de doi bani?

Trebuia să facă mai multe cercetări. Trebuia să mai tragă nişte sfori. Să ţină frâiele în mână. Trebuia să găsească ceva care s-o elibereze pe Maggie Bradford.

„Ca să ucidă din nou?“

CAPITOLUL 93

Ironia ironiilor. Aşa mă gândeam şi eu. Procurorul îmi iubea muzica – sau cel puţin o iubea înainte de proces.

Îl cunoscusem pe Dan Nizhinsky la o petrecere pe care o dăduse Nathan Bailford la reşedinţa lui. Era acolo cu nevastă-sa, o femeie ştearsă, care purta o pereche de ochelari cu rame ovale, imense, şi niciun fel de machiaj. Îmi amintesc că mă întrebam de ce un bărbat atât de atrăgător s-ar însura cu o astfel de femeie, dar, când am avut şansa să schimb câteva cuvinte cu ea, mi-a plăcut foarte mult de ea. Soţii Nizhinsky mi-au spus că erau fani. Ca să vezi!

Ei bine, acum nu-mi mai plăcea Dan Nizhinsky. Era înalt şi arăta destul de înspăimântător, iar felul cum se adresa juriului era acela al unui profesor care se adresa celor mai buni studenţi.

— E bun, i-am şoptit lui Nathan.

— Şi noi suntem, mi-a răspuns el, dar încrederea lui nu mi s-a transmis şi mie.

Juriul era compus dintr-o secretară de vreo douăzeci de ani de la un ştiu ce corporaţie; un director de şcoală; două casnice; trei pensionari, dintre care un colonel de armată, în rezervă; un scriitor liber-profesionist; doi afacerişti neafiliaţi la vreo corporaţie; un funcţionar de la agenţia Ford; un actor „momentan şomer“.

Şase bărbaţi, şase femei. Experienţe diferite de viaţă. Cumva, cu voia lui Dumnezeu, ei mă vor elibera. Cel puţin eu asta speram.

*

Dan Nizhinsky, cel mai mare fan al meu, vorbea din nou despre mine. Nu erau chiar imnuri de laudă.

— Veţi auzi cum Maggie Bradford a planificat într-adevăr, pe o perioadă de câteva săptămâni, uciderea soţului ei, Will Shepherd. Veţi auzi cum această crimă a fost executată cu sânge-rece, în timp ce Will Shepherd încerca să fugă, pentru a-şi salva viaţa. Veţi descoperi cum Will Shepherd nu era tocmai soţul ideal, dar că, oricare vor fi fost păcatele lui, nu erau suficiente pentru a justifica o crimă. Şi vi se va prezenta un asemenea arsenal de dovezi copleşitoare, încât nu va mai rămâne nicio urmă de dubiu în minţile dumneavoastră că Maggie Bradford e vinovată de crimă cu premeditare şi că trebuie aplicată cea mai mare pedeapsă pe care o prevede legea.

Dan Nizhinsky s-a îndreptat către scaunul lui de la masa acuzării, apoi s-a oprit şi s-a întors către juriu, ca şi cum tocmai îi venise o idee, deşi aş putea pune pariu că repetase de multe ori şi mişcarea, şi discursul.

— Încă ceva. Am uitat un lucru. Criminala cu care avem de-a face aici nu este om de rând…

— Obiectez! Onorată instanţă. Nathan s-a ridicat şi s-a înclinat. Avocatul acuzării a pus deja o etichetă clientei mele. Ea nu este „o criminală“.

— Se susţine.

— Numele ei este Maggie Bradford şi acest nume este un brand. Ea nu este persoana pe care o vedeţi la televizor; televiziunea prezintă imagini, nu adevărul. Nu este atât de dulce cum este vocea ei, atât de fermecătoare ca melodiile ei sau atât de plină de compasiune, cum sunt versurile ei. Trebuie să separăm persoana publică Maggie Bradford, cantautoarea, vedeta, de adevărata Maggie Bradford, femeia care stă acum în faţa dumneavoastră, acuzată de această crimă feroce. Nu vă lăsaţi păcăliţi de imagini, duşi de faimă, înşelaţi de versurile deosebit de convingătoare pe care le scrie această femeie. Adevărata Maggie Bradford are acces la arme de foc. Adevărata

Maggie Bradford ştie foarte bine cum se apasă pe trăgaci. Adevărata Maggie Bradford nici nu s-a gândit de două ori înainte de a lua viaţa altei fiinţe umane. De ce? Pentru că ea îşi permite să facă orice. Pentru că ea este o mare vedetă. Ei bine, când o astfel de stea cade, se aprinde puternic în contact cu atmosfera şi apoi se stinge. Pentru Maggie Bradford, dumneavoastră, doamnelor şi domnilor juraţi, sunteţi atmosfera şi, tocmai pentru că aici dumneavoastră reprezentaţi justiţia, sunteţi justiţia însăşi, ea nu va mai străluci niciodată… ea nu *trebuie* să mai strălucească vreodată.

CAPITOLUL 94

Nathan Bailford s-a ridicat şi, cu o pasiune pe măsura celei a procurorului, a început pledoaria apărării. În timpul ambelor discursuri, îmi imaginam că avocaţii vorbesc despre cu totul altcineva – detaşarea pe care o simţisem în momentul în care am fost acuzată de împuşcarea lui Will revenise.

— Domnul procuror v-a pictat un portret al unui criminal cu sânge-rece, a spus Nathan într-o şoaptă severă şi seacă. Este un tablou înfricoşător şi, poate, acolo unde într-adevăr este vorba de criminali, un tablou cât se poate de corect. Dar nu este o descriere reală a lui Maggie Bradford, aşa cum va reieşi din mărturiile prietenilor ei, ale colegilor ei mai apropiaţi şi din mărturia ei.

M-am îndreptat în scaunul meu. Am scris repede un bileţel către Barry.

„Ne puseserăm de acord că eu nu voi depune mărturie. Nu depun!“

El a scris înapoi: „Foarte bine. Atunci să ne spui de ce l-ai împuşcat pe Will!!!“

Iar eu: „Nu. Nici asta nu pot face“.

Le spusesem de nenumărate ori că nu aveam de gând să depun mărturie. Nu puteam. Aveam motivele mele să tac,

chiar dacă asta însemna închisoare pe viaţă pentru mine.

CAPITOLUL 95

— Domnule Shepherd?

— La telefon.

— Domnule Shepherd, numele meu este Norma Breen şi vă sun din New York. Probabil că nu ştiţi cine sunt…

— Ba chiar ştiu. Dumneavoastră sunteţi cea care investigaţi moartea fratelui meu. Poveştile sângeroase fac şi aici prima pagină a ziarelor. Cu ce vă pot ajuta?

— Am găsit asupra lui un bilet de la dumneavoastră. Un bilet foarte simplu, de altfel. Mi se pare destul de ciudat că l-a păstrat. Spunea: „Mai du-te dracului, Will“. Îmi puteţi spune la ce se referea? Şi de ce fratele dumneavoastră s-a decis să-l păstreze?

A urmat o pauză scurtă.

— Da, cred că pot explica. Voia să mă implic într-o afacere riscantă. Eu eram în State la vremea aceea şi m-a rugat să trec pe la el. Am refuzat.

— Şi acesta este felul în care îi vorbeaţi? Fratelui dumneavoastră?

— Era singurul limbaj pe care îl înţelegea. Nu eram foarte apropiaţi. Din păcate, fratele meu a fost un nebun nenorocit. Trebuie să spun că fratele meu nu era tocmai persoana mea preferată.

Norma ştia că fraţii nu erau apropiaţi. Totuşi…

— Vă rog să-mi spuneţi de ce. Îmi imaginez cât de greu trebuie să vă fie.

Palmer Shepherd a început să râdă la telefon.

— Cât timp aveţi la dispoziţie? E o poveste lungă.

— Tot timpul din lume, dacă asta o să mă ajute.

— Nu văd ce repercusiuni va avea asupra procesului. Bănuiesc că aţi aflat până acum cam ce fel de om era. Dar aş putea să vin până acolo să vă văd. De fapt, o simpatizez mult pe Maggie Bradford. Nici nu aveţi cum să vă daţi

seama cam cât de mult.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. Cu siguranţă am să vă rog să veniţi dacă voi considera necesar.

— Foarte bine. Oferta mea este sinceră. Se prea poate ca Maggie să-l fi ucis. Ce mă mir e că nu a făcut-o altcineva până la ea.

— Aveţi ideea cam de ce ar fi făcut-o?

— Nu ştiu nimic despre mariajul lor. M-am ţinut intenţionat departe de ei. Dar Will era dracul în persoană, domnişoară Breen. Will era un om foarte rău. Sincer, oricine ar fi făcut-o i-a făcut lumii o favoare. Cred asta din tot sufletul.

CAPITOLUL 96

Procesul continua – într-un ritm cumplit de lent. Zi după zi istovitoare, săptămână după săptămână.

După ce, în a douăzecea zi, s-a terminat runda de mărturii, Barry şi Nathan au venit în vizită la închisoare. Aproape că nu am fost de acord să-i primesc.

Ştiam că din nou vor încerca să mă forţeze să le dau o explicaţie, un alibi – ceva ce nu puteam să le ofer. Ştiam că erau îngrijoraţi că procesul nu mergea aşa cum speram noi.

— Spune-mi ce ştii despre Palmer, a spus Nathan de îndată ce am rămas singuri într-o sală de conferinţe folosită anume pentru asemenea întâlniri.

Eram puţin confuză. Era un mod foarte bizar de a începe conversaţia. „Palmer Shepherd?“

— Ce e cu el? Este fratele lui Will, evident. Nu erau foarte apropiaţi. Nu l-am întâlnit decât de vreo două ori. Mi-a oferit condoleanţele lui – la *nuntă.*

— Ştii cumva dacă era apropiat de mătuşile lui?

— Nu aşa de apropiat pe cât era Will.

Cuvintele mi-au scăpat repede şi cred că lor le-a sunat

într-un anumit fel. Barry s-a uitat aspru la mine, apoi expresia i-a devenit tristă şi distantă.

— *Ştiai* despre Will şi Vannie? m-a întrebat. De ce nu ne-ai spus şi nouă? De ce a trebuit să aflăm de la fratele lui?

Au stârnit în mine o furie îndelung reprimată. Trebuia să dau afară măcar o parte din ea.

— Nu ştiu nimic. Poate că am suspectat ceva. Barry, ce vrei să faci din mine?

S-a uitat lung la mine.

— Spune-mi adevărul, Maggie. A fost Vannie vreodată în casa voastră. A fost vreodată acolo sau nu?

— Numai la nuntă. Îmi aminteam ca şi cum atunci s-ar fi întâmplat. Era foarte atrăgătoare – sora cea mai mică a mamei lui. Ai fost şi tu acolo, Barry. Ai văzut-o şi tu. Will nu şi-a revenit niciodată după plecarea mamei lui.

— Da, probabil că nu! A adus vreodată femei străine în casă? m-a întrebat Nathan.

— Niciodată. Cum aş fi permis aşa ceva? Nu are niciun sens ce spui, Nathan.

— Dă-mi voie să reformulez, a spus Nathan până la urmă. A încercat Will ceva neortodox la voi acasă? Trebuie să ai încredere în noi, Maggie. Nu trebuie să ai secrete faţă de noi. Cel puţin nu în această fază a procesului. Trebuie să ştim tot ceea ce ştie şi acuzarea.

Am ezitat, dar numai pentru un moment. Eram încordată. Nu ştiam unde voiau să ajungă.

— Nu, am spus. Nu am nimic să vă spun. De ce aş ţine pentru mine, dacă aş avea ceva de zis?

Barry a devenit agresiv:

— Chiar acum mă minţi în faţă. Fir-ar să fie, Maggie! Îmi frângi inima.

— Îţi jur… am şoptit.

Minţeam, bineînţeles. Nu mint niciodată – dar acum nu aveam încotro.

— Cine a făcut-o?

Barry aproape urla la mine. Nu-l văzusem niciodată atât de nervos ca acum. Venele îi pulsau peste tot, pe gât şi pe

frunte.

— Te rog!… Barry, nu!

Faţa lui s-a golit de sânge dintr-odată. A închis ochii, apoi i-a deschis încet.

— Desigur, a spus, şi în ochi i-au apărut lacrimi.

S-a uitat la mine cu atâta blândeţe şi milă, încât am crezut că şi inima lui se va frânge ca şi a mea.

— Doamne Dumnezeule, sigur că da, a spus. Will o voia pe Jennie, nu-i aşa?

M-am ridicat şi l-am chemat pe gardian.

— Duceţi-mă înapoi în celulă. Duceţi-mă înapoi imediat!

Am plecat cu gardianul. Nu aveam să le mai spun niciun cuvânt, nici lui Barry, nici avocatului meu. Nu puteam, nu vedeam de ce aş târî-o pe Jennie în toate astea.

CAPITOLUL 97

— Acuzarea îl cheamă la bară pe Peter O’Malley.

M-am albit când am auzit cuvintele răsunând în sala de judecată. De fapt, începeam să mă obişnuiesc cu starea constantă de frică şi nelinişte. Trecuseră douăzeci şi nouă de zile de mărturii, cele mai multe în defavoarea mea.

În ciuda obiecţiilor insistente ale apărării, judecătorul Sussman i-a permis lui Nizhinsky să aducă în faţa curţii dovezile privind moartea lui Phillip Bradford. Iar acum, avocatul acuzării plănuia să vorbească juriului cât mai mult despre moartea lui Patrick.

Avea să fie greu. Nu putea decât să facă aluzii la faptul că eu aş fi responsabilă. Dar Peter exact asta voia. Să facă aluzii, să insinueze, să-mi facă rău în orice fel posibil.

Spre surprinderea mea, judecătorul a golit sala de toţi spectatorii prezenţi la această mărturie. Peter acceptase să vorbească, dar avocatul lui îl convinsese pe judecător să-i acorde accesul la confidenţialitate.

Nu înţelegeam. De ce trebuia Peter să fie protejat? Aveam să înţeleg totul foarte curând. Mărturia lui Peter a

durat o eternitate – cred că au fost vreo sută de obiecţii din partea avocaţilor mei – dar ideea de bază suna cam aşa.

— Domnule O'Malley, nu-i aşa că sunteţi membru al unui club privat numit Lake Club?

— Aşa este.

— Clubul este situat în Bedford Hills? Exact unde se termină Greenbriar Road?

— Corect.

— Cam câţi membri are clubul?

— Înjur de cinci sute de persoane.

— Iar activităţile sunt acelea ale oricărui astfel de club – golf, tenis, înot, mese la restaurant şi seri de dans?

— Exact.

— Cu toate acestea, clubul mai oferă şi ceva pe deasupra, nu-i aşa?

— Pentru anumiţi membri, da.

— Ceva ce nu este pus la dispoziţie tuturor membrilor clubului, ci doar celor câţiva aleşi.

— Corect.

— Sunteţi şi dumneavoastră unul dintre aceşti puţini aleşi?

— Am fost.

— Cine mai face parte din acest grup?

— Oameni cunoscuţi, în mare.

— Ce le pune clubul la dispoziţie?

— În genere, un loc de întâlnire. Se discută probleme financiare, probleme de guvernare.

— Şi când se termină discuţiile?

— Există… distracţie. Nu întotdeauna, dar din când în când.

— Înţeleg. Puteţi descrie această distracţie?

— Sexuală, în mare parte.

— Puteţi fi ceva mai precis?

— Se pun la dispoziţie fete tinere şi, câteodată, şi băieţi.

— Prostituate?

— Nu le-aş numi chiar prostituate.

— Sunt acolo pentru „distracţia" membrilor clubului şi sunt plătite pentru serviciile lor?

— Da.

— O Mărie cu altă pălărie… spuneţi-mi, domnule O’Malley, locuiţi în Bedford Hills?

— Nu. În Manhattan şi pe Coasta de Vest.

— Totuşi, sunteţi membru al clubului.

— Da.

— Aţi participat şi la aceste petreceri nocturne?

— Da.

— Şi de ce aţi făcut asta, domnule O’Malley?

— Tatăl meu, Patrick O’Malley, era un obişnuit al clubului. Când a murit el, mi s-a oferit calitatea de membru.

— A participat şi el la aceste distracţii târzii?

— Da.

— Este adevărat că Patrick O’Malley a avut o relaţie cu Maggie Bradford?

— Timp de mai multe luni. Poate chiar doi ani.

— Şi aveţi şi un frate vitreg?

— Da. Locuiesc împreună.

— Ar fi corect să spunem că Patrick O’Malley şi Maggie Bradford erau îndrăgostiţi unul de celălalt?

— Asta am înţeles de la tatăl meu.

— Cu toate acestea, el nu a renunţat la calitatea de membru al clubului?

— Nu.

— Nici la a întreţine relaţii cu fete tinere?

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Doamna Bradford ştia ceva despre aceste „distracţii“ şi despre implicarea tatălui dumneavoastră în ele?

— Da.

— De unde ştiţi?

— Avea fotografii cu tatăl meu şi cu cel puţin două fete de acolo.

— Avea fotografii?

— Am dat peste ele în dormitorul ei. Dormitorul lor. După moartea tatălui meu. Am ajutat la strângerea documentelor lui.

— Erau foarte explicite fotografiile în cauză?

— Foarte. Tatăl meu şi două fete.
— Nu avem nevoie de detalii. Cel puţin nu acum. Doamna Bradford s-a aflat în posesia acestor fotografii?
— Da.
— Ce credea despre ele?
— Nu ştiu. Nu mi-a spus niciodată.
— Dar dumneavoastră, ce aţi crezut despre ele?
— Este întotdeauna un şoc atunci când ne vedem părinţii în flagrant.
— Desigur. Dar nu aţi fost surprins.
— Nu.
— Acum, domnule O'Malley, vă rog să-mi spuneţi, cum a murit tatăl dumneavoastră?
— Nu ştiu.
— Nu ştiţi? Cum se poate aşa ceva?
— A murit pe o barcă. Cauza se presupune a fi un atac de cord.
— Se presupune? Era singur pe acea barcă?
— Nu. Doamna Bradford era cu el.
— Şi ei erau singuri pe barcă?
— Da. Paza de Coastă i-a găsit pe barcă. Doamna Bradford le-a spus cum a murit.
— Au crezut ce le-a spus?
— Evident.
— Spuneţi-mi, domnule O'Malley, îl ştiaţi pe Will Shepherd?
— Da.
— S-ar putea spune că eraţi prieteni?
— De conjunctură.
— Aveaţi legături de afaceri cu el?
— Da. De afaceri şi sociale.
— Ah. Sociale. Will Shepherd era membru la Lake Club?
— Da.
— Şi al clubului din interiorul clubului?
— Da.
— A luat vreodată parte la „distracţii?"
— Absolut.
— Maggie Bradford ştia?

Peter O'Malley a făcut o pauză, s-a răsucit pe scaun, apoi s-a uitat fix la mine.

— Da, a ştiut. Probabil că de asta l-a şi omorât.

Aşa cum am mai spus, au existat o sută de obiecţii ridicate de apărare, dar asta este tot ce îmi aduc eu aminte şi sunt convinsă că asta îşi aminteşte şi juriul. Pierdeam procesul… pierdeam tot ce îndrăgeam sau însemna ceva pentru mine.

CAPITOLUL 98

Norma Breen a venit să mă viziteze în seara aceea, chiar după ora cinei. Era una dintre persoanele pe care doream să le văd. Eram amândouă cam de aceeaşi vârstă, proveneam din familii sărace, de muncitori, şi ne înţelegeam una pe cealaltă.

— Maggie, mi-e greu să-ţi spun asta. Nu-ţi suport melodiile, a început ea într-una dintre seri.

Era felul trăsnit al Normei de a-mi spune „salut".

— Ticăloaso, i-am răspuns, dar cu un zâmbet.

Ea mă făcea să râd, acolo unde ceilalţi eşuaseră; era prietena mea.

— Nu, tu eşti ticăloasa. Nu vrei să mă ajuţi să-mi fac meseria – care, apropo, este aceea de a te ajuta să ieşi din grădina asta zoologică.

Mai zâmbeam încă. Amândouă zâmbeam, deşi subiectul era cât se poate de serios. Dar, până la urmă, există o limită a seriozităţii, o poţi ţine aşa câteva ore, zile, luni, dar până la un punct.

— Mi-e greu să-ţi spun asta, i-am replicat, dar nu-mi place felul în care îţi faci meseria.

— E prea dură pentru tine, să înţeleg? Prea pe muchie de cuţit?

Mi-am pus mâinile peste ale ei, aşa cum stătea de partea cealaltă a mesei. Era singură, disponibilă, dar, probabil din cauza celor câteva kilograme în plus, cei mai mulţi bărbaţi

o treceau cu vederea. Greşeala lor. *Mare* greşeală.

— Ce te frământă azi, scumpo? am întrebat-o.

Întotdeauna era ceva ce o frământa pe Norma.

— Vreau să încerc să te conving să renunţi să mai faci pe martira. Şi aşa nu o pot suporta pe Maica Tereza. Maggie, încetează să mai faci pe martira.

— Dar sunt o martiră. La noi acasă, când eram eu copil, asta trebuia să facem ca să obţinem puţină iubire. Nu mă pot abţine.

Norma mi-a întors mâna şi mi-a strâns-o ca-ntr-o menghină.

— Maggie, te iubesc. Am învăţat s-o fac într-un timp care pentru mine este foarte scurt. Mulţi oameni te iubesc. Eşti al dracului de adorabilă.

Am pufnit în râs – cel mai negru umor de care eram în stare ieşea afară în stare efervescentă.

— Da, toată lumea mă iubeşte, în afară de soţii mei.

— Poate că ai dat peste doi rataţi anume ca să poţi s-o faci pe martira? Poate e aşa cum ai zis, Maggie, poate nu te poţi abţine. Numai că tu poţi. Te poţi abţine.

Am suspinat adânc. Am crezut că ştiu unde voia Norma să ajungă. Mă săturasem să tot îi aud pe Barry şi pe Nathan, dar să aud asta de la Norma, de la o altă femeie, era puţin altfel.

— Şi totuşi, uite că nu pot, am spus într-un final. Frumoasă încercare, dar pur şi simplu nu pot s-o fac. Nu pot s-o aduc pe Jennie în boxa martorilor.

— Ba poţi, a insistat Norma, şi am văzut că i-au dat lacrimile.

Nu am mai văzut-o aşa până atunci; cu garda lăsată jos. Apoi am început să plângem amândouă, ţinându-ne de mâini, bocind ca două babe neputincioase.

— Maggie, am vorbit cu Jennie. Mi-a spus că voi două aveţi de discutat. Mi-a spus să-ţi transmit că asta are să fie o „continuare“ a discuţiei voastre de la Pound Ridge şi că îi eşti datoare.

CAPITOLUL 99

Norma Breen a mers pentru ultima dată la casa lui Maggie din Bedford Hills. Era convinsă că îi scăpase ceva; că tuturor le scăpase. Dar ce putea să fie acel ceva, pentru numele lui Dumnezeu?

Mildred Leigh a întâmpinat-o la uşă şi i-a oferit o cană de cafea. Allie se juca în living şi Norma era mulţumită că avea şansa să stea puţin de vorbă. Nu avusese ocazia să vorbească pe îndelete cu doamna Leigh; poate de data aceasta va reuşi să obţină şi ceva informaţii folositoare.

— Ştiu că am mai trecut peste asta o dată, dar vă rog să-mi spuneţi despre ziua crimei, a început Norma. Eraţi în casă?

— Până pe la şase şi jumătate, apoi am plecat. Era seara mea liberă. A roşit. Iar eu aveam o întâlnire cu domnul Frazier. Nu m-am întors decât a doua zi dimineaţă, şi atunci am găsit poliţia şi presa şi pe Maggie acuzată de ceva ce nu ar face vreodată.

„Pare mulţumită de sine, gândea Norma. E logic, de fapt. Minutul ei de glorie.“

— S-a întâmplat ceva neobişnuit înainte să plecaţi? Orice vă vine în cap ar putea-o ajuta pe Maggie. Spuneţi orice vă vine în minte.

— Era o zi ca toate celelalte. Nu, nu era nimic diferit. Nimic din ce îmi amintesc. Exact cum am spus şi poliţiei.

— Cei doi nu s-au certat? Nimic de felul acesta?

— Abia dacă se vedeau. Domnul Shepherd era în oraş, în New York mai toată ziua. Nu am auzit niciun fel de ceartă.

— Descrieţi ce făceau. Orice vă vine în cap, doamnă Leigh.

— Păi, Maggie era în biroul ei. Scria melodii, bănuiesc. În pauze, ieşea să stea de vorbă cu copiii. Le place grozav să se joace împreună, ei şi lui Allie.

— Iar domnul Shepherd?

— S-a întors şi el din oraş la un moment dat. Nu ştiu când. Ceva mai târziu, în noaptea aceea, l-am văzut la club. Se îndrepta spre casă.

Pe moment, Norma era confuză.

— Eraţi la club, doamnă Leigh? Ce căutaţi acolo?

— J.C., el are o casă acolo, pe terenurile clubului. Cum te uiţi dinspre parcare, undeva pe partea opusă a clădirii principale a clubului.

— Aveţi idee ce făcea domnul Shepherd la club, în seara aceea?

— Nu, doamnă. L-am văzut doar trecând pe lângă casa lui J.C.

— Pe la ce oră?

— Pe la zece, zece şi jumătate. Cam pe atunci.

— Nu l-aţi văzut decât în trecere, să înţeleg.

— Da, doamnă. Şi eu, şi J.C. Aveam lucruri mai bune de făcut decât să-l urmărim pe domnul Shepherd.

— Sunt sigură.

„Ce făcea Will pe lângă club în seara aceea? Nu se prea potriveşte cu ce mi-a spus mie Maggie.“

— Nu credeţi că era acolo pentru una dintre petrecerile de la club? Cele care aveau loc noaptea târziu? a întrebat Norma.

Doamna Leigh i-a aruncat Normei o privire complice.

— J.C. v-a spus? Ştiţi despre ce fac ei acolo?

— Cum să nu. Nu cumva aţi observat cu ce era îmbrăcat domnul Shepherd în seara aceea?

— Era întuneric, doamnă. Singurul lucru de care sunt complet sigură e că aducea cu el arma de foc pe care o dusese la club.

Norma simţea cum i se face pielea de găină pe ea.

— Arma de foc? Sunteţi sigură?

— Au obiceiul să mai tragă în ţinte zburătoare. Pe poligonul de tragere, undeva mai jos de terenul de golf. Făcea asta destul de des.

— Dar nu şi în ziua în care a fost ucis.

Doamna Leigh a suspinat.

— V-am spus. A fost în New York mai toată ziua respectivă. A plecat mai devreme decât îi era obiceiul.

— Aţi spus toate acestea poliţiei? a întrebat Norma.

Doamna Leigh a dat din cap că da.

— Tot ce v-am spus acum şi dumneavoastră.

— Despre domnul Shepherd şi despre puşcă?

— Bineînţeles.

Au terminat de băut cafeaua.

— Vă mulţumesc, doamnă Leigh, i-a spus Norma. Mi-aţi fost de mare ajutor.

— Oricând, cu plăcere. Îl vedeţi pe băieţelul acela de acolo? Este un scump şi o iubeşte pe mama lui. Nu vrem decât să vină acasă. Ne este foarte dor de Maggie.

— Şi mie mi-e dor de ea. Pot să dau un telefon?

— Este unul în birou. Vă conduc.

— Îl găsesc singură, a spus Norma.

Abia se abţinea să nu alerge.

CAPITOLUL 100

— Barry, sunt acasă la Maggie. Am descoperit ceva. Sau cel puţin asta sper. Ba nu, sunt sigură că se întâmpla ceva aici.

Cu toate că Norma a închis uşa studioului după ea, tot şoptit vorbea la telefon.

— Te ascult, i-a spus Barry.

— Mai ţii minte afurisita aceea de puşcă despre care s-a tot vorbit? a întrebat Norma. Doamna Leigh l-a văzut pe Will cu ea în noaptea crimei. Umbla cu ea prin preajma clubului, club care pare a intra din ce în ce mai mult în ecuaţia asta sinistră.

— De ce-ar fi avut arma cu el la Lake Club?

— Păi asta m-am întrebat şi eu, a spus Norma, cu vocea tremurând de emoţie. Tocmai de *asta* s-a dus el la club. Ca să ia arma. Acolo trebuie s-o fi ţinut de când îi spusese Maggie s-o facă dispărută. Maggie mi-a mărturisit că o căutase peste tot, în casă, pe lângă casă, dar nu o găsise. *Era la club.*

A urmat o pauză lungă. Într-un final, Barry a spus:

— Şi de ce să fi vrut el, oare, să facă aşa ceva? Norma,

ăsta şi-a înscenat propria sinucidere? Asta e ideea? A fost o înscenare?

Norma a fost luată prin surprindere de un val de frustrare şi uimire.

— Fir-ar al dracului… nu ştiu încă, a răspuns ea. Nu am nici cea mai vagă idee. Partea asta e de neînţeles pentru mine. Dar am să-ţi spun ce ştiu cu siguranţă, a continuat. Poliţia din Bedford a ştiut că Will s-a dus după armă şi nu a împărtăşit nimănui informaţia. Ceva e putred în Bedford şi eu am să aflu ce, cine şi de ce.

— Pe ei, Norma.

— Mrrrr.

CAPITOLUL 101

M-am uitat la Jennie în timp ce intra la vorbitor şi mi-a venit să plâng. Nu mi-am permis s-o fac. Trebuia să fiu puternică acum, pentru amândouă. Trebuia să ascult ce avea Jennie de zis.

Totuşi, nu-mi puteam desprinde ochii de ea. Am iubit-o dintotdeauna. Mult mai mult decât pe mine însămi. Mulţi spun că semănăm, numai că mie mi se pare că Jennie a moştenit mult prea puţine defecte şi slăbiciuni de-ale mele. De arătat, chiar arătam la fel. Jennie era înaltă acum, avea aproape un metru optzeci. Părul ei blond era mai lung decât al meu. Avea aceiaşi ochi ca ai mei.

„Te iubesc“, gândeam în timp ce ea se aşeza în faţa mea, la masă. Detestam masa aceea şi faptul că era acolo, despărţindu-ne. Simţeam nevoia să o îmbrăţişez pe Jennie şi să fiu îmbrăţişată de ea la rândul meu. Niciodată nu am avut atâta nevoie ca acum.

Dintr-odată mi-a zâmbit ştrengăreşte. Era Jennie, aşa cum o ştiam eu.

— Am un mesaj de la Norma. Spune că are dovada că Maica Tereza e o impostoare. Ea e de fapt un personaj de show din Las Vegas, care nu vrea decât să scoată ceva

bani din asta.

Am râs în hohote de gluma făcută.

— Norma încearcă să te ajute, mamă.

Jennie a spus asta cu o voce de femeie în toată firea, aplecându-se peste masa la care stătea.

— Mi-am dat şi eu seama de asta, Jen. Tu ce faci?

Jennie şi-a dat ochii peste cap.

— Nu ştiu dacă îţi vine să crezi, dar sunt OK. Nu grozav, dar OK. Mi-a trimis două bezele. Astea sunt de la Allie. Mă rog, el ţi-a trimis vreo sută.

— Îşi mai aduce aminte cine sunt?

Iar şi-a dat ochii peste cap.

— Îl obligăm să se uite la casetele pe care ai înregistrat concertele tale ca nu cumva să te uite. Îi citim scrisorile tale, îi arătăm poze. Eu am venit aici să vorbim despre altceva. Avem ceva de vorbit, mamă dragă.

— Înţeleg, i-am răspuns. Îţi respect dorinţele.

— Bun. Un început bun. Acum tu trebuie să mă întrebi câte ceva, pentru că ştiu că tu ai nişte idei în cap, numai că nu ştiu exact care sunt. Aşa că vom face apel la metoda socratică.

Am zâmbit.

— Nici prin gând nu-mi trece să te întreb despre note.

— Cele mai bune din toată clasa. Să nu pierdem şirul. Să revenim la oile noastre.

Acesta era cel mai greu lucru pe care trebuia să-l îndur. Ce era mai rău acum începea. Da, aveam anumite idei în cap. Şi nu, nu aveam de gând s-o întreb. Poate că nu voi fi niciodată pregătită să pun asemenea întrebări.

— Cred că putem începe de la noaptea… în care a murit Will.

— Nici nu se poate să începi mai bine decât cu… sfârşitul.

— L-am văzut pe Will în camera ta. Ce căuta acolo, Jennie?

— A venit să-mi spună noapte bună.

Era atâta inocenţă în cuvintele lui Jennie, încât nu am putut decât să mă holbez la ea.

— Numai atât? Jennie, vreau să ne punem de acord asupra unui lucru. Nu ai de ce să minţi ca să îl protejezi pe Will, nici măcar ca să mă protejezi pe mine.

— Sigur. Astea sunt regulile jocului. Sunt de acord cu ele. Acum, hai să-l jucăm.

— Tu să-mi spui adevărul şi eu voi face la fel. Absolut tot ce vrei să ştii. Despre moartea lui Will.

Ochii lui Jennie nu s-au dezlipit o clipă de ai mei.

— Am ceva întrebări.

— Întâi eu, apoi tu, OK?

A făcut semn că da.

— Da, e bine.

Nu ştiam exact cu ce să încep. Am marcat şi eu ce era mai evident.

— Will venea des în camera ta, ca să-ţi spună noapte bună?

— Venea câteodată. Îmi mai aducea lapte cald. Îmi spunea că, pe vremea când era copil şi trăia în Anglia, mătuşa lui obişnuia să-i aducă ceai.

Referinţa la mătuşa lui m-a debusolat, deşi Jennie nu avea de unde să ştie de ce. Am tras adânc aer în piept. Simţeam că nu o să mai pot continua. Nu în închisoare voiam să port o asemenea discuţie cu Jennie.

Ea mi-a luat mâna într-a ei.

— Îmi dai voie să fac povara asta ceva mai uşoară… pentru amândouă?

— Dacă tu crezi că poţi, am şoptit.

Vocea mi-a pierit cu totul. Mă simţeam goală pe dinăuntru. Nu eram din filmul ăsta. Totul era ireal.

— Will era foarte complicat. Doar ştii asta. Cred că îşi dorea sau cel puţin o parte din el dorea să fie un tată bun. Venea câteodată în camera mea să stea de vorbă, nimic mai mult. Cred că voia să dovedească faptul că putea să fie acolo, cu mine, şi să vorbească doar. Mi-a povestit multe despre copilăria lui. Ştia să şi asculte. Câteodată.

— Da, ştia să fie şi aşa, îmi aduceam eu aminte.

— Eram îndrăgostită rău de el, mami. Îl credeam atât de frumos, ca un zeu, ca Ralph Fiennes sau Mel Gibson după

o cură de steroizi. Mă gândeam la el tot timpul.

— Dar nu s-a întâmpla nimic, niciodată?

— Ştiu că ţie ţi-a spus că s-a întâmplat ceva între noi, că am făcut ceva – eram acolo, am auzit – dar nu s-a întâmplat nimic, mamă, niciodată. Nu ai pentru ce să mă protejezi. Te rog să mă crezi, mamă, *nu s-a întâmplat nimic.*

I-am cuprins faţa în palmele mele. Voiam să o ţin şi mai aproape de mine, dar era tot ceea ce puteam să fac în acest loc cumplit.

— Dă-mi voie să apar ca martor al apărării, mamă. Te rog. Te rog, lasă-mă să fac asta pentru tine. *Trebuie* să te ajut, măcar de data asta. Cred că pot să te ajut. Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Will. Nu ai de ce să mă protejezi.

CAPITOLUL 102

Când a ajuns la Lake Club, Norma Breen era într-una dintre acele toane lamentabile, pornită pe toată lumea, aşa cum i se întâmpla de obicei. „Fir-ar al naibii, că nu găsesc nenorocitele de piese lipsă din puzzle-ul ăsta! Sunt ele pe undeva“, îşi tot spunea, la nesfârşit, sperând că dorinţa i se va îndeplini, dacă îşi repetă îndeajuns de mult.

Venise la club anume să-l vadă pe J.C. Frazier. J.C. era trecut bine de patruzeci de ani, cu o faţă ce purta amprenta vieţii în natură, cu trupul bine închegat şi cu musculatura sănătoasă.

„Arată bine, nu glumă“, gândea Norma, în timp ce şedea alături de el pe terasa clădirii principale a clubului. „Acum sper că şi vorbeşte pe cât de bine arată.“

Norma a luat-o cu încetul, încercând să-l convingă pe J.C. să confirme ceea ce ea deja ştia: şi anume că erau „petreceri“ la club, târziu în noapte; că Will Shepherd fusese invitat acolo în mai multe rânduri.

— Există vreo listă de nume pe undeva? l-a întrebat. Ale petrecăreţilor?

Administratorul a ridicat din umerii lui largi.

— Dacă există vreuna, eu, cu siguranţă, nu am văzut-o. Mă îndoiesc că există.

— Atunci spune-mi câteva nume. Oameni pe care i-ai văzut pe aici, după ce clubul s-a închis pentru clienţi. Hai, J.C.

J.C. a clătinat din cap.

— N-aş putea să fac aşa ceva. Dacă ar afla cineva că am vorbit, mi-aş putea pierde slujba. Eu nici măcar nu ar trebui să am cunoştinţă despre aşa ceva.

— Dar mi-ai spus despre domnul Shepherd.

— Încerc să vă ajut. Dar nu pot să vă ajut aşa cum vreţi dumneavoastră.

— Fir-ar să fie, eu încerc să anchetez o crimă aici. Ce ştii ar putea să-i salveze viaţa doamnei Bradford!

J.C. s-a foit pe scaun, vizibil jenat.

— Îmi dau seama de asta. De aceea am şi fost de acord să stăm de vorbă. Numai nu mă puneţi să dau nume. Asta chiar nu pot să fac.

Norma s-a uitat la el cu furie. Nu părea să-l impresioneze în niciun fel.

— Măcar arată-mi unde. Lasă-mă să mă uit, să-mi fac eu singură o idee.

— Oh, doamnă Breen, dacă aş face asta…

— Dacă nu o faci, am să-ţi trimit citaţie şi am să te aduc în tribunal şi am să te pun să depui mărturie.

„Mrrrr, ia să te văd acum!“

A făcut o grimasă de nemulţumire.

— Foarte bine atunci, spre intrare. Dar dacă mă întreabă cineva, am să spun că aţi nimeri singură acolo.

— De acord, i-a zâmbit Norma. Acum arată-mi unde.

CAPITOLUL 103

Cei doi au urmat cărarea ce se deschidea înaintea lor şi care ocolea clubul, până când au ajuns într-o aripă mai

îndepărtată a clădirii principale a clubului. Uşa din lemn masiv părea a nu fi folosită decât de către personalul auxiliar al clubului. J.C. Frazier avea cheia.

— Carevasăzică asta e, nu? a întrebat Norma.

Era frig şi umed în partea aceea a clădirii. „Ca în sufletele negre ale ticăloşilor acelora nenorociţi care vin aici să-şi satisfacă nevoile.“

Norma şi-a dat seama că înăuntru nu era cu nimic diferit faţă de restul clubului exclusivist. A trecut cu J.C. printr-o sală pustie de biliard. În aer plutea un soi de ceaţă translucidă.

Au intrat într-un bar surprinzător de elegant, cu pereţii îmbrăcaţi în mahon. Norma a înţeles imediat că acesta era locul. Clubul din interiorul clubului. Locul dejoacă al bogătaşilor.

— Aici se întâlneau, nu? Aici se ţineau petrecerile lor sexuale?

— Da, doamnă, a bombănit J.C.

Părea serios şi retras.

Norma aproape că putea să vadă „clubul bărbaţilor“. Hainele lor extravagante, cele mai fine sortimente de whisky, manierele lor de mari aristocraţi, prostituatele lor. Nu era foarte sigură, dar simţea că în această camera zace cea mai puternică parte a apărării lui Maggie. Credea chiar în eventualitatea ca unii dintre membrii clubului să-l fi ucis pe Will Shepherd.

„Şi-a tras-o Will, în sfârşit, cu nevasta cui nu trebuia? Sau a atras într-o afacere nereuşită pe vreunul dintre oamenii puternici care veneau aici?“ Norma credea că orice era posibil când venea vorba de Will.

— Toarnă-ţi ceva de băut, J.C., i-a spus administratorului de la Lake Club, apoi mişcă-ţi fundul încoace. Avem de vorbit. Şi crede-mă că vom vorbi.

J.C. a scuturat din cap.

— Nu pot.

Norma l-a împuns cu degetul pe bărbatul înalt şi masiv din faţa ei.

— Ia ascultă şi să-ţi intre bine în cap. Maggie Bradford

s-ar putea să fie condamnată pentru crimă şi asta pentru că tu vrei să ţii adevărul numai pentru tine. Îmi spui acum ce ştii sau o să-ţi pierzi nu numai slujba, ci mult mai mult decât atât. Asta e o promisiune pe care intenţionez să o respect.

J.C. Frazier a mers până la bar şi şi-a turnat un pahar de Maker's Mark.

— Foarte bună alegere, i-a spus Norma. Toarnă două pahare, unul pentru mine. Apoi îmi vei spune exact cine face parte din acest club în club. Vreau nume. Vreau toate numele pe care le ştii.

J.C. Frazier i-a turnat Normei un pahar, apoi au stat amândoi la barul îmbrăcat în lemn. În sfârşit, J.C. s-a decis să vorbească. Ba a şi plâns.

Când a terminat ce a avut de spus, Normei nu-i venea să-şi creadă urechilor. *Nu putea să creadă ce tocmai aflase. Hristoase, cu H mare!*

„S-a întors foaia, totul s-a schimbat, gândea Norma. Dumnezeule, îţi stă mintea-n loc. Muntele tocmai a venit la Mahomed. V-am prins, nenorociţi ce sunteţi! V-am prins."

CAPITOLUL 104

„Cât de matură este, cât de calmă şi aproape o femeie în toată firea", mă gândeam în timp ce Jennie a ajuns la bară, pentru a depune mărturie în faţa Curţii. Faţa părea a-i radia; părul ei blond strălucea. Jennie arăta atât de sigură de sine şi de senină. Aş vrea să pot spune la fel despre mine.

Nathan a condus discuţia cu foarte mare atenţie. A aflat cum a venit Will la ea în cameră, în noaptea fatală, privind-o cu ochi lacomi în timp ce eu intram la ea.

— „Eu şi Jennie ne pregăteam de ceva distracţie. Nu vrei să ni te alături. *Ménage à trois?"* Acestea au fost cuvintele pe care i le-a adresat mamei. Nu ştiu de ce, *dar le-a rostit,* a spus ea juriului.

Nu se poate să nu o creadă.

În timp ce Jennie repeta cuvintele lui Will, am simţit cum mă îneca aceeaşi ură paralizantă care mă copleşise şi atunci. „Mă bucur că a murit, mă gândeam. E înfricoşătoare senzaţia, dar chiar mă bucur.“

Interogatoriul lui Nathan nu a durat mai mult de patruzeci de minute. Acesta era aranjamentul între noi şi mai că l-am pus să-mi dea în scris cu sânge. A terminat şi apoi s-a aşezat lângă mine. Mi-a luat mâna într-a lui şi eu am strâns-o pe a lui.

— Îţi mulţumesc. Nathan, i-am şoptit, pentru câtă răbdare ai cu mine.

— Eu îţi mulţumesc pentru că ai avut încredere în mine, mi-a şoptit şi el.

Feţele juraţilor au rămas impasibile, dar am observat că măcar femeile din juriu au fost mişcate de mărturia lui Jennie.

„Nu am ucis pentru autoapărare. Am ucis pentru a-mi proteja fiica.“ Acum ştie toată lumea. Jennie a făcut ce avea de făcut.

Din păcate, acum venea partea cea mai grea. Dan Nizhinsky s-a apropiat încet de boxa martorilor. „O balenă ucigaşă, mă gândeam, gata să înghită un peştişor. Nu face asta decât pentru a se bucura de faimă. Asta e tot ce caută: celebritate şi statut de vedetă.“

— Domnişoară Bradford – Jennie, a început el blând, ca şi cum îşi cerea scuze pentru ceva.

— Vă rog să nu mă tutuiţi. Jennie i-a căutat privirea şi nu i-a susţinut-o. Nu mă cunoaşteţi, domnule Nizhinsky.

Procurorul a tras adânc aer în piept. Un punct pentru Jennie.

— E adevărat că aveţi o prietenă foarte bună, Millie Steele? a întrebat-o, după o scurtă pauză. Era foarte greu să-l pui în dificultate pe Dan Nizhinsky, pe teren propriu.

Jennie a părut surprinsă de întrebare.

— Da, sigur, a răspuns ea.

— E prietena dumneavoastră cea mai bună, nu-i aşa? a continuat avocatul acuzării.

Era neobişnuit de amabil.

Jennie a ezitat, apoi a confirmat printr-un gest. Puteam să-mi dau seama cum mintea ei lucra, încercând să-şi dea seama unde voia procurorul să ajungă cu întrebările astea.

— Va trebui să răspundeţi la întrebări verbal, domnişoară Bradford, a spus judecătorul Sussman de la înălţimea pupitrului lui. Este sau nu Millie Steele cea mai bună prietenă?

Nathan Bailford s-a ridicat de la masa apărării.

— Obiectez, onorată instanţă. Nu văd ce legătură are relaţia dintre domnişoara Bradford şi Millie Steele cu acest caz. Simt că este necesar să reamintesc Curţii faptul că domnişoara Bradford nu are decât cincisprezece ani. Acest proces şi mai ales această mărturie sunt experienţe foarte dureroase pentru ea şi ar trebui să fie cât mai scurte posibil.

— Onorată instanţă, a răspuns Nizhinsky, juriul va avea posibilitatea să observe exact unde duce acest interogatoriu. Vreau să dovedesc ceva foarte important, vă asigur.

— Continuaţi, a spus Sussman. Dar am să ţin cont de această promisiune. Aveţi mare grijă ce spuneţi.

Nizhinsky s-a apropiat şi mai mult de Jennie, fapt care m-a făcut să tresar. Nu mi-a plăcut mişcarea lui deloc. Îmi dădeam seama că nici Jennie nu era prea încântată.

— Discutaţi multe cu Millie Steele? La şcoală? Câteodată şi după ore?

— Da, domnule. Şi înainte de ore, dacă vreţi să ştiţi, a spus Jennie şi a zâmbit. La fel au făcut şi toţi membrii juriului.

Dar era încă foarte confuză, din câte îmi dădeam seama. Ce voia avocatul de la ea? Ai grijă! Voiam să pot să-i spun ceva.

— V-aţi minţi vreodată prietena? Din câte vă aduceţi aminte, aţi minţit-o vreodată?

— Nu, noi nu ne minţim.

— În acest caz, te rog să fii atentă la ce-ţi voi spune, Jennie. Pe data de 13 octombrie, Millie Steele, prietena ta

cea mai bună, a făcut următoarea declaraţie poliţiei din Bedford Hills…

A făcut o pauză, apoi a deschis o mapă cu arcuri, doldora de hârtii. Mapa în sine era intimidantă, fiind groasă, cu coperte de piele neagră.

— „Jennie era îndrăgostită de tatăl ei vitreg. Mi-a spus de nenumărate ori că vrea… ei bine că vrea… să se culce cu el şi că va căuta să-l seducă.“

Nizhinsky a închis tacticos mapa.

— I-aţi spus lui Millie Steele că sunteţi îndrăgostită de Will Shepherd?

„Ce făcea cu ea?“ Mi s-a făcut rău de la stomac. „Da, puţin îndrăgostită de Will.“

— Da, dar…

Jennie a încercat să dea un răspuns la întrebarea lui.

— Răspundeţi cu da sau nu, vă rog. Eraţi sau nu îndrăgostită de tatăl dumneavoastră vitreg?

„O chinuie! Ar trebui oprit în momentul acesta.“

— Nathan, am şoptit.

— Maggie, aşteaptă. Ascultă.

— Am fost îndrăgostită de Will. Da, domnule.

— Aţi încercat vreodată să-l seduceţi?

— Nu chiar.

— Acesta nu este un răspuns la întrebarea mea, domnişoară Bradford. Da sau nu. Aţi încercat să-l seduceţi sau nu?

— Da, într-un fel cred că da.

— V-aţi culcat cu el?

— Nu! Sunteţi un mare ticălos! Nu! i-a spus Jennie procurorului. NU!

„Nu! Slavă Domnului! Acum las-o în pace.“

— Dar atunci cum aţi făcut dragoste cu el? Millie Steele a spus că aşa aţi făcut!

— Nu am făcut niciodată dragoste cu el!

— Îmi pare rău, dar e foarte greu de crezut. Sunteţi o tânără femeie foarte atrăgătoare, Jennie. Will Shepherd era foarte susceptibil când venea vorba de tinere frumoase. Am auzit mărturii peste mărturii în acest sens.

Vreţi să-mi spuneţi că, deşi v-aţi aruncat în braţele lui, v-a refuzat? Reputaţia lui spune cu totul altceva!

Jennie a început în cele din urmă să plângă. Scâncetele ei erau singurele sunete din sală. Se transformase din nou într-un copil.

— Nathan, te implor, i-am şoptit din nou.

Nizhinsky, fără niciun pic de milă, s-a dus şi mai aproape de Jennie.

— De fapt, nu e adevărat că voi doi eraţi amanţi de mai multe luni? Nu e aşa că ceea ce susţine apărarea, cum că mama ta l-a ucis ca să te protejeze pe tine e în fapt nimic altceva decât o găselniţă? Că mama ta l-a ucis din răzbunare?

— Nu m-am aruncat în braţele lui! Nu m-a atins niciodată! Nu a făcut niciodată niciun gest indecent, aşa cum faci dumneata acum.

Nizhinsky a făcut un pas înapoi ca să o poată privi.

— Dumneavoastră ştiţi ce înseamnă acuzaţia de sperjur?

A dat din cap că da.

— Răspundeţi cu da sau nu, vă rog. Stenograful curţii nu poate înregistra datul dumneavoastră din cap.

— Da.

Vocea îi era foarte slabă.

— Ştiţi care este pedeapsa pentru sperjur?

— Nu prea. Aveţi de gând să mă aruncaţi în închisoare pe nedrept… aşa cum aţi făcut cu mama mea?

— Pedeapsa pentru sperjur poate să însemne şi închisoare, dar aici nu se poate vorbi de niciun fel de nedreptate, domnişoară Bradford. Mama dumneavoastră l-a ucis pe Will Bradford pentru că a crezut că voi doi aveaţi o aventură.

Nathan era în picioare, lângă mine.

— Obiecţie! Obiecţie!

— Nu mai am nicio întrebare de adresat, a spus Dan Nizhinsky şi s-a îndepărtat de Jennie.

Toată sala a scăpat de sub control. A durat vreo câteva minute bune până când ciocănelul judecătorului Sussman a readus liniştea în sală.

Jennie a fost condusă departe de boxa martorilor. Plângea. Mi-am întins braţele să o îmbrăţişez, dar nu am ajuns până la ea.

— E OK, mami, mi-a spus. Nu ne poate face nimeni niciun rău. Nu ne mai poate face nimeni niciun rău.

Nu puteam decât să-mi doresc ca aşa să fie.

CAPITOLUL 105

Norma Breen mesteca nişte tablete antiacid Rolaids cu aromă de portocală în timp ce stătea în sala de judecată şi asculta pledoariile finale. Aflase un secret, un secret zguduitor şi a trebuit să-şi muşte limba ca să nu îl urle în gura mare.

„Poate că am putea renunţa de tot la procesul ăsta penal“, se gândea Norma, în timp ce stătea în ultimul rând de spectatori. „Sau poate că, în ciuda oricăror dovezi, Maggie va fi achitată. Poate că juriul va vedea că ea nu a avut încotro şi a trebuit să-l ucidă şi o vor achita pe baza vreunei găselniţe judecătoreşti. Sau măcar să-i dea cea mai uşoară pedeapsă permisă de lege, sau măcar un verdict mai puţin usturător. Şi poate că Mel Gibson mă va suna să-mi dea o întâlnire în timp ce eu stau aici, pe ditamai fundul. Nu ştii niciodată de unde sare iepurele, nu-i aşa?“

Norma s-a decis că cea mai bună strategie ar fi să aştepte să se pronunţe verdictul. Iar acum, în timp ce asculta încercarea lui Nathan Bailford de a dovedi falsitatea acuzaţiilor, o străfulgerare de speranţă a răbufnit în ea. „E o femeie bună, aveţi milă de ea, cruţaţi-o. Aşa e drept. Ce-ar fi să faceţi ce trebuie?“

În pledoaria finală, Nathan explicase faptele atât de succint, încât Norma începuse să simtă că Maggie era victima, iar Will, criminalul.

Cu toate acestea, avocatul apărării nu putea schimba faptul că Will era mort, iar Maggie trăia. Şi nu avea cum să

rezolve nici cealaltă problemă importantă. Dacă nu Maggie îl ucisese pe Will, atunci cine?

Procurorul s-a ridicat şi a contrazis pledoaria lui Nathan. Crima e crimă. Nu prea era nimic de discutat; nu exista un alt nume pentru ce făcuse Maggie. Crimă cu un singur scop: răzbunarea. Şi, pentru că Maggie luase arma şi o dusese cu bună ştiinţă în camera fiicei sale, nu se putea vorbi decât despre crimă cu premeditare, pentru care merita pedeapsa maximă: închisoare pe viaţă.

„Dincolo de toate astea, se gândea Norma, ceva e cumplit de greşit în tot procesul ăsta."

Tot nu se simţea în apele ei. Avea aceeaşi senzaţie pe care o avusese de la bun început. „Maggie nu l-a ucis pe Will Shepherd." Era convinsă de asta. „Will s-a sinucis, nu-i aşa? Din câte îmi spun şi Maggie şi Palmer, a ameninţat cu sinuciderea ani la rând. Aceasta era ultima şi cea mai cruntă răzbunare împotriva lui Maggie."

Poate dacă Maggie ar fi depus mărturie, ar fi reuşit să obţină de la ea un motiv pentru ce s-a întâmplat. Norma nu prea a fost de acord cu Barry şi cu Nathan că o astfel de strategie ar fi fost o greşeală. Maggie nu ar fi făcut altceva decât să confirme ce spusese în declaraţia de la poliţie – că nu ştia exact ce s-a întâmplat, că s-ar putea să-l fi ucis – dar era prea riscant, iar acum Norma punea la îndoială tot ce clădise apărarea până în acel moment. *Tot.*

Ei, asta e, e prea târziu pentru îndoieli. Nathan Bailford şi-a încheiat pledoaria finală şi s-a aşezat obosit pe scaunul lui.

În sfârşit, drama de patruzeci şi şase de zile se terminase.

Aproape că era imposibil să citeşti ceva pe feţele juraţilor.

Cu toate acestea, Norma putea foarte bine să ghicească: Maggie Bradford avea să fie condamnată pentru crimă.

Apoi, ca pentru sine: „Abia acum puteţi să daţi drumul la muzică".

CAPITOLUL 106

— Nu am avut nici cea mai mică îndoială. Nici măcar una, cât de mică, dragii mei. În cinstea învingătorilor! În cinstea noastră!

Dan Nizhinsky s-a reaşezat în scaun, sorbind cu sârg din berea lui, rânjind la asociaţii lui cu gura până la urechi.

— În cinstea învingătorilor! a scandat grupul.

— Cum era, a întrebat el, ca şi cum nu ştia răspunsul, am depăşit recordul la cel mai rapid verdict din istoria cazurilor de crimă?

— Nu că aş vrea să te pup în fund foarte tare, dar ai jucat grozav, Dan, a spus Moira Lowenstein, cea mai tânără asociată a lui. Ai reuşit să faci juriul să-şi lase sentimentele la o parte şi să se uite la fapte. Fără eforturi majore. I-ai făcut să priceapă că, dacă o lasă să scape, nu fac decât să corupă întregul sistem juridic.

— Nu aş fi reuşit fără voi, a spus Nizhinsky, fără să creadă în ce spune, lăsându-le impresia că ar fi reuşit la fel de bine cu sau fără ei.

— Şi acum, şefu', ce urmează? a întrebat Bob Stevens, cel mai apropiat asociat al lui Nizhinsky, acum deja la a patra bere în mai puţin de o oră.

Nizhinsky a rânjit. El încă nu reuşea să iasă din rolul de avocat, încă juca teatru.

— Ca să-ţi spun adevărul, încă nu m-am decis asupra acestui aspect. Publicitatea din jurul procesului nu are cum să-mi strice. Bănuiesc că trebuie să recunosc asta.

— Iar statul ar trebui să facă puţină curăţenie, a adăugat Moira.

Peter Eisenstadt, al treilea asociat – cel mai tăcut dintre ei – i-a aruncat o privire urâtă. „Da, şi ghici cine vrea să se ţină scai de tine, şefu', în drumul tău spre Albany?"

— Am să hotărăsc la momentul potrivit, a spus Nizhinsky. Toţi ştiau că Nizhinsky urmărea să ocupe o poziţie importantă. Dar acum, eu zic că ar trebui să savurăm momentul. A ridicat cutia de bere în semn de toast. Pentru o mare victorie!

— Pentru victorie, au repetat colegii lui, apoi au băut cu toţii, râzând şi felicitându-se reciproc.

Apoi a sunat telefonul.

A răspuns chiar Nizhinsky.

— Nizhinsky la telefon.

— Kahn, s-a auzit de la capătul celălalt. Barry Kahn.

Ceva în vocea lui Barry i-a îngheţat sângele în vine.

— Voi veni imediat la dumneavoastră la birou cu Norma Breen. A descoperit ceva ce cred că vă va interesa.

CAPITOLUL 107

VINOVATĂ.

Vinovată.

Cuvântul atârna deasupra mea ca o sabie. Ba nu, era mai mult, ca un buzdugan. „Vinovată. Am să înnebunesc în închisoare. Deja sunt pe jumătate nebună.“

Norma şi Barry au venit azi să mă vadă, de îndată ce m-au adus înapoi de la tribunal. Erau secretoşi şi numai zâmbet. „Nu-ţi face griji“, mi-au spus. Aveau de gând să facă imediat apel, la o Curte superioară. Totul avea să se rezolve.

„Cum să se rezolve? O viaţă în închisoare nu era tocmai o rezolvare. Credeţi-mă, că ştiu ce spun.“

Ştiu că se poate face apel şi că va mai dura încă multe luni, poate chiar ani, până soarta mea va fi hotărâtă. Totuşi, şansele ca eu să fiu achitată sunt mici, oricât ar încerca şi unii şi alţii să spună că nu e aşa. Şansele mele sunt cumplit de nesemnificative.

Şi atunci de ce era Norma aşa de veselă şi de optimistă? De ce a forţat Barry atât de tare nota ca să-mi amintesc ce se întâmplase în noaptea în care l-am împuşcat pe Will, când deja trecusem prin asta de o mie de ori? Răspunsul era foarte simplu: voiau să mă facă să-mi iau gândul de la ce s-a întâmplat în sala de judecată.

Vinovată.

Purtam încă pe piept stigmatul literei stacojii.

Cred că nu m-am aşteptat cu adevărat să se întâmple aşa. Sperasem ca, în final, să fiu liberă. Numai că nu a fost aşa.

Vinovată.

CAPITOLUL 108

În noaptea aceea, în celula mea, am stat trează până la ora două, poate chiar trei dimineaţa. Am stat întinsă, cu ochii închişi, încercând, în zadar, să regăsesc imaginile pierdute ale vieţii mele de afară. Allie. Jennie. Concertele mele. Finalmente, epuizarea a învins frustrarea. Am adormit.

N-am visat nimic. Era ca şi cum aş fi picat într-un adânc nimic. Lunga, prea lunga mea cădere din cer continua. Un abis fără fund.

M-am trezit speriată.

O paradă cenuşie de oficiali ai poliţiei, în frunte cu doamna guvernator Serra a închisorii, era prezentă în faţa celulei mele.

M-am uitat la ceas.

Era şase şi un sfert dimineaţa.

Nu înţelegeam şi pace bună.

Am clipit şi iar am clipit şi iar am clipit.

Doamna guvernator Serra şi ceilalţi erau tot acolo când am terminat de clipit.

„Ce caută aici? Ce se întâmplase?“

Aveau de gând să mă mute în altă închisoare?

Văzând ceea ce vedeam, puteam să susţin că eram trează?

Mă îndoiam. Nu era prima dată când nu făceam diferenţa între vis şi realitate.

„Doamna Serra?

Toţi oamenii ăştia?“

— Nu aţi venit puţin cam devreme? am întrebat într-un

final. Ochii mei se adaptau cu greu la lumina orbitoare care venea dinspre coridor.

— Vă rog să vă îmbrăcaţi, doamnă Bradford, a spus Maureen Serra. Am primit un telefon de la judecătorie. A intervenit ceva. Aţi fost convocată de urgenţă în biroul judecătorului Sussman.

CAPITOLUL 109

Îmi era frig şi tremuram din toate încheieturile, în timp ce trei gardieni mă conduceau prin sălile pustii ale tribunalului. Nu pricepeam ce s-ar fi putut întâmpla. Nici cei de la închisoare nu erau mai luminaţi.

„Ce mai era şi asta? Ce putea să fie?“

Patru persoane se aflau în biroul judecătorului Sussman când am intrat eu. Judecătorul Sussman şedea în spatele masivului lui birou din mahon. La dreapta lui era Nathan Bailford, cu figură gravă, dar, ca de obicei, triumfătoare.

Barry, în partea stângă a camerei, stând cu trupul aplecat în faţă, pe o canapea din piele, mi-a făcut cu ochiul, dar nu mi-a zâmbit.

Numai Norma Breen, pe canapea alături de Barry, îmbrăcată într-o fustă de postav verde şi într-un pulover maro, lălâu, părea relaxată.

— Bună, Maggie, mi-a spus; de fapt era singura care mi-a adresat un cuvânt.

— Bună, Norma. Salut tuturor, am şoptit. Totul părea ireal, ca într-un vis. „Pentru Dumnezeu, ce mai era acum?“

Lângă fotoliul lui Sussman era un scaun gol, iar el mi-a făcut semn să iau loc în el. Complet nedumerită, am făcut ce mi s-a spus.

Odată aşezată, am putut să observ feţele celor prezenţi – aceeaşi panoramă pe care o avea şi judecătorul Sussman, ca şi cum aş fi trecut din banca acuzaţilor direct în barou. Situaţia îmi făcea mare plăcere.

Se umbla prin notiţe. Se deschideau diplomate. Se

scoteau capacele de la recipientele cu cafea.

Hârtiile, servietele, cafeaua adusă de la cafenea îmi aminteau că aceşti oameni nu aveau acelaşi statut ca mine, că ei aveau o viaţă dincolo de orice închisoare.

Cu toate acestea, nimeni nu-mi vorbea, nici măcar Nathan Bailford.

Aşteptau să mai vină cineva. Dan Nizhinsky? Altcineva? Cine?

Nu voiam decât să-mi spună cineva de ce eram eu acolo, şi atunci poate că aveam să mă opresc din tremurat. Mintea îmi lucra la foc continuu.

— Doamnă Bradford, mi s-a adresat, în sfârşit, judecătorul Sussman. Doamna Breen a descoperit ceva remarcabil, a făcut el anunţul. Îl mai aşteptăm pe procuror ca să putem începe – a, uite-l. Dan, bine ai venit!

Nizhinsky a păşit în birou ca un matador într-o arenă de coridă, ţeapăn, cu o expresie dură a feţei, arătând că nu se temea de nimeni. Îmi veneau în minte cuvintele cu care îl descria Norma „un rahat de primă clasă“.

S-a uitat fix la Nathan Bailford.

— Ce e cu întâlnirea asta? Dacă aveţi senzaţia că o să întoarceţi verdictul în favoarea voastră, din cauza vreunei chichiţe judiciare…

— Nu e nici pe departe atât de simplu, l-a întrerupt judecătorul Sussman. Povestiţi-i ce ştiţi, doamnă Breen. Te rog, ia un loc, Dan. Cred că peste vreo câteva minute vei avea mare nevoie de unul.

Norma s-a ridicat încet. Mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat drept în ochii lui Dan Nizhinsky, care a încetat să se mai fâţâie de colo până colo prin încăpere şi o fixa cu mare băgare de seamă, renunţând la poza de matador încrezător în sine de acum câteva minute.

Când Norma a început să vorbească, vocea îi era sigură şi imperativă. Era momentul ei de glorie.

— Maggie, cred că îţi aduci aminte că, în timpul procesului, domnul Nizhinsky l-a adus ca martor al acuzării pe Peter O’Malley. A vorbit despre „petreceri private“ care aveau loc, în miez de noapte, la Lake Club

unde, dacă nu mă înşel, ai fost şi tu invitată din când în când, la cină. Vreau să zic, la cinele normale ale clubului propriu-zis.

Am făcut semn că da, aşa era, deşi n-aveam încă habar ce urmărea Norma.

— Păi, într-un fel, acolo l-am cunoscut pe Will. Oricum, nu aveam cum să devin membru nici dacă aş fi vrut. Femeile nu sunt admise ca membre ale clubului.

— Îmi pare rău, a început Nizhinsky, foarte impacientat. Nu văd ce legătură au toate acestea cu procesul doamnei Bradford? Şi-a împuşcat soţul. Juriul a decis. S-a terminat, doamnă Breen.

— Are mare legătură cu ce s-a întâmplat, a spus Norma. Noile probe – şi anume cine a participat la petrecerile burlacilor şi pe cine aveau ca invitaţi – sugerează că foarte multe persoane aveau motive să-l ucidă pe Will Shepherd. Avem dovezi că domnul Shepherd a fost foarte „indiscret“ cu privire la existenţa acestor petreceri, aşa cum a fost indiscret când venea vorba despre orice aspect al vieţii lui. Ba chiar s-ar putea ca totul să se fi muşamalizat în timpul procesului şi încă în stil mare, protejându-se membri ai clubului, trecându-se sub tăcere motivele pentru care l-ar fi vrut mort pe Will Shepherd.

— În acest caz, aceste dovezi ar fi trebuit prezentate în timpul procesului. Acum este prea târziu. Verdictul a fost dat.

Nizhinsky era la fel de plin de sine ca întotdeauna.

Vedeam bine că toată lumea era stresată. Gâtul mi se uscase. Simţeam un nod în stomac. Numai Norma părea calmă. Asumându-şi ea acum rolul de procuror, era neînduplecată.

— Este părerea mea – şi ţin să adaug că este şi părerea procurorului general al statului New York – că Maggie Bradford s-ar putea să fie victima unei muşamalizări foarte elaborate şi aproape criminale. O muşamalizare ştiută şi poate chiar instigată de şeful poliţiei.

— Obiectez în faţa unor astfel de acuzaţii, a urlat Dan Nizhinsky.

— Las-o să termine, a spus judecătorul Sussman.

Părea să se distreze la fel de bine ca Norma.

— Oameni importanţi, lideri de opinie, mari industriaşi, bancheri şi oameni de presă au fost ţinuţi la adăpost de investigaţiile poliţiei – poate chiar la adăpost de acuzaţii penale pentru infracţiuni produse chiar aici, în Bedford, a continuat Norma.

A avut loc un schimb de priviri între Norma şi procurorul districtual.

— Vă rog, domnule Nizhinsky, nu leşinaţi chiar acum. Încă nu am ajuns la partea cea mai rea.

Acum era o actriţă cu adevărat, o vedetă. Niciun alt public nu ascultase cu mai multă atenţie.

— Aveţi dreptate, domnule Nizhinsky. Toate acestea nu ar fi avut nimic în comun cu procesul lui Maggie Bradford, cu excepţia unui lucru semnificativ: avocatul apărării în procesul lui Maggie, bărbatul care ştia de mult ceea ce eu vă spun acum şi care ar fi trebuit să folosească ceea ce ştia în apărarea doamnei Bradford, nu avea cum să procedeze astfel. Pentru că avocatul apărării însuşi este un membru al acestui club secret. *Nathan Bailford este membru!*

CAPITOLUL 110

N-a fost nevoie decât de o singură privire spre faţa cenuşie şi schimonosită a lui Nathan, ca să-mi dau seama că Norma avea dreptate. Chiar şi numai această privire era de ajuns pentru a-i dovedi vinovăţia. Avocatul meu – prietenul meu – era acum în picioare. Vorbea repezit, cu furie, dar, în spatele cuvintelor lui am văzut minciuna; în ochii lui i-am văzut umilinţa, am văzut trădarea, egoismul şi răutatea a ceea ce făcuse.

— Domnule judecător Sussman, a spus Nathan. Acestea nu sunt decât cele mai murdare minciuni, cele mai urâte fantezii sau vise sau ce-or fi, din câte mi-a fost dat să aud; probabil induse de consumul de droguri sau ceva. Nu pot

să cred că stăm să ascultăm aşa ceva.

— Nu, nu sunt minciuni, a strigat Norma la el. Am martori. Administratorul de la Lake Club şi alţi doi paznici. Am şi o declaraţie sub jurământ chiar de la unul dintre membrii clubului secret. Unul dintre amicii tăi.

A arătat cu degetul înspre el, iar el s-a dat un pas înapoi, clătinându-se pe picioare, ca şi cum Norma ar fi tras gloanţe imaginare.

— Dumnezeule, Maggie şi bieţii ei copii să te ierte pentru ce ai făcut. Pentru că eu, cu siguranţă, nu pot. Te-ai făcut de ruşine şi ţi-ai făcut profesia de ruşine. Aproape că ai ajutat la condamnarea unei femei nevinovate. Dumnezeule, Nathan! Sper să te trimită în închisoare pentru o sută de ani. Se poate să faceţi asta, domnule judecător?

Am stat nemişcată, ţinându-mă cu putere de ramele de lemn ale fotoliului. Obrajii mi-au luat foc, şi valuri de greaţă şi de ameţeală băteau în mine ca într-un mal.

„Ţine-te tare, îmi tot spuneam. Fii calmă. Chiar ţi se întâmplă. Chiar nu este un vis. Nu eşti în celula ta de la închisoare. Eşti chiar aici. Totul este real.“

Apoi, dintr-odată, eram în braţele Normei şi ale lui Barry. Tremuram înfiorător. Plângeam cu toţii. Cred că Norma ghicise ce gândeam.

— Chiar se întâmplă, Maggie, mi-a spus. Abia aseară am reuşit să vorbim cu procurorul general, că altfel îţi dădeam de ştire mai repede.

Am stat îmbrăţişaţi multă vreme. Nici nu ştiu de unde să încep ca să descriu ce simţeam, dar niciodată nu am avut acea stare de eliberare pe care am trăit-o în ziua aceea. Eram complet deconcentrată, euforică, dar ştiam exact ce se întâmplase. Ştiam. Ştiam.

— Este clar că trebuie să declar eroare de judecată, i-a spus Sussman lui Nizhinsky, vocea lui tăind în carne vie, dar poate veţi dori să mai încercaţi o dată. Nimic din ce s-a spus aici nu anulează faptul că Will Shepherd a fost ucis şi că detectivii spun că doamna Bradford şi-a admis vinovăţia. Va trebui să-i oferim ceva timp să-şi ia un nou

avocat şi să-şi pregătească o nouă apărare. Poate chiar se va gândi să-şi schimbe strategia. Îmi puteţi da o idee cam ce plănuiţi să faceţi?

Nizhinsky a rămas fără grai preţ de câteva secunde.

— Toată afacerea aceasta este – ei bine, a venit ca un şoc, a reuşit el să îndruge într-un final. Nu ştiu ce voi decide. Onorată instanţă, voi avea nevoie de ceva timp să mă reorganizez.

— Când ai hotărât, dă-mi de ştire, i-a spus Sussman.

Barry s-a adresat judecătorului.

— Eu nu sunt avocat şi, drept urmare, nu cunosc terminologie legală, dar credeţi că doamnei Bradford i s-ar putea permite să plece acasă?

Sussman s-a întors şi s-a uitat la mine.

— Este eliberată pe cuvânt, pe motiv că nu reprezintă un pericol social, a spus.

CAPITOLUL 111

Cum spunea Yogi Berra – era un déjà-vu. Dar aşa trebuia să fie. Acesta era sistemul nostru juridic, în toată gloria lui.

Au trecut luni de atunci. Al doilea proces era pe cale să înceapă şi avea să fie cel puţin la fel de demoralizator ca primul. Procuratura încă mai credea că eram vinovată de crimă, şi pentru că au insistat să mă mai judece o dată, exact asta au făcut şi o grămadă de oameni.

Am continuat să-mi port stigmatul. Aveam senzaţia că mari bucăţi din viaţa mea îmi erau tăiate din carne. Şi asta, probabil, pentru că aşa era. Şi eram ca un animal rănit.

Am ajuns la judecătorie cu Jennie, Barry şi Norma. Barry şi Norma formau acum un cuplu bizar, dar îţi era mai mare dragul să te uiţi la ei. Era incredibil, dar nu erau foarte ursuzi când erau unul în apropierea celuilalt.

Odată ajunşi înăuntru, m-am îndreptat cu paşi siguri spre un scaun familiar, în banca apărării. Noul meu avocat

era Jason Wade, din Boston. Era un profesionist al cazurilor de crimă, care nu părea să admită niciun fel de prostii şi-mi plăcea asta la el. Dar mai important decât toate, nu era Nathan Bailford, care devenise de-acum o prezenţă constantă în coşmarurile mele.

Ciudat, ciudat, mult prea ciudat.

„Maggie arată atât de bine!“ l-am auzit spunând pe unul dintre cei prezenţi. „Maggie!“ Parcă am fi fost prieteni de când lumea.

— Aşa e. Chiar arăţi fantastic, mi-a şoptit Jennie în ureche.

Între noi totul era ca înainte, dacă nu şi mai bine. Jennie era unul dintre acei oameni rari cu care puteai să petreci o noapte întreagă stând de vorbă. Şi chiar asta am şi făcut – chiar în noaptea dinainte. Până şi Allie a stat cu noi până pe la zece seara. JAM se reunise.

Procesul a durat şapte săptămâni. Uite acolo se duc banii contribuabililor! Aceiaşi oameni depuneau, în mare, cam aceleaşi mărturii, cu toate că interogatoriul apărării avea o altă pantă, ducând într-o cu totul altă direcţie.

Sala de judecată se încălzea cu atât mai mult, cu cât înaintam spre miezul verii, dar mie nu-mi păsa de căldură, de întrebările repetate, nu-mi păsa nici măcar de atenţia şi de mizeria de care mă bucuram din partea presei.

Nu voiam decât să fiu găsită nevinovată. Dar mai mult decât orice pe lume, voiam să scap de purgatoriul în care trăiam de prea mult timp.

Nu eram vinovată. Eram sigură de asta.

Eram nevinovată.

Aş fi dat orice numai să aud cuvintele acestea rostite măcar o dată.

CAPITOLUL 112

Stăteam aplecată în faţă ca să aud fiecare cuvânt care străbătea sala de judecată, unde nu mai aveai loc să arunci

un ac. Dintr-odată simţeam că nu-mi intra destul aer în plămâni. De parcă mi se îndesase o cârpă pe gât. Claustrofobia îşi făcea iar damblaua.

Feţele din sala de tribunal deveneau neclare, neconturate. Sângele îmi pulsa în creier, lovind în tâmplă ca nişte ciocănele. Spinarea îmi era udă leoarcă.

Cei doisprezece membri ai juriului umpleau, încet, spaţiul destinat lor, din partea dreaptă a camerei.

Iarăşi.

Au stabilit verdictul.

Iarăşi.

Eu nu mai aveam suflu în timp ce bucata de hârtie împăturită era înmânată judecătorului Sussman. El a citit verdictul pentru sine, apoi i-a dat-o înapoi preşedintelui juriului. Procedura era necesară, bănuiesc, dar şi dură.

— Puteţi să citiţi verdictul, a ordonat Sussman.

— Te iubim, mami, mi-a şoptit, din spate, Jennie.

Norma şi-a trecut braţul peste umărul meu. Barry mă mângâia pe păr, de acolo, de pe rândul din spate, unde se afla. Familia, prietenii mei, nu-i puteam părăsi din nou, doar că era posibil să nu am alternativă. În dimineaţa aceea, *USA Today* ajunsesă la *egalitate* cu pariul în privinţa achitării mele. La Londra şi la Vegas oamenii făcuseră deja pariurile.

Gura parcă îmi era plină de vată. Eram complet amorţită. Erau în sala aceea de judecată şi totuşi, într-un fel, nu eram deloc acolo.

Preşedintele juriului a început să vorbească. Avea o voce foarte ascuţită, şi totuşi, în mod surprinzător, distantă, ca şi cum ar fi existat un paravan între el şi restul oamenilor din sală. Nu se mai auzea niciun alt sunet.

— Am ajuns la concluzia că acuzata, Maggie Bradford, este *nevinovată* de crimă.

Nevinovată.

Nevinovată.

A trebuit să-mi închid ochii. Mă simţeam atât de obosită şi de slăbită, încât, în mod ciudat şi fără niciun motiv aparent, nu eram complet uşurată. Eram doar vag

conştientă de bucuria din sală. Oamenii mă felicitau – Jason Wade şi Norma, Jennie, Barry. Figurile se perindau prin faţa mea, de parcă erau nişte baloane imense. Sunetul era la fel de difuz ca şi imaginile. Totul îmi părea incredibil de bizar şi de neconceput.

— Oh, Maggie, ai reuşit! Ai câştigat!

Cum era posibil ca acest moment atât de simplu să fie atât de confuz pentru mine? Eram condusă repede din tumultuoasa sală de judecată, înconjurată de un zid viu de avocaţi şi prieteni şi de nepreţuita mea familie. Dincolo de acest zid erau presa şi fanii. Alte figuri îmi puneau microfoane în faţă, urlând întrebări, implorând pentru un autograf, chiar şi acum, într-un astfel de moment.

Va trebui ca Jason Wade să fie cel care să se descurce cu toate astea. Avocatul meu avea să răspundă la toate întrebările lor. Să le semneze şi autografele.

Oamenii chiar mă împingeau – de parcă aş fi avut rotile – prin foaierul cavernos, apoi mult prea repede pe nişte scări ale tribunalului, apoi într-o maşină care mă aştepta. Nu era o limuzină, ci o maşină obişnuită. Am avut eu grijă să fie aşa.

Am tresărit la auzul a ceea ce am crezut că e un foc de armă. Un cuţit mi-a trecut prin inimă. Era doar portiera maşinii, care se trântise cu zgomot!

Apoi, maşina mea „obişnuită“ a început să-şi facă încet loc prin mulţimea compactă, adunată în faţa tribunalului ca să mă vadă chiar şi pentru o clipă, indiferent de verdict. Maşina aluneca în spatele unei escorte de maşini de poliţie, cu sirenele pornite, cu girofarurile roşii aruncând lumini şi umbre pe feţele trecătorilor.

Îmi aminteam de maşina armatei din West Point. Şi girofarurile ei se roteau, numai că nu erau trecători nicăieri, şi era cumplit de frig. Îmi aminteam multe scene care duseseră la momentul acela.

Mă uitam pe fereastra maşinii. Oamenii formaseră o mulţime incredibilă, blocând Broadway şi Clark Street, bătând din palme şi bucurându-se pentru mine, urlându-mi numele. Nu mă simţeam în niciun fel legată de o astfel de

atmosferă.

Îi ţineam strâns în braţe pe Jennie şi pe Allie, nevrând să le mai dau vreodată drumul. Ei îmi răspundeau la îmbrăţişare. Eram JAM din nou. Jennie, Allie, Maggie.

— Te iubesc atât de mult, mami, mi-a şoptit Jennie şi m-a sărutat pe obraz, eşti eroina mea în armură.

— Iar tu a mea, i-am spus.

— Mami, a spus Allie, şi m-a îmbrăţişat. Mămica mea.

— Allie. L-am sărutat pe creştet. Sunteţi ai mei amândoi.

CAPITOLUL 113

„MAGGIE! MAGGIE BRADFORD!“ a urlat mulţimea de idioţi în urma maşinii ei.

Criminalul aplauda şi se bucura la rândul lui, prefăcându-se încântat de tot ce se întâmpla. Stătea bine ascuns de mulţimea care bloca intersecţiile din Bedford Village. Foarte bine ascuns.

Criminalul privea trecând maşina care o purta pe Maggie Bradford, urmărind-o cum dispărea după un colţ de stradă.

Apoi, criminalul a dispărut şi el.

CARTEA A ŞASEA

DIN NOU

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

CAPITOLUL 114

Fifth Avenue. Sărbătoarea Paştelui. New York City. Minunat! Exact locul în care ţi-ai dori să fii, nu?

Cele mai frumoase femei ale lumii mărşăluiau pe stradă. Aveau mersul felin, părul coafat, ieşite la vânătoare şi la cumpărături.

„Şi fiecare în parte, eminamente futabilă, se gândea Will. Fiecare mi-ar putea aparţine, să fac ce vreau cu ea. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Ci doar se îmbunătăţesc pe zi ce trece.“

Se plimba printre ele. Iară să se grăbească, pentru că ajunsese destul de devreme la întâlnirea care trebuia să aibă loc. Era îmbrăcat în pantaloni kaki şi într-un blazer albastru. Părul vopsit negru era tăiat scurt şi pieptănat meticulos.

„Săgeata Neagră“, se gândea, pe buze fluturându-i un zâmbet subţire.

Unele femei chiar se uitau după el – „aşa şi trebuie“, reflecta el. Nu-şi pierduse farmecul. Ba chiar s-ar putea spune că arăta şi mai bine decât înainte. Întunecat şi misterios, corect? Exact aşa cum erau amanţii ideali în fanteziile femeilor.

Când a ajuns pe Fifty-ninth Street, a pornit spre est, spre Park, apoi spre Sixty-second Street, unde a dispărut într-o clădire Deco, galbenă-maronie, de după colţ. A cumpărat dropsuri mentolate de la un magazin de ziare din holul clădirii, apoi s-a uitat în oglindă să vadă cum arăta.

Barba neagră vopsită, atent tunsă, ochii albaştri (lentilele de contact erau o idee bună, o idee excelentă), cravata perfectă de la Liberty of London, haina la modă. Exact aşa cum trebuia să arate pentru o întâlnire importantă.

Apoi Will a luat liftul până la etajul al doisprezecelea, unde a găsit biroul pe care îl căuta. Marshall and Marshall.

Avocaţi.

A deschis uşa mare de stejar. A fost imediat întâmpinat de un perete de oglinzi şi de o panoramă a bulevardului agitat de dedesubt. Impresionant şi opulent, în dulcele stil american.

Recepţionera companiei era o irlandezo-americană, după înfăţişare, o tânără de vreo douăzeci de ani, zâmbitoare, cu părul castaniu, cu pielea de alabastru, frumos dezvoltată. Asemenea firmei care o angajase. „Frumos element decorativ“, se gândea Will.

Şi-a lăsat cu mare degajare mapa Mark Cross pe biroul ei.

— Bună ziua, domnule. Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat.

A observat că tipa era mai mult decât plăcută. Nu părea ofensată de mapa lui care îi invadase spaţiul. Sau, poate, ca o bună irlandeză ce era, nu arăta ce simţea.

Will a zâmbit, neostentativ, dar seducător, folosindu-se de tot şarmul lui.

— Am o întâlnire cu domnul Arthur Marshall. Este vorba de o moştenire. Sunt aşteptat, dacă nu mă înşel.

— Da, domnule. Tipa a încercat să nu se uite prea insistent la acest englez foarte arătos, care stătea în faţa ei. Pot să vă întreb cine îl caută?

— Palmer Shepherd, a spus Will.

CAPITOLUL 115

M-am uitat împrejur, la sufrageria familiară, caldă, a casei noastre şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc cu gura până la urechi, aproape să chicotesc cu voce tare. „Ooooooooh, Doamne!“

Nimic nu putea fi mai frumos. Era cel mai important lucru în momentul de faţă. Petrecerea! Vreo doisprezece băieţei şi fetiţe, prietenii lui Allie de la grădiniţă, au venit la noi pentru petrecerea de aniversare a celor cinci anişori. Nu a refuzat nimeni invitaţia, ceea ce însemna grozav de

mult pentru mine, şi mult mai important, pentru Allie.

Era o petrecere tradiţională, pusă la punct de Jennie şi de mine până la ultimul detaliu. Jocuri şi pălării, un tort pentru sărbătoritul nostru, un cadou pentru fiecare copil şi o mulţime de cadouri pentru Allie, copilul-minune.

Totul era perfect. Barry şi Norma trecuseră pe la mine să mă ajute. Până acum, o ţinusem tot într-un râs.

Într-un final, Allie a venit la mine. M-a privit lung, cerându-mi să mă aplec până la înălţimea lui, să mă cobor pe teritoriul lui.

Am îngenuncheat, ca să putem sta faţă în faţă. Aşa cum făcea aproape întotdeauna, Allie şi-a trecut părul meu după degetele lui.

— Ştii ceva? m-a întrebat, cu cea mai frumoasă sclipire în ochi. Ei bine, ştii?

— Ce? Spune-mi. E tortul prea mare pentru tine şi nu-l poţi mânca singur? Bineee, atunci împarte-l cu prietenii tăi.

Allie a râs. Se prindea la toate glumele mele. Şi eu la ale lui.

— Nu, voiam doar să-ţi spun care e cel mai frumos cadou, mami. Cel mai frumos cadou e că tu eşti aici.

Era cea mai fericită petrecere, cel mai frumos moment şi dintr-odată am început să plâng şi mă simţeam atât de bine pentru că puteam să fiu acolo, la petrecerea fiului meu.

— Ştiam eu că cineva avea să plângă cât de curând, i-am spus lui Allie.

El m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat ca să-mi treacă. Şi mi-a trecut.

CAPITOLUL 116

Văzându-mi buna dispoziţie de la petrecerea fiului meu, Barry Manipulatorul a profitat de ocazie pentru a mă ademeni să merg în oraş cu el, la studioul de înregistrări.

L-am luat prin surprindere acceptând. Era gata de puţină manipulare.

Odată ajunşi la New York, Barry era încântat şi surescitat, aşa cum era de obicei, când tocmai termina o piesă bună sau când încheia o afacere bună.

— Mă sperii. Eşti *prea* fericit, i-am spus, râzând. Dar toate mi se păreau frumoase acum. Eram atât de veselă, de liberă. Doamne Dumnezeule, eram liberă!

— Am un plan, mi-a spus în timp ce ne aşezam la pianul lui. Am făcut nişte planuri în numele tău.

Buna mea dispoziţie o concura pe a lui. Ba mai mult decât atât.

— Mersi, dar nu vreau.

Barry m-a ignorat complet.

— Se pune la cale un mare concert în Rhinebeck, New York, în iulie.

— Barry, am citit şi eu ziarele. Nu sunt o pustnică. Bedford e la mai puţin de cincizeci de kilometri de Manhattan. Din nefericire, răspunsul meu este nu. Dar îţi mulţumesc oricum.

— Este vorba de două zile de soare şi distracţie. Îi cunosc pe organizatori şi sunt nişte profesionişti. Au pus deja la bătaie şaptesprezece numere. Optsprezece este numărul lor norocos.

— Mi-ar plăcea enorm, dar nu pot. Nu-ţi aduci aminte ce mi s-a întâmplat la San Francisco?

Barry a continuat să vorbească.

— Să-ţi spun pe cine au angajat deja. Bonnie Raitt, k.d. Iang, Liz Phair, Emmylou Harris.

Am dat din cap. Am început să râd. Mi-am muşcat buza.

— La te uită, numai femei. De ce ai început înşiruirea cu femeile?

— Ca să vezi, nu m-am gândit nicio clipă la asta. Dar ai dreptate, aşa am făcut.

— Nu cred că sunt în stare, Barry. Apreciez oferta, dacă despre asta este vorba.

Barry nu avea chef să-mi ofere clemenţă. Era o chestie bună. Însemna că nu păream vrednică de milă.

— Ori îţi foloseşti talentul, ori îl pierzi, mi-a spus. Asta, desigur, în eventualitatea în care încă nu l-ai pierdut.

— Nu prea. Zilele astea mi-l exersez sub duş. Îmi iese chiar foarte bine. Încă nu l-am pierdut. Ba chiar cânt mai bine ca niciodată. Pasiune, profunzime, maturitate, efervescenţă.

Barry începuse intro-ul la pian pentru *Căderea din cer.* Trebuie să recunosc că m-au trecut fiori pe şira spinării.

— Am să mă *gândesc* la ofertă, i-am spus. Dar, sinceră să fiu, nu c-cc-cred c-c-că am s-s-să pot c-c-cc-cânta în public.

I-am făcut cu ochiul. Îmi făcea bine că puteam să râd de bâlbâiala mea, de San Francisco.

Barry a dat înţelegător din cap şi apoi a zâmbit.

— Am să iau ce ai spus drept un răspuns afirmativ.

A continuat să cânte *Căderea din cer,* şi, odată cu el, am început şi eu să cânt.

Trebuia să recunosc că simţeam că era bine, că aşa trebuia să fie, ca mai tot ce mi se întâmpla în această a doua viaţă a mea.

Nu am ezitat, nu m-am bâlbâit. Am cântat. Şi dacă îmi este permis să spun eu asta, am cântat cât se poate de frumos. Cu pasiune, cu intensitate adevărată.

— Sincronizarea e proastă, frazarea e cumplită.

Barry a scuturat din cap şi a spus:

— Bine ai venit acasă, Maggie.

CAPITOLUL 117

Lui Maggie încă îi plăcea să se plimbe pe străzile din New York. Era una dintre acele femei populare, nu-i aşa? Poate de aceea mulţi dintre ei se identificau cu ea, îi iubeau muzica, o iubeau pe ea.

Purta o eşarfă şi ochelari de soare, dar, din când în când, oamenii tot o recunoşteau. Era întotdeauna atât de al dracului de graţioasă. Semna autografe. Se îndepărta cu

acel zâmbet timid atât de tipic ei. „Curvă miloagă ce eşti!“

Will a urmărit-o de aproape câteva străzi. Pe el nu-l mai deranja nimeni cu autografe. El nu mai exista, corect? Omul Invizibil. Mort şi îngropat, nu?

A urmărit-o în seara aceea, în amurg, în afara New Yorkului şi până la Saw Mill. Acest drum spre Bedford îi era foarte familiar. Acest drum spre ruina lui.

Ce nu era atât de familiar era acest curs bizar pe care îl urma viaţa lui. Cum să încununezi o viaţă incredibil de plină şi care s-a sfărâmat în bucăţi atât de brusc? Odată ajuns la vârf, unde cobori de acolo?

Cât de inteligent fusese până în acel moment! se gândea Will. În acea noapte fatală, îl împuşcase pe Palmer şi nu simţise nimic, nici cea mai vagă urmă de remuşcare. Era singura modalitate de a opri şantajul cu care fratele lui lacom îl chinuise încă din noaptea de la Rio.

*

Se îmbrăcase în hainele fratelui lui. Apoi îi adusese cadavrul pe proprietatea lui Maggie. Intrase în casă şi provocase scandal. O momise pe Maggie afară, o atacase, o bătuse şi trăsese cu arma care practic îi distrusese faţa lui Palmer. Apoi dispăruse. Şi, desigur, urmărise ce lăsase în urmă.

Din păcate, noua lui viaţă se dovedise a fi un cu totul alt fel de coşmar. Câteodată simţea că s-ar putea să fie vreun soi de demon, şi că într-adevăr trăia în infern. Rio era punctul de unde începuse coşmarul acesta, ştia asta prea bine. Când omorâse prima fată. Crimă şi pedeapsă fusese viaţa lui din acel moment.

La capătul străzii, a văzut-o pe Maggie făcând colţul spre parcarea din faţa casei ei. Nu putea să sufere faptul că ea putea să fie fericită fără el. Deşi părea al naibii de ciudat, el chiar încercase să o iubească. Voia ca ea să-l salveze de el însuşi.

La fel de bine ştia şi când se stricase totul cu Maggie. Ştia cu acurateţe momentul în care o pierduse. A fost prima dată când avusese probleme cu ea în pat. Era pe

vremea în care el era domnul Maggie Bradford. Se gândea aproape în fiecare zi cum să o omoare.

Îl dezamăgise, şi acum ea şi mica ei familie vor plăti un preţ cumplit pentru asta. Crimă şi pedeapsă.

Will s-a dus să ia cina într-un mic restaurant din oraş. Un local foarte popular printre localnici.

Simţea că e totuşi ceva să poţi să stai aşa, într-un local, să mănânci un burger unsuros şi cartofi prăjiţi şi să nu mai fii recunoscut de nimeni.

„Săgeata Neagră.“ Asta devenise acum.

Purta o şapcă de baseball, dar fără vreo marcă, un pulover gri şi pantaloni kaki. Nu se distingea de mulţimea din bar, care se uita la cei de la Knicks cum pierd urât de tot în faţa celor de la Indiana.

Chiar nu era nimic special la el. Nimic, în afară de faptul că era nebun de legat, evident. Probabil că nici nu era singurul nebun din bar. Nu era nici singurul cu ceva tendinţe ucigaşe cu privire la consoartă.

— Knicks îs de căcat, s-a gândit căposul de lângă el să împărtăşească din înţelepciunea lui seculară.

— Ca şi burgerii de aici, de altfel, a răspuns Will, spre amuzamentul celuilalt bărbat.

„Fraţi de cruce, nu-i aşa?“ Will ar fi vrut să continue conversaţia pe un ton serios. „Nu eşti de aceeaşi părere? Nu vrei să vii cu mine acasă la fosta nevastă? Am de gând să o omor pe curvă şi pe cei doi ţânci. Ce zici, te bagi? Ne băgăm în cârdăşie?“

— Patrick Ewing chiar e de căcat, a intervenit un altul.

Will a dat din cap cu înţelegere şi cu conştiinţa clară că era vremea s-o şteargă din bar. Adevărul era că habar nu avea care erau de la Knicks sau de la Yankees sau New York Jets.

Afară era întuneric. Cel puţin aşa se vedea de la fereastra din faţă a barului.

— Eh, e vremea s-o luăm încetişor spre nevastă, i-a spus noului lui prieten, apoi s-a ridicat de la bar.

„Eşti sigur că nu vrei să mi te alături, amice? Urmează o noapte lungă pentru Bedford. Te asigur.“

CAPITOLUL 118

Să ajungă pe proprietate neobservat nu constituia tocmai o problemă pentru el. Will a parcat într-unul dintre locurile speciale ale clubului, apoi a traversat pădurea de pini şi pajiştea îngustă.

Până acum, nicio problemă. Exact cum îşi imaginase.

Călcând câmpul cu iarbă înaltă, şi-a adus aminte de ceva. Acolo l-a dus pe Allie călare, pe când era doar un bebeluş. Făcuse gestul ca s-o impresioneze pe Maggie. *Ştia* foarte bine că asta avea s-o lovească sub centură. Ştia care erau punctele slabe ale unei femei, butoanele pe care să apese. Pe ale lui Maggie le apăsase pe rând, unul câte unul, cu cea mai mare grijă.

Fusese în casă într-unul dintre exerciţiile lui de recunoaştere, deci ştia deja cum aveau să se petreacă lucrurile. Uşa pivniţei din aripa principală a clădirii era deschisă, aşa cum fusese întotdeauna.

Nu şi-a folosit lanterna până nu s-a văzut de-a binelea în casă. Pivniţa era un loc destul de sinistru. Casa fusese construită pe pământul gol, neizolat, iar bolovanii de la începuturile construcţiei erau tot acolo. O scară de lemn ducea de la congelator până în bucătărie.

Will a urcat scările şi a ajuns în casă puţin după 23.40. Nu era weekend şi toată lumea era în pat. JAM! Jennie, Allie şi Maggie… a se observa: fără Will.

Maggie era încă o ţărancă în sufletul ei – se ducea repede la culcare, ca să se trezească repede. Nenorocita de casă era atât de liniştită, de parcă intrase într-o morgă, ceea ce părea cât se poate de potrivit.

Într-un fel, Maggie îi dăduse ideea pentru surpriza din seara asta. Obişnuia să urmărească la ştiri – şi pe bună dreptate – orice poveste despre câte un soţ care o luase razna şi ucisese pe unul sau pe mai mulţi membri ai familiei.

Era mai mult sau mai puţin ce plănuise Will pentru seara aceasta. Să-i ucidă pe toţi chiar acolo, în casa lor. Apoi să dispară de tot. Crimele nu aveau să fie rezolvate vreodată, şi asta i se părea cea mai nimerită abordare.

Avea un pistol Smith and Wesson, cu şaisprezece gloanţe, la care se adăuga un cuţit de vânătoare foarte neprietenos. Avea mai mult decât destulă muniţie. Dacă era nevoie, avea să ducă treaba la bun sfârşit cu mâinile goale. Abordarea aceasta avea şi ea foarte multe merite, printre care şi implicarea personală.

— Familiile sunt de tot căcatul, mormăia Will în timp ce urca scările carpetate care duceau spre al doilea etaj.

Liniştea era mormântală. „Poate că mi se întinde o capcană“, se gândea, dar ştia foarte bine că nu avea cum să fie aşa.

Locomotiva era pusă în mişcare. Nu se mai putea întoarce din drum. Nici Dumnezeu şi nici dracu’ nu ar fi putut să oprească ceea ce era pe punctul de a se întâmpla.

Respira cât putea de încet, calculând cu grijă fiecare răsuflare, să fie egală şi la exact acelaşi interval faţă de celelalte.

Era sigur pe el, sigur pe ceea ce avea de făcut. Nu exista vinovăţie. Nu exista niciun fel de sentiment.

Era exact ceea ce trebuia să facă.

A deschis uşa dormitorului încet de tot.

Totul era filtrat de lumina lunii, blândă, galbenă, care se revărsa prin fereastra dormitorului.

Priveliştea nu îi oferea niciun fel de surpriză. Nu avea parte de niciun fel de surprize de nicăieri.

— Hei, amice, i-a spus lui Allie.

CAPITOLUL 119

„Ce dracu’ se întâmplă? Ce se aude?“

Ne-am dus cu toţii la culcare devreme, iar eu am adormit aproape instantaneu.

Visam că eram la un imens concert în aer liber la care trebuia să cânt – şi pe scena căruia m-am pierdut cu totul. Nu era nevoie să îl chem pe doctorul Freud pentru un consult ca să-mi explic de unde şi până unde visul.

M-am trezit şi mi s-a părut că aud un zgomot sus, la etaj.

Să nu se fi culcat Jennie încă?

M-am ridicat în capul oaselor şi am aruncat o privire către cifrele luminoase ale radioului cu ceas – 23.45. Nu-mi venea să cred că Jennie nu dormea la ora asta.

Apoi am auzit un alt zgomot. Bizar. Ei bine, era clar că unul dintre copii era treaz.

Apoi un zgomot şi mai puternic, ca şi cum cineva muta patul din loc.

Apoi, în sfârşit, ceva care semăna cu un ţipăt sau un urlet înfundat. Oare aveam halucinaţii?

M-am sculat repede şi m-am grăbit să ajung la uşa de la dormitorul meu.

Acolo am zăbovit o clipă să ascult.

Nu s-a mai auzit nimic.

Apoi încă un zgomot înfundat, de data asta ceva mai îndepărtat. Nu îmi dădeam seama exact de unde. Allie? Era Allie treaz cumva?

Am dat fuga în holul dinspre scările de sus. Lumina era stinsă şi am reaprins-o.

Nu era nimeni. Nici Jennie. Nici Allie.

Alarmă falsă? Probabil. Noaptea, la ţară, totul are obiceiul de a pocni. Podelele desprinse, obloanele deschise, crengile de copac care bat în geam.

M-am hotărât să mă duc totuşi să văd ce fac copiii. Poate vreunul era bolnav, poate vreunul avea un coşmar, ceva. Numai Dumnezeu ştie prin câte trecuseră.

Am deschis cu blândeţe uşa de la dormitorul lui Jennie, prima cameră de lângă a mea.

Jennie dispăruse!

Am străbătut în fugă coridorul şi am ajuns cât de repede am putut în faţa dormitorului din stânga, cel cu vedere spre păşunile ecvestre.

Am dat uşa dormitorului de perete.

Allie dispăruse şi el!

CAPITOLUL 120

Exista o explicaţie pentru asta. Trebuia să fie.

Dar eram atât de speriată, că nu ştiam ce era cu mine.

Am alergat pe scări, urlând numele copiilor:

— Jennie! Allie! Pe unde umblaţi? Unde sunteţi?

Exista o explicaţie simplă pentru asta.

Nu era nimeni în holul de la intrare şi nici în sufragerie.

În schimb vedeam o lumină care venea din biroul meu. Bun, copiii erau în birou.

— Jennie?… Allie?… S-a întâmplat ceva?

Am alergat spre biroul meu, spre vizuina mea şi apoi m-am oprit. Totul s-a oprit. Timpul, evoluţia, sentimentul de dreptate şi bunătate care guvernează universul.

S-au oprit, pur şi simplu.

Înăuntru, cu copiii, era Will.

Mă holbam la barba şi la părul acela negru, dar nu aveam nicio îndoială că era Will.

Avea o armă, şi îi avea pe Jennie şi pe Allie, iar arma era îndreptată înspre ei, ca şi cum nu ar fi fost mare lucru.

— Bună, Maggie. A trecut ceva vreme, nu?

Era cât se putea de relaxat. Cât se putea de psihopat.

— Mă bucur să te văd.

— Voi doi, sunteţi bine? i-am întrebat pe copii.

— Suntem bine, mamă, a răspuns Jennie. Suntem bine. Suntem în regulă.

— Sunt bine, a spus Will. Ce mare chestie? Ce, n-ai auzit de drepturile tatălui de a veni în vizită?

Am păşit ceva mai aproape de ei. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept.

Will era aici. Will era în viaţă.

— Te urăsc, i-am spus. Nu m-am putut abţine să nu spun.

— Oh, scumpa mea, şi eu te urăsc. Eu te urăsc cel mai

mult. De asta sunt aici, a spus Will şi a zâmbit. Te-am urât şi te-am tot urât de prea mult timp.

M-am oprit şi m-am holbat la el. Tot încercam să fiu calmă.

— Cum ai îndrăznit să vii aici, Will? După toate câte s-au întâmplat?

— A, din multe motive mişto. În primul rând, numai ca să văd confuzia din ochii tăi, frica. Ador privirea aceea. Îmi dă un sentiment de bine în tot corpul.

— Asta pentru că eşti un laş.

I-am spus exact ce credeam.

— Fără îndoială. Cred că ai mare dreptate. Exact *ăsta* e motivul pentru care am venit. Mi-e teamă să mai trăiesc în halul în care sunt. Asta-i tot.

— Nu le-ai face nici rău, nu-i aşa? De ce le-ai face ceva? l-am întrebat.

Will a ridicat din umeri.

— Pentru că sunt ai tăi. Pentru că m-ai adus într-un hal mai rău decât eram. Înainte să apari tu, puteam să funcţionez. Iar acum, Maggie – taci din gură. Vorbesc serios – taci dracu' din gură!

A îndreptat arma spre Allie. Băieţelul meu încerca din răsputeri să nu plângă, dar începuse deja să tremure. Iar eu nu aveam ce să fac.

Nimeni nu spunea niciun cuvânt, iar Will zâmbea tăcerii care se lăsase. A dat din cap aprobator. „Ticălos nenorocit!“

— Bun, iată ce o să se întâmple, a spus într-un final. O să vă puneţi toţi jos, la pământ. Cu faţa în jos. Nimeni nu mişcă. Toată lumea la pământ. Hai să jucăm un joc, Allie.

— Cine eşti tu să impui asta? s-a răstit deodată Jennie la el. Ca să ce, să-ţi fie mai uşor să ne omori? De asta eşti aici, nu? Imbecilule! Rahat de om, asta eşti!

— Jennie, am încercat s-o domolesc.

Apoi mi-am dat seama ce face, sau cel puţin aveam senzaţia că ştiu ce face, speram că m-am prins de jocul ei, mă rugam să fie aşa.

— Ba chiar nu o să facem ce vrei tu! am urlat la Will, aşa

cum a făcut şi Jennie. Te urâm de moarte!

— Te urâm! a urlat Jennie la el.

— Te urâm! a ţipat şi Allie, cu vocea lui de copil.

Dintr-odată, Jennie s-a repezit la el din lateral, iar eu am apucat arma. Am tras de încheietura mâinii lui cât de tare am putut. Cu ambele mâini! Cu o putere de femeie nebună!

În acelaşi timp, l-am lovit pe Will cu genunchiul – cu toată forţa de care eram în stare – sub centură.

Will a aruncat afară tot aerul din plămâni. A mugit ca un animal. Arma s-a desprins pur şi simplu din mâna lui, iar eu am apucat-o.

Bun, aveam arma în mână. Şi acum ce urmează? Ce fac acum? M-am retras din faţa lui cât de repede am putut. O mulţime de paşi repezi, grăbiţi.

La fel au procedat şi Jennie şi Allie.

— Hai, hai. Ieşiţi repede de aici. Jennie, sună la poliţie. Sună la 911. Repede. Vă rog! Plecaţi! le-am spus amândurora.

Will se uita la mine şi părea confuz, ca şi cum asta nu era scris în scenariul lui. Apoi a zâmbit din nou, cu zâmbetul acela pe care îl ţineam minte atât de bine, zâmbetul care a fost întotdeauna cel mai bun prieten al lui. Un zâmbet criminal, nu?

— Nu-i aşa că e grozav, a spus el cu un oftat greu. Nu tocmai cum am plănuit eu. *Dar.* Un bun jucător de fotbal, *un marcator,* trebuie să improvizeze. Ştiu că nu ai urmărit niciodată un meci de fotbal, Maggie, dar să ştii că pentru un bun marcator nu există echipă, nu există a pierde sau a câştiga, ci doar golul în sine.

— Will, i-am spus, acum ia mai taci şi tu.

— Şi ştii care e „golul“ meu în seara asta, Maggie? Nu te-ai prins încă?

— Ba bine că nu. Vrei să ne ucizi. Jennie, te rog, pleacă. Allie, pleacă! Vorbesc serios. Acum! Cheamă poliţia, Jennie.

— Mamă, a spus Jennie, cu o voce foarte scăzută, aproape în şoaptă, vino cu noi. Mergi cu spatele înspre

uşă, cu arma, vino cu noi.

— Ştii care e restul planului meu pentru seara aceasta, Maggie? Will continua să-mi vorbească. Cred că am reuşit să găsesc finalul planului meu.

Şi eu credeam la fel. Cred că ajunsesem să-l înţeleg foarte bine.

— Să ne ucizi pe noi, apoi să te sinucizi, i-am răspuns.

Will a bătut uşor din palme. Aplauze din partea marelui om.

— Mamă, te rog să vii cu noi, implora Jennie. Te rog.

Apoi Will a pornit direct către mine.

— Eşti în stare s-o faci, Maggie? mi-a spus.

Mă pironea cu ochii.

— Sunt în stare să fac ceea ce trebuie să fac, i-am răspuns.

— Mamă, te rog.

— Chiar crezi că eşti în stare, Maggie? Eşti tu capabilă să reîncepi tot coşmarul acesta, s-o iei de la capăt? Sau ai prefera să mori, mai curând? Poţi să apeşi pe trăgaci?

Will continua să se apropie de mine.

Marcatorul.

Mergea spre gol, exact aşa cum a spus. Fără pic de spirit de echipă. Doar Will – lupul singuratic. Marele ratat.

Nu exista răspuns la întrebarea lui, nu unul bun oricum. Nu exista cale uşoară de ieşire din asta.

Dar poate că exista o cale totuşi. *Poate că exista.*

Will continua să se îndrepte spre mine. Menţinea contactul vizual. Apoi iar zâmbetul acela.

Am tras!

— Mamă! Mamă!

El s-a apucat de picior şi aproape că s-a dezechilibrat, aproape că a căzut.

— Aaaaaahh, a gemut. Pentru Dumnezeu, Maggie. Eşti o adevărată leoaică, o adevărată luptătoare.

Will a pornit din nou către mine. Ca şi cum nici nu ar fi fost rănit.

Marcatorul.

Atacantul.

Cel mai bun din lume la sportul acesta.

De neoprit, odată ce a pornit înspre poartă şi gol.

Iar golul lui acum era moartea mea şi a copiilor mei, chiar în casa noastră.

Will a scos cuţitul de sub cămaşă. Un cuţit mare, de vânătoare. L-a ridicat spre mine. A pornit spre atac.

Am tras al doilea foc de armă.

EPILOG

CÂNTECE DE NOAPTE BUNĂ

CAPITOLUL 121

Sudul statului Conneticut, începutul lui noiembrie.

La patru luni şi jumătate după noaptea nefastă. În sfârşit, povestea cu mine şi Will a ieşit de pe primele pagini ale ziarelor şi revistelor.

Nu mai rămăsese decât o poveste de spus.

Era o după-amiază de toamnă luminoasă şi rece – una dintre acele după-amiezi destinate fotbalului licean. Numai că pentru mine, de după geamurile fumurii, din plexiglas, ale maşinii mele, mi se părea că ziua era mohorâtă, una dintre acele zile destinate afacerilor neîncheiate.

Norma a venit cu mine, dar de condus, am condus eu. Aveam nevoie să simt că deţin controlul. Cel puţin asta credeam, că-l deţin. Dar dacă era aşa sau nu avea să-mi fie confirmat cât de curând.

Îmi dădeam silinţa să fiu curajoasă, să supravieţuiesc acestui ultim test.

Nimic din ce am făcut nu a fost greşit – nimic. Nu am făcut decât să apăr ce era mai important pentru mine, familia mea. Sigur, ceva greşeli tot am făcut, dar cine e fără păcat? În ce-l priveşte pe Will, am fost o victimă a obsesiilor lui. A minţit cu genialitate chiar de la începutul relaţiei noastre.

Am întors iar povestea pe toate părţile cu Norma, pe drumul dinspre Bedford. Într-un târziu, am tras maşina în parcarea Institutului pentru o Nouă Viaţă, o construcţie în stil federal, undeva la periferia New Haven, un fel de struţocămilă, ceva între o clădire administrativă şi o închisoare. Nu era niciuna, nici alta, nimic atât de benign. Era un spital de boli mintale, chipurile, cel mai bun din câte există.

Şi eu, şi Norma am grăbit paşii, traversând parcarea străjuită de plopi şi arţari, până am ajuns în vestibul, unde am fost întâmpinate de o recepţioneră în halat alb.

— Am venit să-l vedem pe domnul Shepherd, i-am spus, iar dacă am fost recunoscută, cu siguranţă nu s-a văzut pe faţa ei.

Am apreciat gestul.

— Am să rog pe cineva să vă conducă în salonul dumnealui, e tot ce a avut femeia de spus.

La un moment dat, un asistent şi-a făcut apariţia şi ne-a escortat.

M-am oprit la intrarea în salonul lui.

— Poţi să mă aştepţi aici? am întrebat-o pe Norma. Cred că vreau să fiu singură cu el.

— Eşti sigură, Maggie? Scumpo, nu trebuie să te pedepseşti.

— Sunt sigură. Nu-mi mai este frică de el. „Nu cine ştie ce, cel puţin.“

— Bravo ţie, atunci. Să ştii că eu am să fiu duduia scundă şi umflată care aşteaptă afară. Poate vreunul pe aici e suficient de nebun încât să se îndrăgostească de mine.

Asistentul de acolo a descuiat uşa şi eu am intrat. *Am intrat.* Era o încăpere destul de simplă şi curată, cu un pat, un birou, un scaun, un fotoliu şi o lampă de studiu. O bibliotecă fusese construită pe peretele opus, cu câteva cărţi necartonate, evident necitite, şi o chiuvetă mică, pentru uz personal. Mie îmi aduceau aminte de închisoare, doar că aici era mai frumos.

Will stătea la fereastră. Nu exista niciun semn cum că ar fi stat jos vreodată. Se uita la mine sau, mai bine zis, se uita prin mine.

„Nu-mi mai este teamă de el. Pot să trec şi peste asta. Fac orice e necesar“, îmi spuneam.

Will era şi mai frumos acum decât era atunci când îl cunoscusem eu prima dată, în Londra, dacă aşa ceva era posibil. Părul lui revenise la blondul natural, lung şi mătăsos. Reflecta lumina soarelui de după-amiază, care se revărsa prin fereastra încadrată de draperii grele.

— Bună, Will.

Nimic.

Faţa, de un roz pal, îi era proaspăt bărbierită; trupul lui mlădios părea să emane aceeaşi graţie pe care o avusese dintotdeauna, chiar şi fără a se mişca în vreun fel.

— Will, sunt Maggie.

Arăta ca un băieţel ascuns în trupul unui bărbat, gândeam în sinea mea, amintindu-mi-l pe acel Will de la prima petrecere la Lake Club, sau de la nunta noastră, când îmi mărturisea toate durerile şi regretele lui, *toate minciunile.*

L-am iubit – pentru că ştia să se facă adorabil. Se pare că, până la urmă, s-a dovedit un actor destul de bun. A păcălit atâţia oameni – jumătate din lumea asta. S-a chinuit din răsputeri să mă păcălească şi pe mine.

A scos un sunet bizar, un geamăt ascuţit şi prelung care s-a răspândit în tot acel salon de spital. Al doilea foc de armă pe care l-am tras în noaptea aceea, acasă, îl nimerise în cap, şi deşi ricoşase de pe osul cranian, îl lăsase cu sechele grave.

— Mmahhlaaah… mmahhlaaah, părea să-mi spună.

Părea insistent; dar nu-l înţelegeam.

Ce încerca să-mi spună?

Maggie? Mamă? Să fi fost mamă? Asta era?

M-am aşezat pe un scaun de lemn din faţa lui. M-am forţat să mă uit la el.

„Îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut, Will. Dar nu sunt eu vinovată. Dorm noaptea – ba chiar dorm foarte bine. Tu singur ţi-ai făcut asta.”

Mi-am reamintit crima comisă de el în Bedford Hills; trădarea cumplită faţă de mine; tot ceea ce le făcuse lui Allie şi Jennie; şi ce plănuia să ne facă tuturor.

Dar de urât, nu puteam să-l urăsc. Nu acum. Nu în halul în care era.

— Will, mă auzi? Înţelegi ce-ţi spun?

Privirea în gol nu s-a schimbat. Nu avea cum să mă înţeleagă, nu-i aşa? A plecat în lumea lui pentru totdeauna.

„Cât e de trist, mă gândeam în acea după-amiază, la spital. Eşti încă tânăr. Arăţi atât de tânăr, de plin de viaţă.

Dar pe mine nu mă vei mai răni niciodată. Nici pe copiii mei nu-i vei mai atinge. Nu-mi mai este frică de tine, Will.“

La puţin după ora cinci, s-a întors şi asistentul. Se juca uşor cu cheile anume ca să-l aud că vine înspre noi.

— Orele de vizită s-au încheiat.

— Mulţumesc. Vă mai răpesc doar un minut. Vă rog.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre fereastra la care stătea Will. O umbră cenuşie înlocuise lumina care străluci se până mai înainte.

M-am întors către Will.

— Mi-e tare milă de tine, i-am spus, dar nu pot să te iert.

Aş fi vrut ca el să spună ceva. Câteva ultime cuvinte, care să-mi rămână mereu în memorie. Să-mi explice de ce voia să mă ucidă. De ce ţinea să ne rănească. Cine era cu adevărat Will Shepherd? Ştia cineva?

— Bine. La revedere, Will. Îmi pare tare rău pentru tine. M-am adunat şi am început să mă îndrept spre uşă. Mi-am întors spatele către Will. Nu-mi mai era frică de el.

CAPITOLUL 122

Dintr-odată, Will a început să urle atât de tare, că s-a auzit în întregul spital. M-am întors brusc cu faţa spre el.

A urlat din nou, trupul scuturându-i-se violent.

Asistenţii au început să curgă din toate părţile. Un asistent corpolent a apărut cu o seringă de plastic în mâna. Mi-am dat seama că nu era prima oară când se întâmpla aşa ceva.

— Mmahhlaaah! a urlat Will.

Am crezut că era pe punctul de a avea un accident cerebral sau ceva. Cu siguranţă, era un fel de criză spastică.

— Mmahhlaaah. Mmahhlaaah, a continuat să urle.

Faţa şi gâtul îi era roşii, congestionate. Venele ieşeau din matcă.

M-am uitat la el cu groază. Maggie? Mamă? Pentru

numele lui Dumnezeu, ce tot încerca să-mi spună?

Nu i se vedea în ochi nici cea mai mică sclipire de inteligenţă sau de înţelegere. Era ţintuit cu putere de pat şi i-am simţit picioarele zbătându-i-se în spasme.

Săgeata Blondă zbătându-se.

Trebuia să ies de acolo. Aproape că am fugit din salon. Nu mai putea să mai fac nimic pentru el. Norma mă aştepta la capătul coridorului.

— Maggie! Dumnezeule! Ce-a fost asta? Ce dracu' s-a întâmplat acolo? Eşti bine?

Mi-am trecut mâinile pe după gâtul Normei şi am strâns-o cât de tare am putut, ca şi cum aş fi vrut să scap astfel de urletele acelea. În cele din urmă am ieşit amândouă din clădire şi am ajuns în parcarea spitalului, printre copacii aceia care acum păreau nişte siluete fantomatice.

Ajunsă la jumătatea parcării, m-am întors. Simţeam de parcă cineva tocmai ieşise din mormânt.

Aveam sentimentul puternic că cineva mă urmărea. Mmahhlaaah… Mmahhlaaah veneau repede după mine, drept în spatele meu.

Acei ochi goi, morţi, care mă bântuiau…

Totuşi, de la fereastra salonului lui Will nu privea nimeni. Nu era nimeni acolo când mi-am întors privirea.

CAPITOLUL 123

În camera lui de spital, pustie şi izolată, Will a urlat şi iar a urlat. A urlat întruna, fără oprire. Până când gâtul i-a devenit aspru şi dureros, de parcă aşchii de lemn s-ar fi înfipt în el. Cu toate astea, Will a continuat să urle.

În timp ce asistenţii încercau să-i dea cu forţa masa de seară, să-l schimbe, să-l pună în pat, el urla întruna. Pe toată lumea uimea puterea, energia cu care ţipa. Era încă tânăr, foarte atletic, şi incredibil de puternic fizic.

— Mmahhlaaah! Mmahhlaaah! Mmahhlaaah! a urlat iarăşi şi iarăşi.

— Mmahhlaaah! Mmahhlaaah! Mmahhlaaah!

— MMAAHHLAAH!

O văzuse pe Maggie în ziua aceea. Fusese conştient de tot ce se întâmpla în jurul lui. Ar fi vrut să vorbească cu ea, dar nu a putut. Nu a putut. „Mmahhlaaah“ e tot ce a putut scoate.

De ce nu-l înţelegea nimeni? De ce nu-l auzea nimeni?

— Mmahhlaaah.

„Nu mă lăsaţi! Sunt aici!

Nu mă lăsaţi!

Vă rog, nu mă lăsaţi aşa!

Sunt blocat în trupul acesta. Chiar nu puteţi vedea asta? De ce nu mă ajută nimeni?“

— Mmahhlaaah!

— Mmahhlaaah!

„Nu mă lăsaţi! Sunt viu!“

Eram cam la jumătatea drumului spre Bedford, spre casă când am înţeles ce tot încerca Will să-mi spună la spital.

Cuvintele îi erau cumplit de distorsionate, amestecate într-unul singur. „Mmahhlaaah“ însemna „Sunt viu“. Putea să gândească, să înţeleagă. Doar că nu putea să vorbească răspicat.

M-a lăsat fără grai.

Dar de dus la el, nu m-am mai dus niciodată.

Şi nici nu aveam de gând să mai merg vreodată.

Niciodată.